

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

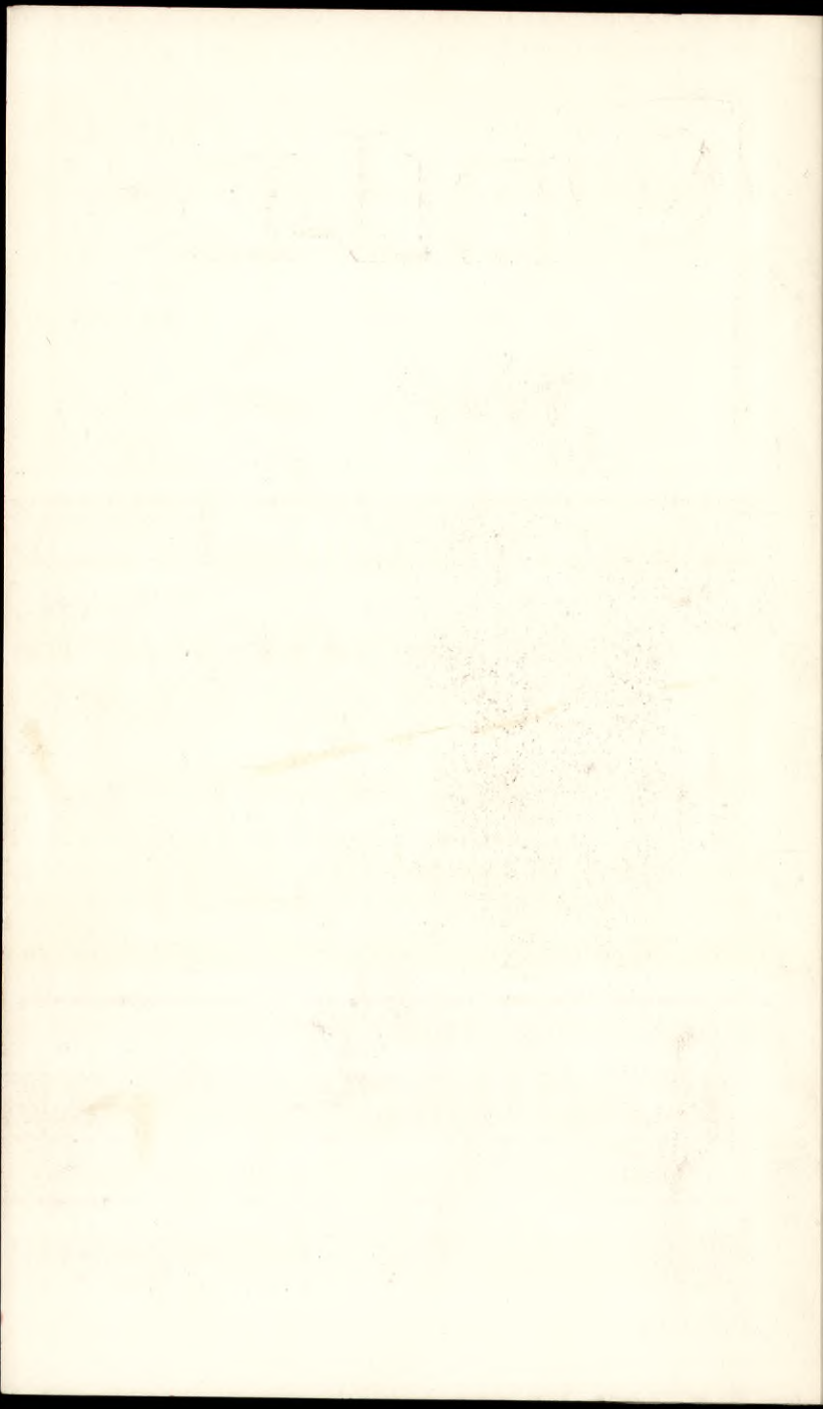
PELLE

EN 1876

af GUSTAF JANSON

PELLE.

EN IDYLL

AF

GUSTAF JANSON.

SVENSKT ORIGINAL.

STOCKHOLM
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND.

NORRKÖPING
M. W. WALLBERG & Co BOKTRYCKERI
1895.

Pelle.

Med hatten på tre kvart, cigarren i ena mungipan, sommarrocken uppknäppt och promenadkäppen dinglande mellan vänstra handens tumme och pekfinger kom han utför Fredsgatan. Midt för Operakaféet stannade han ett ögonblick och mönstrade den gråa stenmassans façad. Så nickade han ett tag liksom åt en gammal bekant och fortsatte nedåt »Torget.» Han hade dock endast hunnit några steg förbi Jakobs kyrka, när en glad röst hördes från andra sidan gatan.

— Pelle! Pelle hör du!

Han gjorde en tvär helomvändning och nickade åt den ropande:

— Nä' se på Vicke Borg.

— Morjens, hedersplanta, hur mår du egentligen?

— Urstyft, å du själf, Vicke?

— Man kan inte klaga.

— Nå då så. — Hvart ska ni ta vägen, jag ser, att du inte ä ensam.

— För katten! Tillåt mig — kassör Skog —
artisten Grankvist.

— Tjenis! — Pelle tangerade hattbrättet med
fingerspetsarne och skakade hand med kassören, som
ytterst artigt lyfte sin hatt en fot öfver den kala
hjässan.

— Vi tänkte titta in i Berns. Följer du med,
så få vi språka litet, hva?

— Kör för det. Det var länge sedan jag såg
lokalen invändigt. — Pelle ställde sig mellan de
båda herrarne och fattade dem under hvar sin arm.
— Seså, framåt. I barn af samma fäder! — Det var
lifvadt att få se dig en gång, Borg. Du ä minsann
så välmående, att en domprost kunde bli afundsjuk
på dig, men din begåfning ligger ju åt det hållet
att lägga på hullet, ha ha ha, pladdrade Pelle, me-
dan han med raska steg styrde kosan mot »parken».
— Hör ni prissar, i kväll ska vi vara tillsammans
en stund å ha lifvadt för oss själfva, was! Ser ni,
jag har tagit permission hemifrån. Kalle sa förstås
att hon inte ville vänta på mig med maten, men
det gör ingenting för en gång. Jag vill slå mig
lös ett ryck å festa om med några hyggliga själar,
jag känner mig just i den rätta stämningen.

— Kalle? passade Borg på att flika in, när Pelle
stannade för att draga andan. — Hvem ä Kalle?

— För sjutton, vet du inte det? Det ä ju hustru
min. — Jag säger alltid Kalle, för hon ä en väldigt
styf pojke. Du — det kom något blygt, nästan svär-
miskt i Pelles röst — fast vi varit gifta i öfver tre
år, ä jag lika galen i henne som före brölloppet.

Kassör Skog, som hela tiden känt sig smått
generad öfver Pelles fria sätt och outtömliga ord-

svall, kastade en förvånad blick på sin nye bekantskap, hvilken kallade sin hustru en styf pojke, liksom hade det varit den mest naturliga sak i världen. Men han fick ej tid till långa funderingar, ty Pelle fortsatte genast.

— Si så där ja, nu ä vi framme. Låt dina portar upp å in med er, gubbar! — Den där hörnsoffan ska vi abbönera, därifrån har man en så stilig utsigt öfver hela salongen. — Pst — fyran! En halfva — hvilken sort som helst — å ett par flaskor vatten, men kallt, iskallt, å rör på galoscherna! — Å nu slår vi väl upp våra bopålar här några timmar. — Hör'u Borg, du ser inte glad ut; skoja upp dig, gamla gosse! — Var snäll å langa mig tändstickorna, herr Skog! — Tack! Ska det vara en cigarr? Vars' go, det ä inte vanliga golfsopor, inte. Man behöfver väl inte röka Stinkaduros, fast man bor på Söder. — Hör ni, gubbar, hvarför säger ni ingenting, inte ska jag prata solo hela tiden.

Kassören hade stödt hakan mot sin käppkrycka och försökte antaga ett likgiltigt utseende, fastän han mot sin vilja rycktes med af Pelles svada och tokroliga gester. Borg trummade småleende en marsch på marmorskifvan framför sig och blinkade emellanåt öfver bordet till Skog, som ännu bibehöll sitt sfinxartade ansiktsuttryck.

— Du ä dig lik du, yttrade Borg slutligen.

— Lik! Tacka sjutton för det. Man ä väl ingen tungus, fast man ä gift. Skål!

— Det var ju i Frankrike, du träffade henne, din fru menar jag? fortsatte Borg, sedan de klingat och druckit.

— Jo var lugn för det. — Ser ni, jag hyrde

ett hörn hos en gammal gumma i en liten, olustig brackhåla där nere vid Loire. — En härlig gumma; hon hade en röst, som när man gnider en slö knif mot en rostig spik. Jag har henne där hemma, målad förstås. — Nå jag hade väl legat där nere ett par veckor eller så omkring å huggit en hel hop motiv, för det fanns saker som var fina. Å det bästa var, ser ni, att ingen målare varit där förr; jag vet knappt själf, hur jag kom dit. I alla fall var jag där, å det ä hufvudsaken. En dag — jag tror det var en torsdag, men Kalle påstår att det var en fredag, ty alla stora olyckor hända på fredagarne, säger hon — som sagdt, en dag gick jag å dref vid järnvägsstationen, det fanns en bärare där, som jag ville rita af å införlifva med mitt porträttgalleri. Nå som jag går å tittar, får jag höra svenska, äkta genuin stockholmska. Det klack till i mig, må ni tro, gossar, jag hade ju inte hört en hemlandston på mången god dag; också kilade jag genast åt det håll, där mina landsmän borde vara. Mycket riktigt, där stod en äldre herre, som bara svor, ett äldre fruntimmer, som endast grät, å en ung flicka, som skrattade åt alltihop. Jag såg genast, att någonting var i olag å presenterade mig som landsman. Min själ höll dom inte på att omfamna mig hela bundten, så glada blefvo de öfver att få se en räddande ängel i slokhatt å snedgångna skor. Så småningom fick jag veta, hvilka de voro, å sedan herrn svurit en vers till å frun gråtit en skvätt på köpet, talade de om, hur de klifvit på orätt tåg å kommit hit ned i stället för att fara till Fontainebleau. Nog var det orginelt att fara genom halfva Frankrike utan att märka någonting. — Nå gubben skulle naturligtvis klaga

för järnvägsstyrelsen, ja för själfva presidenten, om så vore, men flickan bara skrattade åt hela tillställningen. Hon tyckte det var stil i den, å det tyckte jag med. — Jag sa förstås åt dom, att taga saken kallt, liksom Jakob Ärlig, då han brände sig på soppan, å hur jag nu pratade, började gubben flina han med. Sen stannade di några dagar i min stad, å vi hade det riktigt småhärjigt för oss själfva. Men inte kunde de stanna i evighet heller, å en vacker dag var allt klart till uppbrott. Min själ gjorde det inte riktigt ondt invärtes på mig, men ni ska inte tro, att jag var kär i flickan. Inte, gossar, kär har man allt varit åtskilliga gånger förut, nej det här var etwas noch nie dagewesenes. — Nej men skål på er, prissar, vi sitter ju å torkar, vet jag.

— Skål Pelle! — Å hon blef din*fru?

— Jo jo men san! Sir 'u, när de farit sina färde, kände jag mig ensam å olustig som en eremit i Sahara å tyckte, att det var trist å började sucka å titta på månen å jobba på alla möjliga sätt, som man alltid gör då... du förstår. — Hör nu, herr Skog, skulle inte vi två — hva? — Och innan den stele kassören hunnit svara ett ord, stötte Pelle sitt glas mot hans och fortsatte. — Skål på dig, Skog, å tack ska du ha, bror.

— Tack, Pelle!

— Nå hur var det nu igen? — Jo jag blef ledsen, olycklig och så vidare. — För att inte bli ännu mer ledsen å olycklig for jag direkt till Paris å stöflade upp på hotellet där de bodde. Gubben å gumman var borta, men pojken — jag menar förstås flickan — satt hemma, å det var hufvudsaken. — God dag, fröken! sa jag. — God dag, herr Gran-

kvist! sa hon. — Sen satt vi å såg dumma ut en stund. — Det här duger inte, tänkte jag — du måste säga något, min käre Pelle. — Bäst det var började vi slamra om väderleken, å jag kände mig så förbaskadt enkel, att jag skämdes åt'et. — Nu ä nog mamma å pappa snart hemma, sa hon om en stund. — Det var precis, som om någon sparkat till mig, jag flög upp å frågte henne bums, om hon ville bli en så'n här målarprisses halfva. — Det ville hon visst, hon har alltid haft smak, ser ni. — Pelle strök litet egenkärt sitt ljusa pariserskägg och knäppte till de gula mustacherna, så att spetsarne stodo rätt upp i vädret.

Kassören smålog och drog i sina engelska polisonger, medan Borg lutade sig mot soffans ryggstöd och skrättade så godt, att Pelle fann sig föränlåten fråga, hvad sjutton han grinade åt?

— Fortsätt du, Pelle, fortsätt!

— Nå ja på det sättet blefvo de tu ett, som det heter, å så satte jag henne i mitt knä för vi skulle gud bevars tala litet om framtiden också, men det blef ingenting af med den saken, det begriper ni nog. Å bäst det var, kommo föräldrarne hem. Guman grät en skvätt som vanligt å gaf oss sin välsignelse. Gubben svor en halftimme å skänkte oss sin dito, å därmed voro vi lyckligt å väl förlofvade. — Hejsan gossar, det var en tid det! Den dricker vi för, skål!

— Å nu ä du gift, sade Borg litet melankoliskt och smuttade på sitt glas. — Du har det bra, du.

— Joo något, svarade Pelle med ett bredt leende.

— Hör ni, pojkar, jag har en idé, gift er, det ä det bästa man kan göra. Det ä nog sjutton så trassligt

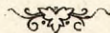
här i lifvet, men på tu man hand reder man sig alltid bättre. Där den ene blott ser skuggor, finner den andra äfven dagrar, å så ä det så vådligt bra, ser ni, att ha någon, som intresserar sig för ens små sorger å bekymmer, för sådana komma nog sättandes ibland. — Nej men fy för hundra gubbar, jag höll på att bli sentimental, det duger inte. — Pst, vaktmästare en ny uppsättning, för här ska lefvas lilla lifvet. — En annan sak, prissar, ni ska komma hem å hälsa på mig, så får ni se, hur jag har det. Jag hyr en gammal trälåda uppe på Söder, tre rum å kök med en stor trädgård till, förstår ni, behöfs inte ett dyft mer, bara man ä nöjd. Å så ska jag presentera er för halfvan å mina bägge ätteläggjar, dom ä styfva ungar dom, ni. Den äldste heter Pelle efter pappa å ä en riktig kärnkarl, skriker aldrig i onödan, för han har ambition, fast han bara ä två år. Flickan ä inte ett år ännu å kan inte en gång säga mamma riktigt, men det betyder minus, hon gör så förbaskadt lifvade gubbar i stället. Hon har också fått uppfostran, gapar aldrig mer än ett par tre timmar hvar natt, men det bryr ingen sig om, för man vänjer sig vid allt. — Som sagdt, ni ska komma hem å hälsa på mig. Jag träffas säkrast alla dagar från klockan fem på morgonen till mörkrets inbrott. Ser ni, jag går upp så där tidigt, för jag håller på med en duk öfver Stockholm i morgonstämning från Södra bergen. För resten ä det så skönt att komma upp så dags på dagen å höra, hur hela staden vaknar under en, å bruset där nedifrån växer å växer, å se hur röken från fabrikskorstenarne på Kungsholmen liksom försöker att spotta mig i synen, men det lacks inte, man ä skott-

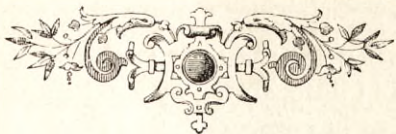
fri där uppe. Å hvilken stämning sedan, hej ni! När solen trasslat sig fram en bit på sin bana, börjas målningen, tjockt med färg, intet knussel, jag lägger på med knifven emellanåt, å hvad kyrktor-
nen stå skarpt mot luften. Det ä annat än att sitta här å bli rödögd i tobaksröken. — Hitåt vaktmä-
stare, hva kostar kalaset, för nu ska jag gå hem.

— Nej men, invände Borg — klockan ä ju inte tio än.

— Kan inte hjälpas, amico mio. Jag skulle egentligen ha gått för länge sedan, om det varit rättvist, men det var så lifvadt att prata en stund med er. Å så kan Kalle bli orolig å tro, att några dussin bryggarkärror åkt öfver min lekamen, därför måste jag lunka, begrips. — Hur var det, sa fyran? — Fyra å tjugofem. — Se där, tag femman å slit'na med hälsan, det ä jämnt — å udda på samma gång. — Morjens Vicke, sir'u ångspårvagnen slutar snart, å det ä så tråkigt att knoga å gå om kvällarne. — Tjenis, Skog! — Nu ä det öfverenskommet, att ni kvista upp till mig snart. Adressen står på det här kortet, men fråga er i alla fall för hos någon polis-
konstapel, för gatan, som jag bor vid, ä inte påtänkt ännu. — Adjöken, boys!

Med hatten på tre kvart, cigarren i ena mun-
gipan, sommarrocken uppknäppt och promenadkåp-
pen dinglande mellan vänstra handens tumme och
pekfinger gick Pelle mellan borden. Vid utgången
stannade han ett ögonblick och nickade åt de bägge
vännerna, sedan försvann han, och dörrarne slöto
sig bakom honom.

I Pelles familj.

Ä men se på dom! — Morjens gossar, det var hyggligt af er, att ni kom hit en gång. — Med dessa ord reste sig artisten Grankvist från sin plats framför staffliet och skyndade mot de bägge herrar, som genom sitt inträde föranledt hans utrop. — God dag på dig Vicke! Tjenis kassör! Wie stehts' und wie gehts'? — Förmånligt, det kan man se på er. Du går inte belamrad med tunga tankar å sådant jox, du Vicke. Det gör du för öfrigt rätt uti, gamla genomhederliga urprotoplasma, som min vän medicinaren uttrycker sig, då det ska vara särdeles fint å trefligt. Å kassörn ser heller inte ut, som om han gick omkring här i världen med magasinerad lungsot i sin inre människa å hade en nyanlagd bacillfabrik bredvid sitt lilla klappande hjärta. Jag kommer nog ihog, hvilken uppsyn du hade, då vi blefvo bekanta. — Det var ju i Berns eller hur? — Jo visst, påminner mig hela bundten, vi mördade tiden i sällskap med några halfvor punsch. — Tja, välkomna gubbar till min lilla vrå bland bergen! — Jag tror

du tittar på utsikten, Vicke? Snobbig was? — Joo ni, så här ser Stockholm ut i fågelperspektiv. Det veta ni båda inte af, för ni går bara omkring där nere mellan husväggarne å hyflar gatsten från morron till kväll, men här uppe på söder ser man, hur landet ligger. Kika du, sånt mår man inte illa utaf. — Hör'u kassör', peta inte på duken, färgen ä pin färsk! — Efter denna varning måste Pelle stanna ett ögonblick för att hämta andan, och genast begagnade sig de besökande af tillfället för att i sin ordning få säga några ord.

— Hvad det är trefligt här uppe! utropade Vicke Borg och skuggade med handen för ögonen, ty eftermiddagssolens sken var riktigt bländande.

— Du tycks alltid vara lika glad å lika pratsam, sade den mer stele kassören nästan med en skynt af afund i rösten.

Stopp lite, mes frères! En i sänder, så ingen trängsel uppstår, inföll Pelle skrattande, ty bägge hade utan att märka det talat på samma gång. — Jag har nog två öron som alla andra, jag med, men när mer än en prisse i taget babblar, så kan inte själfva sjutton följa med. — Nej men det var då en välsignad människa, som inte kan låta bli duken. Så där ja, nu fick du färg på rocken, det är rätt åt dig, klåfinger! — Nå hvad sägs om motivet? Inte olifvadt, hva'? — Nej, jag skulle ödmjukast tro det. — Riddarholmskyrkan står skojfriskt mot luften å ser inte alls gudsnådelig ut, jaa luften ä förstås litet hård å kall, men den ä inte tuddig ändå. Gamla 'Stampen' ser däremot åtskilligt solkig ut i eftermiddagssolen, men det kommer sig väl däraf att alla möjliga målar själar i universum ända sen hedenhös

ackorderat in sina kantstötta benfodral å afdankade kavajfragment i dess förvaringsshvalf. Åtminstone har jag gjort det en gång i tiden, å hvarför skulle inte andra ha burit sig åt på samma sätt, jag bara frågar? Ångbåtarne göra sig bra där nere vid kajen, å vattnet ä inte heller så värst olustigt, tycker jag. — Men det var inte för att kritisera min half-färdiga duk som ni knogat hit upp, utan för att göra bekantskap med mina husgudar å gudinnor, det vill med andra ord säga Pelle Grankvists familj. Nåväl, tätt efter i fjäten gossar, i den där cigarrlådan bor jag. — Och Pelle pekade med en storartad armrörelse mot det lilla trähuset i trädgårdens bakgrund. — Mitt locus eller hvad man nu ska kalla tillställningen verkar då inte slott, men att det ä en veritabel fyrkant. det vet jag, för jag har mätt upp hela herrligheten med en tumstock. Jo en sådan karl ä Pelle Grankvist, verstansen Sie, som herr Pettersson så skönt uttrycker sig, då han ska slå på stort å tala utrikiska. — Akta ditt tankemagasin, Vicke! Man måste ödmjukt böja sin stolta hjässa för att komma in i denna husfridens boning. Snyggt sagdt hva? — Rör på de bakre extremiteterna, kassör, å stöfla i väg rakt fram, för här bor jag. Gumman min, ohoj! Gör dig riktigt snygg å anlägg din allra som sötaste min, för jag har främmande med mig. — Ja bliga nu, gossar, det här ä mitt lilla enskilda paradiset, hva tycks om'et?

— Magnifikt! utbrast kassören och vände sig rundt för att ej låta någonting undgå sin uppmärksamhet. — Här skulle jag vilja bo.

— Ho ho ho! skrattade Pelle och rodnade ända upp till hårfästet smickrad af hans tydligt visade

beundran. — Jo jo man förstår att ställa det för sig, tror jag.

De tre herrarne befunno sig i ett större rum, hvars golf så väl som tak lämnade åtskilligt öfrigt att önska, men om hvars väggar ingen kunde säga något, emedan de helt och hållet doldes af den mängd skizzer, studier och halffärdiga dukar, ägaren hängt upp öfverallt. Det fanns ingenstädes en bar fläck. I hörnen sutto uppspända kinesiska pappersparasoll omgifna af strån ur sönderplockade Makartbuketter och från de af ålder svarta stockarne i taket dinglade ett par uppstoppade fåglar och några jättestora, kulörta lyktor. Öfverallt herskade den behagliga färgrika och ögonsmekande oordning, hvarmed blott en artist förstår att omgifva sig. Att en kvinlig hand hjälpt till vid uppsättandet af detta brokiga virrvarr märktes lätt på den mängd mindre prydnadsföremål, som blifvit hopade på diverse hyllor, hvilka fästats än här än där utan något slags samband med hvarandra endast efter en nyck af Pelle. Man kände sig angenämt berörd af den vid första anblicken bizarra inredningen och inandades med förtjusning den varma, lätt terpentinhaltiga luft, som slog emot den inträdande redan utanför dörren till Pelles atelier och mottagningsrum, man drogs med af den lekande, liffulla glädje, som i förening med en älsklig hemtrefnad log fram ur hvarje vrå.

— Se där ha vi min bättre hälft, afbröt Pelle den tystnad, som uppstått, medan de besökande sågo sig omkring — å arfprinsarne ä också med. — Tillåt mig — han fattade cermoniöst sin frus hand och förde henne under upprepade bugningar öfver golfvet — litteratör Borg, förnamn Vicke, kassör Skog

— det här ä Kalle det. Ser ni, jag kallar 'mi gumma' Kalle, det låter lifvadt, säg! — Ja å nu känner herrskapet hvarandra. Mina förhoppningsfulla afkomlingar anser jag det onödigt att presentera, de gifva sig nog till känna, så fort den första blygheten gått öfver. — Men för sjutton, slå er ned, mitt herrskap! — Genera dig inte Vicke, utan plocka bort grejorna från den där stolen. Det ä bara gamla antediluvianska roccocodräkter, som jag tänkte använda till en större duk, men den blef aldrig påbörjad, för jag fick annat i skallen under tiden. — Sa du något, flickan min? — Tycker du, att jag pratar för mycket! Hm från fruntimmerssynpunkt borde det vara tvärt om.

Pelle hade, medan hans båda vänner så godt sig göra lät makat undan en mängd gamla klädesplagg och vapen från ett par stolar och tagit plats på dem, själf slagit sig ned på en pall och dragit sin fru till sig.

— Hej san gossar! fortsatte han som förut — här kan man lefva lilla lifvet, hva? — Seså sitt stilla, Kalle! När din herre å man godhetsfullt tillåter dig att sitta i hans knä, ska du inte vara knottrig, utan visa dig tacksam för den stora ära han gör dig. Så står det till med den saken.

Den unga frun, en täck blondin med lifliga, ljusblå ögon och låg panna under en burrig lugg, en käck uppnäsa och en liten energisk mun, kring hvilken ett drag af skalkaktig humor ständigt spelade, visade sig likväl allt annat än tacksam för den ära mannen gjorde henne genom att upplåta sitt knä till sittplats och slet sig med ett klingande skratt ur hans famn för att skynda till barnen. De bägge

små, som Pelle kallade arfprinsarne, för det lät också sin livvad, rullade sig stöjande i den hög af gamla kläder, som Borg makat ned på golfvet. Vid moderns tillsägelse blefvo de tysta för ett ögonblick, men så fort hon vändt dem ryggen började de genast skratta af alla krafter. Hela familjen från fadern till yngsta dottern, som endast krypande kunde förflytta sig från ett ställe till ett annat, tycktes vara i besittning af en märkvärdig förmåga att taga allting lätt och med full hals skratta ett oblidt öde midt upp i ansiktet.

— Festliga ungar dom där, ska ni tro, pladdrade Pelle vidare utan en sekunds uppehåll. — Di flabbar från morron till kväll i ett kör. Pojken ä lik mamma, har hennes näsa å hennes ögon, får han sen bara min mun på köpet, så gud nåde den som vill bryna näbb med honom. Men flickebarnet, det ä pappa upp i dagen, argsint å snäll på samma gång. — Sickan, sickan min, ska du inte gå å skaka labb med farbröderna. Så där ja, just så du! — Nej, låt henne själf krafla sig fram! — Hä hä hä hon går till Skog, tycker om hans månsken kan jag förstå. Det är nytt för henne, ser ni, pappa har ännu alla sina strån i behåll, så länge det varar. — Undrar just hur jag ska ta mig ut som biljardboll, dråplig effekt, hva tro ni, gossar? — Samma gör det för resten, jag har stark hårväxt. Skäggskraparn svårtligen hvar gång han ska klippa mig, å det gläder mitt falska hjärta. — Men för att nu komma till något annat, ska du inte bjuda på ett glas, Kalle lilla? Det ä då inte vidare varmt så här på vårsidan, å inte ä vi väl heller så värst törstiga utaf oss, men gamla vanan, ser du, den gamla syndiga vanan, hä

hä hä. — Apropos väderleken, hva tycker ni om'en? Skojig inrättning eller hur? Det första jag gör hvarje morgon ä att kika på termometern, men det blir man inte glad af å inte varm heller. Kvicksilfret tycks ha ingått ett kitsligt äkta förbund med nollpunkten, joo det ä snygga tider man lefver uti. Hva hin man ska med strecken ofvanför tio grader att göra, det går öfver min horizont å värmens med, så står det till med den saken. — Nej men se här ha vi redan min lilla vän med en flaska renskt på brickan, hon vet hvad en målarprisse behöfver, å påpaslig ä hon också, jaa då.

Ack kvinna, kvinna, hvad Frithiof sade
var bara bosch. Gud vet hvar han hade
sin tanke, som kunde sladdra så,
det kan blott han å Tegnér förstå.

Hi hi hi, det var muntert! Undertecknad kan också fabricera poesi, men aldrig oftare än han ser en full butelj, men så blir också verserna därefter. — Ä det händelsevis någon af herrarne, som har en korkskruf på sig, för här i huset finns ingen för tillfället. — Ja se inte så gräsligt ond ut för det, Kalle lilla, vände han sig till frun, som med en mycket missnöjd min öfver sitt vackra ansikte vinkade åt honom att tiga. — Se saken är den, att jag själf bröt sönder den vridna mojängen i morgse. Jag skulle borra ett hål i väggen bara för det var livvadt förstås. Man har sina idéer, som inte ä vidare dåliga.

Under slutet af Pelles mer än vanligt långa harang hade kassören tagit fram en blank fickknif, som han räckte värden.

— Tjo hej! skrek denne genast. — Här ha vi en aktningvärd Eskilstunabo, som å dragande kall

fullgör sin plikt. Pang, å korken ä weg! — Hör'u Pelle Grankvist junior, här ska du få proppen att leka med, men stoppa'n inte i munnen, så mycket du vet det. — Mja ser ni gubbar, en familjefar måste vara praktisk å skaffa sina grabbar billiga lek-saker, pekunierna går nog åt ändå. — Jaså vi ha inte mer än tre gröna glas kvar, min gumma lilla. Nå då gör vi som i gamla goda tiden, då vi var lindrigt nyförlofvade å ohyggligt kära i hvarandra, vi dricka ur samma glas. — Vars go å fukta edra purpurläppar, gossar! Skål på er!

— Fru Grankvist!

— Inga ceremonier Skog, utan sitt still på din plats! Vet du inte att de tu äro ett, hva sa? Nå när du då säger: skål på dig Pelle, din livvade fagott, så ä Kalle inbegripen, å hon nickar gemytligt å säger genom min mun förstås, tjenis på dig, du urkomiska stofil där! — Aj Kalle du nyper mig! — Nej men hur var det, vi drack ju i botten! Jo men gjorde vi så. — Tyst, jag tycker, att det knacker på ytterdörren. Vänta ett ögonblick, medan jag ser efter, hvem fridstöraren ä. — Och kvick som en ödla kilade Pelle ut och försvann i förstugan, hvarifrån de innevarande genom den halföppna dörren hörde ljudet af hviskande röster.

Hvarken den flegmatische Borg eller den stele kassören ägnade någon uppmärksamhet däråt, ehuru den sistnämde, som ej lät någonting undgå sig, märkte, att fru Grankvist med nervös otålighet försökte uppsnappa så mycket som möjligt af samtalet där ute. Borg såg emellertid ingenting utan ropade skrattande, så fort Pelle var utom synhåll.

— Åh han ä för härlig!

Frun log och nickade instämmande, medan Borg fortsatte.

— Så långt jag kan minnas tillbaka, å det ä ganska länge — Pelle å jag ha nämligen varit bekanta i mer än femton år — har han varit likadan. Alltid den gladaste bland de glada. Hans mest utmärkande egenskaper äro ett öppet hjärta, en öppen hand — å ni förlåter mig väl, fru Grankvist, om jag tillägger — en öppen mun.

— Gärna, svarade hon med ett solljust leende — ty det är ju sant. Tack emellertid, herr Borg, för er goda tanke om Pelle!

Kassören, som åtagit sig att representera den kalla likgiltigheten i denna glada krets och aldrig lät sina känslor förleda sig till några i hans tycke omotiverade bifallsyttringar, blef riktigt varm om hjärtat, då han såg den blick Borg erhöill jämte tacksägelsen. Han ville nu för att i sin ordning få ett lika vackert leende bifoga några ampla loford öfver världen, då denne stormade in och förekom honom genom att på sitt tokroliga sätt börja.

— Vet du hvem det var, Kalle?

Frun tycktes redan ha anat det och förde liksom ofrivilligt ett finger till läpparne för att med sin rörelse ålägga honom tystnad, men Pelle såg ingenting utan pratade vidare.

— Jo det var helt enkelt en björn, som ville ha betaldt. Konstig kropp, han måtte inte ha haft affärer med målare förut. Det sa jag honom också å vips växte hans näsa tre tum på längden, bredden var redan tillräcklig. I förtroende talade jag om för honom att hela min kontanta förmögenhet nu belöper sig till 1 å 75 i gångbart mynt, å så erbjöd

jag mig att hålla vad med honom, att hela familjens kassa, hushållspengarne inberäknade i dag ej räckte till 5 kronor. Jag ville hålla om ett fem vånings stenhus, men han hade intet något sådant på sig å afböjde mitt förslag. Det var synd, ty jag skulle gärna vilja bli rik i en handvändning. Ja nu hör ni hur det står till med artisten Grankvists affärer. Det ä kanske dumt att tala om'et, men jag har alltid varit öppen som en olåst köksdörr, då kokerskan väntar sin brandsoldat. En målare utan björnar ä för resten otänkbart, å därför tar jag saken lätt, för i morgon har jag fullt upp igen af detta lifvets goda, vi får väl lof att kalla slantarne så. — Men dynastien Grankvists skulder angå egentligen ingen annan än pappa Pelle, å ni får förlåta mig, om jag tagit upp er dyrbara tid med struntprat. I stället för att selsätta oss med saker af så underordnad vikt ska vi be Kalle fylla glasen, det gör ingen så bra som hon. — Si där ja, go' morron prissar! Vänd ordentligt opp å ned på edra kristallbägare, så ska ni få se, hur vackert dagen bryter sig mot de slipade bottenarne. — Kom hit å smutta, du Kalle!

Lilla frun var åter nöjd, sedan ingen lagt märke till mannens förflugna yttrande om sina emellanåt trassliga affärer, och närmade sig med ett af sina gladaste leenden för att läppja på innehållet i hans glas. Hon rodnade likväl som en nyutsprucken ros, då Pelle i stormande glädje helt ogeneradt tog henne om lifvet och försökte trycka en kyss på hennes läppar.

Ytterst grannlaga som alltid vände kassören sig bort och låtsade ej se något, men Borg, som var eller kanske gjorde sig mindre finkänslig, kunde ej

slita sina ögon från den intagande familjetaflan, hvilken ännu mer förhöjdes af de bägge små, som för att få litet med af det, hvarmed pappa velat undfägna mamma, skrikande omfamnade hvar sitt af Pelles ben.

— Fy dig, Pelle! utropade unga frun och slingrade sig ifrån honom — Du bär dig åt som ... som ... jag vet inte hvad.

— För all del, min fru, ansåg sig kassören böra yttra. — Pelle ä ...

Förebråelser så väl som ursäkter tycktes emellertid ej göra något intryck på denne, ty han afbröt skrattande.

Pelle hit å Pelle dit, bry er inte om honom ni! Han ä rent ut sagdt en tokrolig själ, som inte fäster sig vid ett dugg här i världen — utom dig förstås, Kalle — jo jo men, sådan ä han. — Å hej å hopp för alla vackra flickor, mitt ömma hjärta har femton sår å elfvatusende sprickor. Å jag räknar Kalle till de söta flickorna, det får hon förlåta mig, om hon kan. — Å nu till småherrsskapet. Hva vill pappas lilla sicka? — Jaså bu bu ba ba säger hon. — Du Borg, som ä språkmänniska, uttyd mig det! — Inte? Hä hä hä skrattade Pelle, då Borg på sitt säfliga sätt, ej hann att mer än genom en skakning på hufvudet gifva till känna, att han ej förmådde tolka de obegripliga ljuden. — Jo nu blef du bet tror jag, men Pelle Grankvist ä inte borta, då han ä hemma. Bu bu ba ba betyder, att sickan vill ha sej en smällpuss, å det ska hon också få, bara pappa hinner torka sig om munnen. — Och med en hastig rörelse kastade han barnet högt i luften och tryckte henne sedan mot sitt breda bröst. Det visade sig äfven

genast, att han ej missförstått hennes för alla andra obegripliga språk, ty med ett gällt skratt slingrade hon sina knubbiga armar kring fadrens hals och begrof sitt runda fullmånsansikte i hans yfviga skägg.

Ogonblicket därpå hade modren lyft upp gossen i sin famn och skyndat till mannens sida.

De bildade en grupp, dessa fyra af lycka och lefnadslust strålande anleten, som på den eljes kalla och tillbakadragne Skog gjorde ett egendomligt intryck. Kassören, siffermänniskan, spärrade upp ögonen och slukade hela familjen med sin blick. Det var någonting alldeles nytt för honom, och andlös stirrade han på de fyra små händerna, hvilka Accompanierade af jublande skrik foro hit och dit i Pelles hår, medan fadren glömmade allt annat blott såg sina barn. Plötsligt mötte Skog Pelles ögon, och med en underton af något varmt, trohjärtadt, vida skildt från hans vanliga sorglösa pladdrande munterhet ropade målaren.

— Det ä skönt att lefva, säg!

Kassören svarade ingenting, han endast nickade och räckte Pelle handen med ett knappt hörbart frammumladt:

— Adjö, bror!

Värden hade ej tid att besvara handtryckningen, och Skog bugade sig för värdinnan, fattade sin hatt och skyndade ut på gården, men Pelle märkte det knappt, artighet var ej hans starka sida.

Borg ansåg det ej vara på sin plats att stanna längre och tog äfven afsked, dock utan all öfverflödiga brådska. På gårdsplanen fann han sin vän, som med rocken uppknäppt och hatten i ena handen ofväändt stirrade upp mot himlen. För att ej vara

alldeles utan sysselsättning följde Borg hans exempel och såg sig omkring, men i olikhet med Skog höll han sig till jorden.

De befunno sig i en liten af ett mossslupet, bristfälligt plank omgifven inhägnad, vid hvars ena sida ett tjog syrenbuskar förde en tynande tillvaro. Ungefär midt på gårdsplanen växte i en rundel en hop plantor, som lofvade att blifva något med tiden, men nog fingo de kämpa för lifvet, ty den sandblandade jorden på berget var ovanligt karg. I fonden höjde sig det lilla trähuset, som inneslöt så mycken lycka och så många förhoppningar. Kvällsolen slösade sina sista strålar öfver dess spruckna framsida och sneda gafvel, dit Pelle i en glad stund kastat ned en skizz öfver omgifningarna. »Man har som bekant sina idéer ibland, å de bruka inte vara dåliga.» Borg gick närmare för att taga målningen i skärskådande. Det var endast några raska penseldrag, klarblå, hög luft, litet grönt och ett par stenar, men där fanns stämning, man såg knappt, att en bred spricka delade luften och liksom drog ett långt tankstreck mellan himmel och jord.

— Ska vi gå nu? vände sig Borg till kassören, som ännu stod orörlig på samma ställe.

— Besynnerligt, mumlade den tilltalade utan att höra hans fråga.

— Hvar finns det besynnerliga? frågade Borg och såg sig misstänksamt omkring. — Visa mig det, ä du hyggelig!

— Det besynnerliga ä, att jag aldrig tänkt gifta mig, blef det oväntade svaret.

Borg studsade. Han betraktade sin vän spefullt en stund och stod just i begrepp att svara med ett

skämtsamt infall, då han mötte vännens ögon, hvilka med ett uttryck af smärta slet sig ifrån det lilla trähuset bakom dem. Det var någonting fuktigt i blicken, som kom orden på hans läppar att dö bort. I stället mumlade han förargad några ord om gamla halfmurkna stubbar, som vilja göra sig till och skjuta skott, så fort solen skiner litet starkare än vanligt på dem.

Kassören skrattade förläget och höjde på axlarne, som om han därmed velat bedja om ursäkt för sin visade svaghet.

— Vi fara väl till Djurgården och skölja ned det här med ett glas punsch, sade han i sin vanliga, torra ton.

Borg nickade, och de lämnade gården. Men bakom sig hörde de, hur ett par gälla barnröster i jublande glädje skreko öfver hvarandra sekunderade af Pelles fylliga bas. Kassören slog trots det blida vårvädret hastigt upp rockkragen öfver öronen; för intet pris i världen hade han ännu en gång velat visa sig sentimental.

Morgonstämning.

edan klockan fem stod Pelle på förstugtrappan och insöp i fulla drag den smekande vårluften.

Morgonsolen steg glänsande i öster. Högrödt skimrade himlahvalfvet och med sjudande längtan blickade en nyvaknad natur upp mot dagens gyllene stjärna, som åter igen lofvade att slösa knippor af ljus och värme öfver jorden. Vårvin-den smög smekande fram öfver land och stad, liksom rädd att rubba någonting ur sitt läge, och de små oroliga böljorna plaskade lätta och lekfulla om hvarandra i solglittret, hvars färgrika reflexer återkastades af Mälarykarnes vattenspegel.

Pelle strök sitt yfviga hår ur ansiktet, knäppte till mustacherna och spärrade upp ögonen på vid gafvel för att riktigt moja sig i den präktiga morgonstämningen. I ena handen höll han den handduk, hvarmed han nyss torkat sig efter en grundlig tvagning, och bakom honom släpade ett par hängslen, hvilka han i hastigheten glömt fästa på en mer lämplig plats, innan han slängt rocken på

sig. Någon vacker karl var då artisten Grankvist icke, men öfver hans anletsdrag hvilade ett uttryck af den hjärtevinnande godmodighet, som drog alla människor till honom, och betraktaren hann aldrig fästa sig vid näsans något oregelbundna form eller pannans allt annat än klassiska hvälfning, ty de vänliga ögonen och den leende munnen fängslade genast uppmärksamheten.

Den dräkt, Pelle iklädt sig denna morgon, var ej egnad att i någon mån framhålla hans välbygda figur. Han hade trädt benen i ett par byxor, hvilkas renlighet lämnade åtskilligt öfrigt att önska, och fötterna voro inlogerade i ett par omaka tofflor. Den ena uttjänt och betydligt ålderstigen med nedkippad bakkappa hade råkat ut för en skilsmäso-process mellan ofvanlädret och sulan, men så var den andra i stället obehagligt ny och knarrade ilsket vid hvarje steg. Omkring hans bål slöto sig fragmenten af en f. d. nattrock, som Pelle en gång kallblodigt klippt af på midten, för det var så rysligt ondt om lämpliga målartrasor, och något måste man ju ha att torka penslar och palett på. Hans hufvud pryddes af en barett, som sett sina bästa dagar försvinna i ett aflägsset fjärran och hvilken numera endast af gammal vana bibehöll sin yttre form något så när oförändrad. Som Pelle själf kommit under fund med sin hufvudbonads bedröfliga tillstånd, hade han på dess framsida målat en kokard i de svenska färgerna, men en söm gapade otäckt och hotade att sluka det gula, men det fick vara, Pelle var aldrig vidare kinkig utaf sig.

— Vår! utropade han, höjde sig på tåspetsarne, drog ett djupt andetag och öppnade ånyo munnen

antagligen för att säga någonting, men hejdade sig genast och lyssnade till höger, hvarifrån ett svagt buller hördes. Det lät ungefär, som om ett barn sakta skrapat på en gammal gitarrs rostiga strängar, och Pelle, som i en hast omöjligt kunde finna en förklaring till detta ljud, spetsade öronen likt en jakthund på lur.

— Hä hä! mumlade han och grinade till — ä det någon som söks? — Jaså man får inte svar på en höflig fråga. Hva ä det för en oborstad figur, som håller till i skrubben, där jag har mina skatter förvarade, så att inte mått å mal, fukt å väta, råttor å möss ska' fördärfva dom. — Äh man mände kika efter, för att det ä någon, det hörs tydligt. — Pelle närmade sig garderobsdörren, som han öppnade och såg sig forskande omkring i den halfmörka skrubben. — Nä men titta, det står en råttfälla där i hörnet. — Hä hä hä, Kalle hörde väl, hur jag i går svor öfver de små bytingarne, som springa omkring här inne å knapra på mina mojänger, å så satte hon ut en fälla för dom. — Ih! det ä en råttunge fast, å hon spelar på ståltrå'n. Hör man på, nog har jag läst om att råttorna ä musikaliska, men inte visste jag, att dom kunde åstadkomma så mycket med dessa enkla medel, som det förstås skulle heta i ett referat, ifall någon brydde sig om att plita å skriva om råttfröknar å deras musik. — Jaså du ä en af de små lymlarne, som gno omkring i min fridlysta skrubb å mätta sig på torkad oljefärg å prima studieduk? Det ska du allt få din varma mat för. — Ja titta på mig du, nu ä du knipen, begrips? — Och Pelle spände ögonen i den lilla råttmamsellen, som vetgirigt un-

dersökte sitt tillfälliga fängelse och pröfvade sina tänders hållbarhet på ståltrådsgallret.

— Jo jo du, återtog han efter en stund och makade med foten fällan ut på förstugbron — titta dig nu omkring, för snart ska du rotas ut som skadedjur. Jag borde minsann hänga dig — nej för kat-ten det duger nog inte, jag har aldrig hört, att man behandlar råttor på det viset. — Nog har jag klart för mig, att man fångar så'na här persedlar emellanåt, men minsann jag vet hur man bär sig åt för att få lifvet ur dom. — Dumt det här, min uppfostran måtte ha blifvit något försummad, för i vissa grenar af vetenskaperna ä jag ibland liksom litet bortkommen.

Pelle satte sig på öfversta trappsteget och placerade råttfällan framför sig för att riktigt ordentligt taga sin fånge i betraktande.

— Hvad ska jag egentligen med kräket att göra! utbrast han förargad öfver att ej kunna hämnas på sina fiender, hvilka under vinterns lopp genom sin strykande matlust och sina starka tänder förorsakat honom många besvär och ännu fler obehagligheter. — Ifall jag händelsevis vore zoolog, så kanske det skulle vara lifvadt nog att sitta här å titta på kreaturet, men nu ä jag inte en gång djurmålare, så jag har alls ingen användning för en lefvande råtta. — Ja nu borde vi egentligen ha lifvet ur'na på något bekvämt sätt. Hur tusan bär en förståndig karl sig åt med ett sådant här odygdsfrö. Köper jag hem ett kilo råttkakor å bjuder henne på, så kanske hon inte smakar skräpet, å gör hon det, ja då kan jag slå mig i däck på, att hon smörjer kråset å blir tjock å fet, som jag vet aldrig hva, å sen får jag köpa

en ny, större bur åt'na, för den här växer hon snart ur. — Svälta ihjäl henne vill jag inte, för det ä ogentilt att behandla till å med en råtta på det viset. — Tittar du på mig, tror jag. Ack ditt lilla lif, inte vill jag vara kitslig mot dig, du följer nog bara din dumma natur, å rår inte för, att du ä ett skadedjur. — Ja ja vackra ögon har du, pin stiliga! Var lugn å pip inte så där ängsligt, jag ä inte ond på dig. — Hör'u du du, vi ska kompromissa. Ja bli inte flat för det, min lilla vän, det gör bättre folk än både du å jag nu för tiden, det gör både kungar, å folk, å riksdagar å andra prissar. Vi ska således komma öfver ens om, att du uppmanar dina släktingar å vänner, hela surfven, att lämna mitt hus i fred, på det vilkoret släpper jag dig lös. — Hva' för något, vänder du ryggen åt mig. Hör'u uppför dig anständigt å belevadt i bättre folks sällskap, annars så En' så'n sakramenskad bortbyting, hon bryr sig inte ett dugg om mina väl valda ord; akta dig du! — Ja just du ja.

— Hvad gör du där, Pelle?

— Ä det du, gumman min? — Go morron! — Jo jag försöker bibringa en råttunge lefnadsvett, men det tycks gå si å så med den saken, råttor ä visst inte vidare mottagliga för ... för — hur ska jag säga? för ädlare intryck, tycker du inte det låter bra? — Jag menar, di förstår inte civilisationens välsignelse. — Kalle, jag har en idé, ska vi ta å dressera den här persedeln, säg! — Jaså du anser inte min idé tillräckligt styf? Ja det förstås det, vi ha själfva ett par småråttor, men ändå — för kontrastens skull, hva sa? — Jag hör inte hva du säger, min gris. — Usch, hvarför det då. — Ä gris

ett fult ord, ja då lofvar jag, att aldrig använda det mer. — Kom hit ska du få se, hur hon dansar för mig, rättor ä bestämdt väldigt humoristiska kryp. — Hä hä hä, jag tror hon kan hvissla också. — Hör'u du, du ramlar på i otakt, så här ska det låta. — Och Pelle drog till med en slagdänga, som nödgade hans fru att retirera och lämna honom ensam med fången — ja så ska man hvissla, inga såna där osammanhängande drillar å kadenser. Ja du ä nog inte utan musikaliska anlag, fast du totalt saknar underbyggnad, å vill du lära dig exekvera en snobbig bit, så säg bara ifrån. — Jaså du har lust, då börjar jag. — Å jänta å jag, å jänta å jag..... passar inte dom galoscherna? Hva ska vi då ta för en? — Folksången kanske? — Hä hä hä, det skulle nog inte vara så olifvadt, ifall rättorna började kila omkring på Stockholms gator å pipa en äkta nationalhymn. Oj oj hva poliskonstaplarna skulle få gno, för att håfva in alla di där små fridstörarne å..... Pelle stannade tvärt, han tyckte visst, att tankarne togo en något egendomlig flykt. — Hm jaa, hvad i all världen ska jag göra med henne? vände han sig till sin fru, som ånyo vågat beträda förstugbron, der hon trots den tidiga timmen visade sig med friseradt hår och lika ungdomsfriskt vacker som alltid. Pelle log också mot henne med en förjust blick.

— Ja vet du, sade hon något missmodig och med ett nästan ångerfullt tonfall i rösten — jag begriper verkligen inte, hvarför jag gillrade rättfällan. Det var inte min mening att fånga någon af de små stackarne, jag trodde, att de skulle lämna skrubben bara fällan kom dit.

— Joo du ä hemma i dina stycken, skrattade Pelle uppsluppet. — Vet du inte, att råttor alltid krypa in i så'na här tillställningar, det ligger i deras natur, ser du.

— Nej gör det? frågade frun litet förlägen öfver sin okunnighet.

— Jaa, försäkrade Pelle så trovärdigt som möjligt — di ä utaf den sorten. Det står ju för resten i naturläran, jag kommer tydligt ihog allt samman. — Men hva ska vi egentligen med det här kryptet att göra, för inte kan vi väl släppa henne igen?

— Nej det förstås, när vi fångat henne så...

— Nå vet du, hur vi ska bära oss åt då?

— När mamma ibland tagit råttor i skafferiet, brukade hon låta jungfrun dränka dem.

Pelle hvisslade ett tag.

— Jaså på det viset. Ja men, snälla du, inte kan jag knoga ända till Mälarhamnen å kasta den här i sjön.

— Ja inte tror jag, att du tar dig särdeles bra ut som råttfångare, men ser du, vi — där hemma menar jag — gjorde oss inte så stort besvär för en råtta, vi släppte helt enkelt ned dem uti ett ämbar vatten.

— Asch inte duger det; råttor simma ju som fiskar.

— Förstår du inte, att man ställer ned hela råttfällan i ämbaret?

— Hm — tjaa, nå jag hämtar väl slaskhinken då, den kan vara god nog åt den här. — Och Pelle reste sig från trappan och gick att hämta tillbehör för den stackars fångens aflifvande. Han hade dock

ej tagit mer än tre steg, förrän frun ropade honom tillbaka.

— Pelle, hvarför ska vi göra den stackarn illa? Det är grymt att beröfva henne lifvet, hon har ju inte gjort oss något ondt.

— Sää? Jo den här eller någon annan har ätit två hål på en splitt ny duk å gnagt hörnen af två andra, ä det ingenting det?

— Inte kan du veta, att just den här gjort det, invände frun ifrigare — hvarför ska då hon, som kanske ä oskyldig, lida för de andra?

— Hon eller hennes släktingar, envisades Pelle — det kvittar.

— Men det ä grymt. — Se så vackert, silkeslent hår hon har, å så små söta fötter. — Nej Pelle, jag ber dig, släpp henne! — Och då han fortfarande ovillig stod kvar på sin plats, tillade hon triumferande öfver att ha hittat ett så fyndigt argument. — Tänk om du själf vore en råtta, som någon fångat, hvad skulle du då säga?

— Att, fruntimmerslogiken ä urstyf, knotade Pelle halfhögt, men då han alldeles icke kände någon obetvinglig lust att uppträda som en stackars rättas bödel, vände han om igen. — Ja hon får väl sin frihet åter då — och med en knyck öppnade han gillret och skakade ut fången på marken. — Si så hon kilar, oj en så'n lifvad figur. Titta Kalle...! Nej men hva nu då, smiter hon inte in rätt bredvid skrubben... åh hvilken... Var lugn, Kalle, jag säger ingenting fult, men innan kvällen ska du få se, att hon ä framme igen å gnager på mina arma dukar, det kan man kalla tacksamhet!

Fru Grankvist skrattade emellertid belåtet. Hon hade nu liksom alltid annars fått råda och klappade sin man smekande på kinden, litet uppmuntran förtjänade han ju för sin beredvillighet att lyda henne, men hastigt drog hon sin hand tillbaka och utropade.

— Usch Pelle, så du ser ut!

— Ser ut? — Bra, was? — Äh, ska du rynka på näsan för att din herre å man iklädt sig denna skepelse? Ser du, i dag ämnar jag arbeta utaf alla krafter, å det går inte om jag ej har mina smetigaste klädespersedlar på mig. Jag måste se färgfläckar på knän å armbågar, känna terpentinelukten kittla mig i näsan å veta, att jag kan stryka af penslarne hvar som hälst, först då blir jag riktigt i arbetstagen å i dag ska det knogas. Vänta bara tills solen kommer upp ordentligt, då du! — — Hä, hä, jag ser på dig, att du vill gifva mig en liten morgonpuss, genera dig inte, utan följ ditt hjärtas ingifvelse!

Unga frun närmade sig långsamt, men stannade på ett par stegs afstånd och slog afvärjande framför sig med händerna.

— Nej Pelle, du ä förfärlig.

— Ja det förstås, svarade han skrattande och slog armen kring hennes lif — men trösta dig, jag blir väl värre.

Hon lutade sig mot hans axel. Hennes täcka, leende dockansikte med de spelande, skalkaktiga tjuvpojksögonen och sin ram af ljusa lockar låg så tryggt mot hans breda bröst, och hans kraftiga, undersåtsiga gestalt stod så lugn och tvärsäker, som om ingenting i världen kunnat rubba honom ur stäl-

let. Han drog ett djupt andedrag och lade sin arm fastare om henne, som hade han aldrig velat släppa sitt tag. Han sökte efter ord för att uttrycka hvad han kände, men den aldrig svarslöse förmådde nu ej yttra mer än: du — du! Det var någonting så vekt i detta du, och rösten klingade så varm och mjuk, att hon rodnade af sällhet. Så stodo de en stund sida vid sida utan att säga något, Pelle endast tryckte en lång innehållsrik kyss på hennes hår midt öfver hjässan.

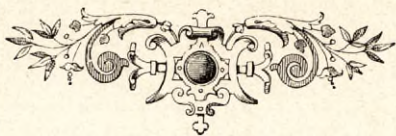
Hastigt spratt hon till och lyssnade inåt. Mycket riktigt, hon hade ej hört fel, ungherrskapet vaknade redan och ropade på mamma. Ännu en varm blick, så fick Pelle en lekfull knuff mot axeln, och hon var borta.

— Hä hä hä, skrattade Pelle, strök sig om hakan och spände ut bröstet. Sedan plockade han ur skrubben fram sina grejor och synade dem misstänksamt. Neej, råttorna hade verkligen varit hyggliga under nattens lopp, hans nyss visade godhet var således ej precis bortkastad, de ägde ändå en smula religion. Och därpå ställde han upp staffliet, placerade duken och sprang in ett ryck. Efter en stund kom han tillbaka med morgonpipan i munnen och färgskrinet under ena armen, för nu skulle här arbetas. Men innan han började på fullt allvar, kastade han en lång spanande blick in genom fönstret till arfprinsarnes flygel, och när han där upptäckte en skymt af sin makas ljusgrå dräkt, sade han med innerlig öfvertygelse.

— Det ... det ä just hvad en målare behöfver.
— Han kramade ut en klick kremserhvitt på palet-

ten, blandade färgerna och klämde till på försök med första penseldraget. Så tog han ett steg tillbaka, lade hufvudet litet på sned, kastade en jämförande blick upp åt luften och ännu en mot huset och sade lika innerligt som förut. — Det ä stämning — han måste söka efter orden — stämning alltihop.

Strömoln.

elle kände sig förstämnd och olustig. Han hade gjort dumheter nu igen, och lilla frun var missnöjd. Mellan hennes eljes så vackra ögonbryn syntes ett olycksbådande veck, för hvilket han hyste en oerhördt stor respekt, och hans sjuka samvete sade honom dessutom, att han burit sig illa, riktigt nedrigt illa åt.

Det var inte precis första gången han uppfört sig som en koffert, han hade sina ryck emellanåt, och lämnades han då på egen hand, gick det alltid galet. Men särskildt den här gången hade han varit en riktig Jöns och kände sig betydligt missmodig — efteråt förstås.

Först vaknade han på galen sida den här morgonen och brummade öfver de dyra och dåliga tiderna. Herre gud, inte kunde lillan — hon hette eljes Eleonora, men det var ett så krångligt namn, tyckte Pelle, ingen ordning alls i det, och skulle man säga det grammatikaliskt och ordentligt, så riskerade en vanlig dödlig att vricka tungan eller råka ut för något annat otyg, det blef således ingenting utaf med den saken, Kalle var för resten mycket trefligare, det passade precis till hennes lilla käcka upp-

näsa och burriga, ostyriga lugg — ja som sagdt, inte kunde lillan rå för det. Aldrig reflekterade Pelle heller öfver debet och kredit, men just den här morgonen var han olustig och började morra på fastande mage. Han hade burit hem en väldig massa pengar förra veckan och nu var hela bundten puts weg. Det var ju rent förbaskadt, vet jag! Misshushållning, ingenting annat än misshushållning.

Lilla frun tittade först under lugg på honom och undrade något förvånad hvad som gick åt hennes hyggelige herre och man, sedan skrattade hon åt hans löjliga uppsyn, för den var sannerligen genomkomisk — men det trodde inte Pelle. Han fann sig stött öfver ... ja det visste han inte så noga, och blef riktigt knottrig på morgonkvisten.

Ett ägg var skämdt vid frukosten. Kunde det förundra någon, att det gick så mycket åt, när husfrun köpte ägg med kycklingar uti? Så var brödet otäckt gammalt. Pelle undrade på allvar, ifall inte kakorna och han voro jämnåriga, och påstod, att hans vördnad för ålderdomen hindrade honom att njuta af gudsgåfvorna, hvilka borde skänkas till Nordiska museet, där de som prof på förgångna århundradens industrialster nog skulle försvara sin plats.

Fru Grankvist kände till sin Pelle och sade inte ett ord, men nog förargade det henne att han kinkade en så här vacker dag, i synnerhet som han inte hade den minsta anledning därtill. Men när han slutligen slog sig på geologien och började tala om den märkvärdiga process ett franskt bröd måste genomgå för att förvandlas till stenhård granit, som icke ens den aldra bästa Eskilstunaknif kunde öfver-

tala att gifva med sig, då kröp en högre rodnad uppför hennes fylliga kinder.

— Nu är du orättvis, Pelle, sade hon med en lätt darrning på rösten.

— Kommer aldrig i fråga, förklarade Pelle obe-sväradt — jag har fått tandvärk utaf att bita i de här stenflisorna.

En annan än fru Eleonora Grankvist skulle be-stämndt ha blifvit ledsn öfver ett dylikt förtal mot bröd, som ej vore äldre än tolf timmar, men hon lutade sig med skalken i ögat mot stolens ryggstöd och svarade försåtligt.

— Hvarför köper du inte själf hem maten, kära Pelle?

— Du sade det, utbrast han förtjust och glömde nästan bort sitt dåliga lynne — jag ska sannerligen själf sköta den saken hädanefter. Och utan resone-menter eller gnat ska jag bevisa dig, att man kom-mer ganska långt med en enda tia. Ja vänta bara, får du se! — Sedan plockade han ut alla småpengar, lade blott en tiokronesedel i portemonnäen, reste sig och gick med en triumfators stolta hållning.

Frun sade fortfarande ingenting, hon endast log på ett särdeles retfullt sätt, men ingenting hejdade Pelle, han hade föresatt sig att utföra ett storverk, han skulle äfven göra det.

Och just af denna anledning kom det sig, att Pelle tidigt på förmiddagen begaf sig ned till Munk-bron för att gifva ett prof på sin talang som ett första klassens hushålls geni. Usch hvad det skulle gå lätt att slå Kalle med häpnad! I en kryddbod köpte han till en början fyra apelsiner. De voro inte egentligen någonting riktigt i matväg, men

mamma glömde aldrig arfprinsarne, då hon handlade, och hade han kommit hem utan någonting åt dem, skulle hon nog hängt upp sig på det och gifvit honom en gliring. Och så lät han lägga två chokladkakor till apelsinerna för nu skulle hon bli öfverglänst. Inte visste han precis, hvad han skulle med kakorna att göra, men femtio öre är väl inte hela världen. I en hast erinrade Pelle sig, att han var utan krapplack, och hur skulle han kunna måla aftonstämning, ifall den färgen fattades? Till den ändan kilade han in i en färghandel, och medan han stod där smälte tian ihop till en femma. Nå det gjorde väl ingenting, en skicklig karl redde sig med mindre, alltså i väg! — Kyckling vore kanhända inte så oäfvat, han borde köpa ett par sådana. Ja, hvarför ej? Femman växlades och så var den saken klar.

— Hör nu frun hva använder man för ingredienser till såna här passagerare? frågade han fogelhandlerskan, ty en dunkel aning om diverse tillbehör sväfvade förbi hans inre syn. — Frun, jag vill förstås veta, om de här läckerbitarne kokas utan vidare.

— Jaa då, friska å rejäla ä mina varor, å jag ska säja herrn...

Mer hörde Pelle ej, han hade redan tagit paketet och aflägsnat sig med ett artigt: go morron! Men riktigt säker på sin sak var han icke, det fattades bestämdt något och för att lugna sig köpte han en knippa morötter, sådana voro alltid bra att ha, och för öfrigt voro de så friska i färgen, att han kunde omöjligt låta bli dem.

Med kycklingarne under armen, hatten som van-

ligt litet på tre kvart, cigarren i ena mungipan och käppen svängande mellan venstra handens tumme och pekfinger skyndade Pelle uppåt söder. Men ju närmare han kom hemmet desto kortare blefvo hans steg. Trettiosju öre och tre kycklingar, det andra räknades naturligtvis inte, morötter, färg, apelsiner och chokladkakor, det var då inte vidare stark mat. Pelle stannade ett ögonblick och funderade. Om han skulle smita kring hörnet, kvista i väg upp till en bekant, vigma ett par tior och sedan riktigt krossa Kalle? — Nej det vore ogentilt. Hade han satt sig fast i klistret, så fick han också stå bocken, därmed jämnt. Men nog var det förargligt, att hon i stället skulle triumfera öfver honom, ty nu kände han hur den sista skynten af tillförsikt sjunkit ända ned i hälarne och ej visade tendens att stiga högre. Och så öfvergick Pelle med känslomänniskors vanliga lätthet till den motsatta ytterligheten och var med ens öfvertygad om, att hans handel misslyckats från början till slut. Nåja, tänkte han resigneradt — hvarför morskade han sig på förmiddagen, det här var rätt åt honom, han förtjänade en snoppning.

Pelle gick allt långsammare och långsammare. När han kommit in på sin egen gata, höll han ögonen så envist fästade på stenarne, att de förbigående trodde honom hafva tappat något mycket värdefullt. I sista hörnet nickade Pelle åt sin poliskonstapel, som besvarade hans hälsning med ett alusbredt grin. De kände hvarandra sedan flere år tillbaka de där två. Pelle hade en dag upptäckt konstapeln på sin gata och genast frapperats af hans trefliga uppsyn. Sedan den tiden hälsade de alltid och växlade ofta ett ord i förbifarten. Ett af Pelles största nöjen be-

stod i denna nick och handviftning mot ordningens upprätthållare. Men i dag fann Pelle det måttligt roligt att betrakta sin vän konstapelns urkomiska minspel.

Emellertid ramlade han in genom porten beredd på en dufning. Kalle mottog honom likväl med sitt blidaste leende och sade inte ett ord om hur korkad han varit. Hon bar lugnt ut kycklingarne i köket och gaf barnen en apelsin att leka med, sedan nickade hon vänligt åt Pelle och gick in och satte sig ned vid symaskinen.

Och nu stod Pelle där med händerna i byxfickorna och kände sig enkel. Han önskade nästan, att hon velat banna upp honom ett tag, för han hade verkligen varit kittslig och elak på morgonen, men hon sade ju inte ett ord, det var väl litet, tyckte Pelle. Ack om hon blott bredt på en smula, då skulle han nog ha gifvit svar på tal, men nu såg allt ut att vara glömdt och han skämdes som en hund, ty han var då en äkta boricka, när det kom till kritan. Pelle tittade melankoliskt på sin cigarr, bet för omväxlings skull i käppkryckan och började smått förakta sig själf. Det var helt enkelt elakt gjordt af honom att förarga Kalle, och så gick han dröjande fram till salsdörren.

Där satt hon med ryggen vänd åt honom och trampade oförtrutet sin symaskin. Han såg hennes ansikte i halfprofil och fästade sig särskildt vid den punkt, där näsan gjorde en liten, mycket liten sväng uppåt, som om den vädrat brändt ylle. Herre Gud, hvad hon ändå var för en stilig tös, och henne hade han haft hjärta att vara elak emot. Ifall han utan vidare skulle gå fram och bedja om förlåtelse, kan-

ske borde han också falla på knä som förr i den gamla goda tiden. Bara inte Kalle var fnurrig, det där vecket mellan ögonbrynen oroade honom. Han önskade, att han, då kycklingarne lämnades, sett efter, om det funnits kvar, men i alla fall...

Pelle hostade svagt för att ådraga sig hennes uppmärksamhet, men hon rörde icke en gång på hufvudet. Jaså hon var verkligen ond, hm! För att riktigt öfvertyga sig därom tappade Pelle kappen och bullrade förtvifladt, då han åter tog upp den. Min sann hon låtsade höra något, hon endast böjde sig framåt öfver maskinen, så att han ej såg hennes ansiktsuttryck. Hm hm, det här var värre än någonsin, han hade bestämdt gjort henne mer ondt än han föreställt sig.

— Kalle, sade han halfhögt.

Intet svar.

— Hör du inte? fortsatte han högre.

Samma högtidliga tystnad.

— Äh, nu ska du inte vara fånig, Kalle!

Pelle tyckte sig förnimma ett ljud närmast liknande en halfkväfd snyftning, och när han tog ett par steg framåt hade hon dolt ansiktet i linnen på symaskinen, men, han såg, hur hon rodnade ända ut på halsen och örsnibbarne. Pelle blef riktigt hjärtängslig i en hast och drog i sina ljusa mustascher, så att två strån lossnade och följde med fingrarna. Hur skulle han nu bära sig åt? Plötsligt stannade han och spetsade öronen, det lät inte alls som gråt, snarare var det en undertryckt fnissning, men han var långt ifrån säker på sin sak. I sin obeslutsamhet nappade han åt sig saxen från maskinen och gick ut igen. Tårar var hvad han minst

af allt kunde fördraga, och skrattade hon, ja då var det på hans bekostnad, och det var ännu värre.

Ute i trädgården företog han sig att putsa syrenhäcken, den tarfvade allt en uppsnyggning nu på vårsidan, och någonting skulle han väl göra, när det var så kusligt både ute och inne. Men att Kalle också tog det så. Inte menade han någonting särskildt med att prata om uråldriga franska bröd och vårdslösa utgifter. Nåja han skulle bedja henne förlåta sig, men inte genast — om en liten stund. Och så såg Pelle på klockan och läste öfver några vackra ord enkom passande för det högtidliga tillfället, då försoningens timma slog. Under tiden lärde han syrenhäcken hålla rättningen och klippte obevekligt af hvarje kvist som stack för långt fram. Saxen erhöll därvid åtskilliga skavanker, men det hade Pelle ej tid att fästa sig vid, här fanns annat att fundera på.

Men bakom salsgardinen stod lilla frun och åsåg förstulet sin mans förehafvande. Hvar gång han vände sig om och tittade mot sitt tusculum — och det gjorde han ganska ofta — för att se, ifall någon skulle visa sig på förstugtrappan, knep hon ihop läpparne och kväfde ett skratt. Hade Pelle sett henne just nu, skulle han förvånats öfver hennes strålände leende och belåtna min, men Pelle såg ingenting däraf, han stod och lexade upp sig själf. Bäst det var hoppade han till och stirrade förbluffad på saxen i sin hand, den ena skalten hade sprungit af.

Lilla frun såg ej, hvad han hade för sig där borta, och sedan hon skrattat ut ordentligt, anlade hon en bister min, provvade vecket mellan ögon-

brynen framför spegeln, det där vecket, som alltid satte en så helsosam skräck i Pelle, och gick ut.

— Pelle! ropade hon, så strängt hon förmådde.

— Jaa, lät det dröjande från syrénhäcken.

— Har du sett till min sax? — Hon hade förstås märkt, när han tog den, men ville ej låtsas därom, hon kände så väl sin Pelle och visste precis, hur han borde tagas.

— Titta, här ä ett fogelbo! ropade Pelle — Kom hit, ska du få se!

Lilla frun rörde sig ej ur stället, ty hon måste bita i näsduken för att icke skratta högt.

— Har du sett min sax? frågade hon.

— Hvilken sax? frågade han tillbaka och såg omåttligt förundrad ut.

— Min vet jag, svarade hon otåligt och fortfor sedan halfhögt för sig. — Jag får väl gå in och söka efter den då.

Pelle öfverlade en stund med sig själf. Han vågade knappt gå fram och bekänna, men gjorde han det ej, så blef det naturligtvis mycket värre sedan. Han närmade sig alltså med minen hos en på bar gerning ertappad skolpojke sysselsatt med något fuffens och sade.

— Det är väl aldrig den här?

— Nej men Pelle, har du förstört min nya sax! Det är rysligt, så klåfingrad du är!

— Ser du, jag trodde...

— Usch Pelle, jag är riktigt ond på dig! — Och innan Pelle hunnit få fram ett enda ord till sitt rättfärdigande, hade hon redan försvunnit och stängt dörren bakom sig med en fart, som kom honom att

hoppa till, han var inte alls van vid slängande i dörrarne.

Pelle såg mycket filosofiskt på den afbrutna saxen, sneglade mulet bortåt salsdörren och satte sig slutligen på trappan utan att egentligen veta hvarför. Bäst det var började han hvissla — i moll förstås. Tog »Per svinaherde» i begrafningstakt men halkade oförmätet in på »Jänta å jag», som exekverades i ett svindlande hastigt tempo.

Fru Grankvist hörde hvisslingarne där utifrån och ett drag af oro gled öfver hennes täcka ansikte. Tänk om hon varit för sträng emot honom. Pelle hvisslade alltid, då han var ond eller ledsen.

Pelle förde ett hiskligt oljud.

Det var då det mest nervretande hon någonsin hört, det lät värre än piccolapojkarne i vaktparaden. Ack om hon ändå vetat, hvad det var, som förändrat Pelles syrsatta lynne, ty nu lät han ovanligt glad och lifvad, hvad hade han för sig, den otäckingen, som understod sig att vara glad, då han borde vara djupt bedröfvad i stället.

— Jag ska köpa min gumma ett klädningstyg, hvisslade Pelle på en splitt ny melodi uteslutande komponerad för tillfället — köpa ett stiligt sidentyg, så blir Kalle hygglig.

Nej nu gick det för långt, hon måste ovilkorligen ut till honom. Med pekfingret gjorde hon vec- ket djupare mellan ögonbrynen och öppnade dörren, men inte skulle han inbilla sig, att hon var god ännu, nej, när han bedt om förlåtelse och lofvat att aldrig göra så mer, då fick hon se . . .

— Kalle du, ropade han, så snart hon visat sig.

— Jaa.

— Kan hälsa så mycket från svärmor, jag träffade henne i morgse. — Det var då osanning alltihop, men Kalle blef alltid glad, då hon fick mottaga hälsningar från föräldrarna, och Pelle gjorde sig gärna till lögnare, för att hon skulle bli riktigt snäll och beskedlig igen.

— Jaså du har mött mamma. Nå då talade du väl om, hur älskvärd du alltid är i hvardagslag?

Det var en ordentlig breddside. Pelle kände också, att hans goda humör fått grundskott, och ångern kom igen gnagande och upprorisk.

— Nej men hör du, stammade han med ett svagt försök till skämt.

— Hvarför köpte du två kakor choklad, när du vet, att jag alltid tar hem sådan i burkar?

— Det var åt grabbarna, vet jag.

— Osockrad chokolad?

— Å nej... ä den inte sockrad? En så'n jeppe till bokhållare att lura mig.

— Ja det bryr jag mig inte om. Nu kan du vara snäll å laga saxen.

— Jaa, svarade han och såg hjälplös på det olycksaliga offret för sin styrka och syrénhäckens seghet.

— Nå skynda dig då!

Pelle var besegrad. Alla hans rosenröda förhoppningar flögo sin kos och lämnade honom ensam på förstugtrappan i sällskap med en mängd bittra och aggande själföföbräelser. Och till på köpet hade lilla frun gått in och stängt dörren med olycksbådande eftertryck. Nu lönade det sig inte att försöka muta henne, sidentygshistorien var bestämdt misslyckad från början till slut. Men hade han kokat

ihop den här soppan, fick han väl lof att taga in en portion däraf. Dock vänta ville han, efter middagen blef försoningen med ty åtföljande böner och ånger en passande dessert, och han skulle nog servera den varm.

— Fru Eleonora var heller inte nöjd. Kanske hon redan gått för långt i sin mer låtsade än verkliga vrede och gjort den stackars käre Pelle ledsen, det var ej hennes mening. Hon lofvade honom en ordentlig förlåtelse i tankarne, men han borde börja, det var inte mer än rätt. Ifall han likväl ej gjorde det till middagen, han var måhända sårad af hennes oskyldiga stickord, så skulle hon uppmuntra honom litet grand, mycket litet, men ...

— Kalle du, sade Pelle i dörren och närmade sig dröjande.

— Jaa, svarade hon något kyligt. Eftersom han började så snart, ville hon visst inte visa sig angelägen.

— Jag kan inte laga saxen.

— Det förstås.

— Men ...

— Men du kunde ha sönder den. Nå jag tar den gamla, och därmed är ju saken hjälpt.

— Jaså — Pelle gick ett slag öfver golfvet och lagade därunder, att han oförmärkt kom litet närmare sin fru. Han väntade, att hon skulle säga något, men symaskinen tog uteslutande hennes uppmärksamhet i anspråk, och därför sade han efter en stunds ömsesidig tystnad — Kalle du ...

— Kom mig inte för nära, jag ska sy.

— Ja men hör du ...

— Du hindrar mig ju.

Pelle kliade sig eftertänksamt på näsan och stirrade bort till en af sina gamla dukar, som om han upptäckt någonting särdeles märkvärdigt.

— Har du brådt, Kalle?

— Jaa då, alldeles förfärligt.

— Såå. Jag tänkte annars få tala vid dig.

— Kan du inte vänta en stund?

— Jo, nog kan jag det, men ...

— Bu bu ba ba, lät det från barnkammaren och på alla fyra kröp Kalle n:o 2 trind och rödblommig in i rummet.

Pelle såg förtjust på den lilla, som uppenbarade sig så lägligt, och då han med en skygg fråga i blicken vände sig mot sin unga fru, märkte han att någonting af det där skalkaktigt käcka, som eröfrat honom första gången, han blickade in i hennes gråblå ögon, ånyo glittrade fram ur dem. Han öppnade munnen på vid gafvel och omedvetet lade sig samma oemotståndligt skrattretande uttryck, som ingen förmodade motstå, öfver hans ansikte. Ett ljus gick upp för honom, han läste förlåtelse och ännu litet därtill i fruns strålande ögon.

— Usch hvad jag varit dum! utbrast han, och genast stämde bägge två upp ett klingande, öfvermodigt skratt, som ekade genom hela våningen, och strax bredvid instämde tvänne gälla barnröster.

Den dagen skrattades för ett par veckor i förskott hos artisten Grankvist. Och fastän Pelle insåg, att han låtit narra sig och gått och varit dum och ledsen i flera timmar, så hade han inte hjärta att förarga sig öfver den saken. Men nu visste han också säkert, att kvinnans list vida öfvergår mannens förstånd, så inte var det värdt, att han morskade

sig en annan gång. Emellertid kunde han ej underlåta att framställa en fråga, sedan han skrattat ut riktigt ordentligt.

— Hör'u Kalle, var du verkligen ond i förmiddags?

— Jaa, svarade frun ytterst allvarligt, men skalken tittade fram ur ögonvrån, och därför fann sig Pelle föranlåten att göra en öfverdådigt lustig grimas.

— Jaså du var det? tillade han litet förlägen.

— Ja ser du ... Lilla frun bet sig i underläppen och gjorde helt om. Det vore bestämdt oklokt att berätta, hur hon spelat komedi med honom och låtsat en vrede, hvaraf hon ej känt någonting alls. Pelle kunde gärna tro hvad som hälst, hans ovisshet skulle hålla honom i en hälsosam respekt. På det hela taget borde hon ej ha vunnit så litet, men det dugde naturligtvis ej att tala om det.

— Hö hö hö, skrattade Pelle till, då hon vände sig bort. — Han skrattade alltid på ö, när han var riktigt nöjd och belåten, och det hade han ju all anledning att vara. Ja öfvertaget var förstås Kalles, men inte ondt i det, för hon var en så innerligt rar gumma. Och så kysste han hela familjen ett par tre omgångar, skrattade ut stadigt, nappade en hatt och flög på dörren för att suppa in en portion luft medan frun lagade middagen.

Pelle visste inte riktigt hur det kom sig, men han tyckte att solen sken med en glans, som gjorde honom hufvudyr af glädje. Och där uppe var himlen klar och molnfri som hans egen lycka, vårvinden spelade frisk och sval, och fåglarne kvittrade med en energi, som gjorde honom bekymrad för deras

lungor. Till och med gråsparfvarne voro vid röst i dag, de satte an tonen som hela karlar.

— Hö hö hö, det ä ändå härligt att lefva!

Därest han hyst tillräckligt stort förtroende till sin skicklighet, skulle Pelle ha hjulat ett par hvarf, men sandgången var åtskilligt våt, och han ville inte smutsa ned sig så här nära middagen. I stället kikade han ut på gatan för att uppfånga en skymt af sin vän poliskonstapeln. Alldeles, där stod han i hörnet, och så fort han upptäckt Pelles gladlynta fysiologi, gjorde han honnör och klöf ansiktet på ett sätt, som öfvertygade Pelle, att de voro verkliga vänner, hvarpå porten smälde igen och Pelle lutade sig mot planket, slog sig på knäna och skratade som en galning, det är så vådligt hälsosamt att skratta.

— Hö hö hö två bofinkar i syrénhäcken eller hur? Jo så stod det till, de tänkte visst slå upp sina bopålar där. Nå de voro hjärtligt välkomna, fingo kinesa gratis hos honom hela sommaren, han skulle rent utaf ackordera in dem i maten, de borde inte bli så värst dyrfödda. Och Pelle plockade omsorgsfullt ihop några stickor lämpliga till deras bosättning, lade en hvit bomullstapp på ett i ögonen fallande ställe och började fundera, om inte en af hans gamla uttjanta galoscher vore en passande fågelholk.

— Hö hö hö hvad allting var roligt i dag.

När lilla frun precis på slaget tre visade sig för att ropa in Pelle till måltiden var han försvunnen. Det var i och för sig själfv ingenting ovanligt, han passade ju aldrig på, hon blef ej heller det minsta förvånad däröfver utan väntade lugnt.

Bäst det var kom Pelle in från gatan. Han gick igenom hela sitt rika förråd af grimaser och trefvade ängsligt på högra vaden, där några våta fläckar skvallrade om, att han varit i mycket förtrolig beröring med sin moder jorden.

— Hvad ä det, Pelle? Hvad har du nu gjort igen?

— Hä hä hä ... aj aj ... rännstenen var frusen.

— Halkade du?

— Jaa. Jag åkte kana ett tag och trillade omkull förstås. Jag måtte ha legat af mig i den vägen sedan min ungdom, för då låg min begåfning afgjordt åt det hållet.

— Åh du ä gräslig, Pelle.

Middagen var synnerligen animerad och rätterna ovanligt välsmakande. Pelle hade aldrig ätit så godt förr. Och så voro småttingarne utomordentligt gladlynta och rara. Gossen skulle lära sig att begagna knif och gaffel, det var väl inte för tidigt, men han hyste den besynnerliga föreställningen, att dylika pjäser i vanligaste fall användas till trumpinnar. Flickan visade ett lifligt intresse för sin äldre brors ihärdiga försök att spräcka mammans prima utskottsporslin och uppmuntrade honom med både ord och handling. Hon satt naturligtvis också till bords, unga damer skola lära att föra sig, äfven om de inte äro mer än ett halft år gamla, menade pappa, och han, som var mycket äldre än hon, hade väl bäst reda på den saken. Under tiden sög hon mycket ordentligt på sin diflaska och gjorde ingen egentlig odygd, hvilket bevisade, att pappa Pelles uppfostringsmetod nog var den rätta.

Hela eftermiddagen arbetade Pelle med en fart,

som bort göra hans yrkesbröder afundsjuka, såvida någon af dem sett honom framför sitt staffli, men nu togo de i allmänhet ingen notis om kamraten där uppe bland södra bergen, sedan han fått familj.

Och när han till slut lagt in sina penlar och annat i skrubben samt rökt aftonpipan, tog han sin hustru i famn och sade så trohjärtadt, en sådan där prisse som han kunde säga det, att de två aldrig skulle gruffa mer, för det var ändå dumt af dem.

Hon såg upp till honom med en skymt af oro i blicken, kanske han ändå varit mer ledsen än hon trott, och därpå slog hon bägge armarne kring hans hals och frågade litet hjärtängsligt, ty han hade nyss talat så allvarligt.

— Du tycker väl inte, att jag varit elak mot dig?

— Hö hö hö, skrattade Pelle och for med handen öfver ögonen, ty han kände liksom något fuktigt i närheten.

— För ser du, jag var nog elak, tillade hon bekymrad.

En sådan blick han erhöll, den trängde ända ned i hjärteroten, och så den värinde sedan! Åh så vältaliga hennes ögon voro, inget tunga i världen förmådde säga detsamma som de.

— Vet du Kalle ... Längre hann han ej, ty de kommo alldeles för nära hvarandra. Så stodo de tysta en lång stund, tills hon behändigt slingrade sig ifrån honom och skyndade bort för att lägga arfprinsarne, men i dörren stannade hon ett ögonblick och sade med sin skalkaktiga tjufpojksmin:

— Du får lof att låta klippa skägget, det ä alldeles för långt — och så var hon borta.

Pelle skrattade, stoppade sin pipa, strök eld på en tändsticka men glömde att tända, han fick just nu en af sina mest förflugna idéer och undrade, om han inte borde förarga Kalle litet oftare, för det här var ändå det styfvaste han varit med om.

I hvardagslag.

Pelle låg framstupa i det späda gräset under syrénhäcken och mojade sig af alla krafter. Bredvid rullade lillan omkring med benen i vädret och skrattade, så att hon litet emellan måste göra ett uppehåll för att hicka, medan stora bror roade sig med att proppa sand i pappas fickor. Pelle njöt i fulla drag af sin tillvaro, sög på pipan och blickade bort mot staden, som låg så vacker där nere med sina långa, hvita husrader.

Här och där silade solens varma strålar fram mellan syrénbuskarnes löfrika grenar och broderade marken med ljusa, fantastiska fläckar. Pelle fann det utomordentligt skönt att lättjefullt rulla sig på de mjuka dynor, naturen gratis bestod honom, i synnerhet som barnpigebefattningen blott var en sinekur, ty hans bägge ätteläggar voro verkliga mönsterungar.

Lillan slängde diflaskan hit och dit, spillde mjölk på sin nystrukna klädning och intog flere olika ställningar, som öfver hufvud taget ej passade för en ung dam, men pappa var för bekväm att göra anmärkningar däremot och lät henne hållas, han skulle

nog vänja henne af med alla olater litet längre fram.

— Pappa, hi hi hi!

— Jaa, hvad vill du, unge man?

— Hi hi hi, ligg på andja tidan!

— Kan jag stå till tjänst med så litet så mycket gärna. — Och beskedligt rullade Pelle rundt, lutade hufvudet mot en upphöjning och slöt ögonen.

Unga Pelle tog två näfvar sand från en hög, som han enkom skrapat ihop för detta ändamål, kröp försiktigt närmare och så försvann hela laddningen i pappas rymliga ficka, som gapade så stort och endast tycktes vänta på en dylik fyllning. Lillan såg från sin plats, att stora bror hade roligt, och när hon uppfattat hvad saken gällde, räckte hon brodern sin diflaska, hvars innehåll denne genast tömde efter sanden. Sedan slog ungherrskapet sig ned och väntade med ett tålmod, som ingen för en stund sedan kunnat tilltro dem, att pappa skulle vakna ur sin halfslummer och naturligtvis berömma dem för visadt nit och godt uppförande.

Lyckligtvis sluppo de vänta allt för länge. Pelle sträckte armar och ben ifrån sig, gäspade med otrolig virtuositet och utropade:

— Nej, det här duger inte, jag skulle ju arbeta.

— Han gäspade ännu ett tag, tittade mellan sina utspärrade fingrar på himlahalvvet och satte sig slutligen upprätt.

Syskonen växlade en innehållsrik blick och brusto ut i skratt.

— Hö hö hö, flinade Pelle med för sällskaps skull och hotade dem skämtsamt med pek fingret — har ni roligt, ungar? Hva nu då, ska ni skratta

åt edra dagars upphof, ska ni det? Har ni ingen religion, hva? Hör nu, får jag be herrskapet jubla litet mindre å i stället förklara anledningen till denna lika oväntade som stormande glädje!

— Ba ba bi ba, svarade lillan och skrattade, så att hennes kinder började täfla med den prima rödfärg, som förskönade planket kring trädgården.

— Jaså, säger du det. Ja det lönar sig förmodligen inte att begära en tydligare förklaring af fröken Grankvist, å fastän jag inte alls vet, hva frågan gäller, ska jag i alla fall hjälpa till så godt jag kan.

Och i en hast stämde familjens tre närvarande medlemmar upp ett dånande skratt, som förkunnade en hvar, som ville förstå det, att lifsglädjens lilla frö kan spira upp hvar som hälst, blott vänliga händer vårda och ansa den späda plantan.

Deras munterhet fick emellertid ett hastigt slut, då mamma trädde ut på förstugbron och vinkade åt den uppsluppne Pelle.

— Hvem söker du? frågade denne, som hade litet svårt att fatta, hvad hennes stumma pantomim egentligen betydde.

Men om pappa ej begrep mammas vinkar, så tycktès däremot lillan förstå dem så mycket bättre. Hon gömde sig bakom Pelles breda rygg och skrek med en energi, som han ansåg utvisa en efter honom nedärfd och ovanligt tidigt utvecklade karaktärsfasthet.

— Be be ba ba, be be.

— Ja visst! utbrast Pelle och knäppte med fingrarna, han erinrade sig nu, att ungen vid den här tiden på dygnet alltid måste taga sin sedvanliga

eftermiddagstupplur, och vände sig halft mot den lilla skrikhalsen för att bära henne till mamma, men de små knäna, som flitigt bearbetade hans rygg, gjorde honom vek om hjärtat, han afstod därifrån och skrek öfver gårdsplanen. — Hör du Kalle, min lilla skatt, sickan vill inte sofva, säger hon. Hon kan gärna få vara uppe, det gör väl ingenting för en gång. — Ordning sa du. Ja det förstås, visst ska man vänja barnen vid ordning, det ä inte tu tal om den saken, men för en gång betyder det mindre. — Pappas lilla slarfva, mamma påstår bestämdt, att det inte duger, vi får väl lof att gå in å lägga oss då. Hä hä hä, Kalle, hon begriper, hva jag säger, det syns på henne. Oj, hon riktigt puttrar å fräser som en gammal kaffepanna, hon är missnöjd å fordrar en ny mat- å sofordnings införande. Å hvarför skulle precis min dotter behöfva höra till de stilla i landena, när alla andra bråka? Det allmänna missnöjet, ser du, Kalle, det grasserar svårigen, å nu har flickan börjat insupa tidsandan. — Aj aj liten, mamma säger, att vi redan strejkat en half-timme öfver tiden å menar, att ordning ä vådligt hälsosam för små barn å för deras pappor också. Lilla pullan lägg nu vackert armarne kring pappas hals, så kila vi till mamma.

Pelle reste sig slutligen med sin yngsta ättelägg i famnen och styrde kurs på förstugtrappan, där mamma väntade att få mottaga hans börda. Och trots lillans protester måste han lämna henne ifrån sig, men alldeles utan invändningar kunde han ej förmå sig därtill.

— Äh hör'u Kalle, inte ska vi vara knottriga mot grabbarna, sade han för den skull. — Om di

får sin vilja fram i småsaker, gör det väl ingenting, när det gäller ska du få se hvilken karl jag ä.

— Pelle, det ä ju nödvändigt, svarade frun med så mycket allvar, som det var möjligt för en af familjen Grankvists medlemmar att visa.

— Ja då får vi väl ge oss, sickan min. — God natt med dig så länge! — — Åh puss på dig Kalle, försök inte att se sträng ut, för den gubben går i alla fall inte!

Fru Grankvist bibehöll likväl sin allvarliga min och gjorde helt om med lillan, som nu fann sig i sitt öde och eftertryckligt gäspade öfver hennes axel.

Pelle tyckte, att små barn voro märkvärdiga, de visste aldrig den ena stunden hvad de ville den andra, nåja stora människor voro inte en bit bättre de håller. Sedan satte han sig på trappan och funderade, ifall han varit lika tirolig i sina yngre dagar, men minnet svek honom och han påminde sig ej mer än några pojkestreck, för hvilka hans rygg och dess fortsättning nedåt kännbart fått svida. Så sträckte han benen ifrån sig, stödde ryggen bekvämt mot en stolpe för att dåsa bort ännu en stund och stack händerna i kavajfickorna, men drog dem genast tillbaka och stirrade förvånad på sina fingrar, som buro tydliga spår efter beröringen med en våt, klibbig massa.

— Hvad nu då! Hvad vill det här säga? Nog vet jag, att jorden så här på värdkanten jäser å ett som annat i den vägen, men aldrig trodde jag, att den pöste öfver å ramlade in i hyggligt folks fickor. — Han kände försiktigt utanpå fickorna och utstötte en lång, gäll hvissling. — Sand, å tyget ä alldeles surt. Nej, det var verkligen festligt, nu kan jag när

som hälst kalla mig possessionat, för jag har minst ett par tunnland jord på mig. Godsägaren, högädle herr Per Grankvist, det låter inte illa. — Hunnen så långt i sina funderingar, togo Pelles tankar en ny riktning. — Neej, det här är snaskigt! — Pelle var så förvånad öfver sin oväntade upptäckt, att han en lång stund glömde prata för sig själf, men allt för länge orkade han ej tiga utan fortsatte. — Kan en kristen människa begripa, hur sådant här bajbaj lyc-kats nästla sig in hos mig? Jag vet mig aldrig ha sökt sämre sällskaper, å ändå ertappar jag mig själf en vacker dag på »tumis» med två stadiga jordhögar. — Pelle vände ut och in på sina fickor, hvilka utan någon större saknad skildes från sitt innehåll. Nä men de här ä nedrigt! Aldrig kan jag tro, att Kalle lagt dit smörjan, för hon brukar inte göra skoj af sin herre å man, men lika litet föreställer jag mig, att sanden af egen drift smugit in i mina fickor. Det ä högst besynnerligt, men . . . Pelles blickar råkade oförmodadt fästa sig vid sonens leende ansikte. Den unge herrn satt fortfarande kvar under syrénhäcken och tycktes ha ofantligt roligt å sin fars bekymrade uppsyn. Pelle slog sig kraftigt på knäna och tänkte stämma upp ett af sina vanliga skallande skratt, ty han förstod med ens sammanhanget, men i stället för att följa sin första ingivelse tvingade han pannan i några olycksbådande rynkor och ropade:

— Kom hit du, din lilla odygdsmakare!

Pelle junior upphörde för ett ögonblick med sitt leende, lade hufvudet på sned och såg frågande bort mot fadren men rörde sig icke ur stället.

Pelle senior gick fram och tillbaka, spände va-

dorna och försökte reta upp sig. Pojken hade uppenbart drifvit med honom, det var tydligt, Kalle hade rätt, det hade hon för resten alltid, han skämde bort barnen, lät dem taga sig för stor frihet, det dugde inte. En familjefader hade många plikter att fylla — hvilka det egentligen var kunde Pelle inte precis erinra sig för tillfället, men det var nog en hel mängd. Men att låta ungarne husera, som de ville, det gick naturligtvis ej an, det blefve ett farligt prejudikat för framtiden, i synnerhet som lill-Pelle visade otvetydiga anlag att kludda ner sin pappas halffärdiga dukar. Men hur bar sig en förständig far åt, när sönerna gjorde för mycket odygd? Pelle kliade eftertänksamt sin näsa, tvinnade mustascherna och beslöt efter moget öfvervägande att inte bråka för så litet.

Hastigt flög emellertid en ny tanke genom hans på dylika irrande flyttfåglar rika hjärna. Det var ju att visa sig släpphändt och försumlig. Lifvet ägde många allvarliga sidor, han borde kanske för omväxlings skull taga en sådan i närmare skärskådande. Dessutom hade Kalle nyss insinuerat, att han icke alls begrep den svåra konst, som kallas barns uppfostran.

Han kastade en sned blick bort till syrénhäcken och intog en värdig ställning. Nu ämnade han visa Kalle, att han i grund och botten kände den konsten, gossen skulle få stryk för sin odygd, sedan kunde ingen komma och påstå, att han var släpphändt m. m. sådant. Pelle stampade i marken, harsklade sig och öppnade munnen för att ropa sin odygdige son, men fann i detsamma, att hans ansikte ej hade den prägel, som stundens allvar kräfde.

För att få det gick han bakom husknuten, där pojken ej såg honom, spottade, trefvade på sina fickor, för att blifva riktigt ond och komma i den rätta, ilskna stämningen samt vände slutligen tillbaka med en min, som borde sätta skräck i en tolfåring, således äfven i en tvåårig syndare.

— Kom hit, Per! kommenderade han myndigt.

Gossen kikade under lugg på honom och reste sig dröjande. Det låg någonting i fadrens röst, som han ej kände igen, och därför nalkades han betydligt långsammare än vanligt.

— Hvad ä det här? frågade Pelle och höll fram sin ena ficka mot den lille brottslingen.

— Hi hi hi, skrattade denne och väntade ett berömmande ord för sitt lyckade påhitt.

Pelle vände sig bort, ty han kände, hur mungiporna ofrivilligt drogo sig uppåt, men i detsamma fick han se en stor smutsfläck på sin duk, som sedan morgonen stod kvar i trädgården, och då återvände strängheten.

— Ska du skratta din far midt upp i synen tycker du att det passar! dundrade han så barskt, att han förvånades däröfver. Men när han efter en snabb blick åt sidorna funnit, att ingen annan än just han kunnat uttrycka sig så, blef han stolt öfver sin visade fasthet och sneglade förstulet mot dörren för att se, om icke frun fanns i närheten, ty det hade ju varit stor skada, om hon ej fått höra hvilken sträng och på samma gång utmärkt far, Pelle i själfva verket var.

Gossen trädde skrämnd en af sina smutsiga händer i munnen och såg stinnt på Pelle, medan det oupphörligt ryckte i hans ögonlock.

— Jag vill bara säga dig en sak, återtog Pelle och sträckte på sig — du har burit dig mycket illa åt. Fy skam på lång stång en så'n elak grabb du ä! — Stå inte med fingrarna i mun, det ser så otäckt ut! — Hvad jag vill framhålla ä — hör noga på hvad jag säger! — Pelle kastade en half blick öfver axeln, ty förstugdörren knarrade på sina gångjärn — att du uppfört dig som en gris. Ska en pojke, som inte fyllt sina tre år, skoja med far sin? Min kära Per, det ä verkligen sorgligt, att man vid din ålder ska uppföra sig så, som du nu gjort, å gyckla med mig, som kläder, föder å... å... nu lofvar dig smäll.

Lille Per kämpade förgäfves med gråten och placerade i sin förtviflan bägge händerna i motsvarande mungipor.

— Jaa, skäms nu riktigt ordentligt, fortfor Pelle högtidligt — å visa, att du åtminstone kan göra det. Sedan råder jag dig att... att... Nu var det slut med Pelles värdighet, hvarför han vände sig till frun, som förundrad lyssnade till hans ord och äfven hade svårt att känna igen honom. — Hjälp mig Kalle, du ska naturligtvis också ge gossen en dufning.

— Hvad har han då gjort?

— Han har påtat en hel kappe sand in i mina fickor å... Pelle stannade tvärt för att stäffa sin skrattlust, ty hade han sagt ett ord till, hade både allvaret och värdigheten tagit slut.

— Nej men, Pelle, inte kan du bli ond för det, utbrast unga frun och skrattade hjärtligt i hans ställe.

— Jo, det kan jag visst det, tillkännagaf Pelle

förolämpad, han hade ännu ej beslutat sig och funderade starkt på att vara allvarsam åtminstone ett par minuter till. — Jo ser du — han sänkte rösten till en hviskning — pojken bör hållas i tukt och herrans förmaning, han blir för själfsvåldig annars. — Nej min sann tror jag inte han grinar. Ska stora långa karl'n lipa för lite hundsnius. Förstår du inte, att pappa bara gjorde sig till? Du ä en förbaskadt bussig pojke, Pelle, å får lof att stoppa sand i byxfickorna med. — Jag ä inte alls ond på dig, det var ju lifvadt, vet jag. — Och Pelle glömde helt och hållet sina stränga föresatser, sitt viktiga uppfostrarekall och sina förmaningar för att lyfta gossen i höjden och sedan trycka honom till sitt bröst.

Nu kände lille Per ändtligen igen pappa, grinningen efterträddes af det eljes oföränderliga leendet och snubborna voro glömda.

— Sir'u Per lille, du är en kostifik grabb, din mamma opp i dagen, å därför tycker jag särskildt om dig å ger dig härmed en dubbelpuss, för jag ä inte den, som krånglar i onödan. Nu ska vi härja du å jag, ställa till någonting extra, säg! — Hä hä hä grabben trodde, att pappa var härsken. Intel Det där påhittet med sanden hedrar din uppfinningsförmåga å bevisar att du har en liflig fantasi, det gör det.

— Klockan slår sju, anmärkte fru Grankvist och smålog på ett sätt, som Pelle för första gången fann irriterande.

— Redan? — Då ä det ju liggdags för unga herrn. God natt med dig, sof som en hel karl å dröm, att du stoppar sand i mammas fickor också! — Pelle ställde gossen på förstugbron, strök ömt

hans hår och skrattade en lång stund, för något roligt skulle han väl ha. Sedan kastade han en hel näfve slängkyssar åt lille Per, som lydigt följde mamma in för att äta och lägga sig.

Unga frun log återigen, och Pelle, som nu kände att han ej egde det minsta anlag för stränghet, log tillbaka, de förstodo hvarandra godt utan ord. Därpå gäspade han frånvarande ett par gånger, det tog sannerligen på krafterna att slå dank en hel dag, men lifvet var också så skönt. Så gick han in och erbjöd sig att hjälpa mamma, men hon förklarade, att pappa bara gick i vägen och vände upp och ned på allting. Pelle hvisslade en aria ur någon ännu ej komponerad opera, tände sin pipa och begaf sig af. Det var aldrig värdt, att han gjorde sig till, då Kalle pysslade om småttingarne, den saken var känd, men så fort de somnat, plögade hon slå sig ned bredvid honom på förstugbron, och då... det visste Pelle, och därför satte han sig på den vanliga platsen och väntade så länge.

När lille Per, som allt tagit pappas snubbor djupare än någon förmodat, slumrat in, skyndade unga frun sin vana trogen ut, men då var Pelle borta. Hon såg sig frågande omkring, hvar höll han väl hus nu igen? Bäst det var tyckte hon sig höra ljudet af hans röst på andra sidan planket och stannade i lyssnande ställning. Mycket riktigt det var Pelle, hans stämman skulle hon känt igen bland tusen andra, och om det ej var fullt så många, som larmade omkring honom, så var det likväl ett dussin gällare organ, som sekunderade hans bas.

— Nu ä det min tur, skrek Pelle. Så följde en kort stunds uppehåll och därpå fortsatte han. — En

så'n spetsbof, vann han inte ett tag till. Nej hör du ditt lilla frö, nu börjar vi på nytt.

— Hvad i all världen har han hittat på nu igen? mumlade fru Grankvist bekymrad och gick mot porten, utanför hvilket oväsendet tilltog med fördubblad styrka. När hon såg ut på gatan, visste hon först ej, om hon skulle blifva ledsen eller ond, det var verkligen det värsta, som händt på rysligt länge. Där stod Pelle svettig och glad midt i en skock små, smutsiga trasvargar från granngårdarne och singlar slant.

— Usch, Pelle! ropade frun ängsligt.

— Jaså ä det du, Kalle, svarade hennes man, som helt och hållet förgätit sin nyss förut visade värdighet. — Kom hit ska du få se så lifvadt vi har. Di här herrarne knorfva mig alldeles förbaskadt. Den där han heter Jonte å har redan kuggat mig på sex öre, men jag tror nästan han fuskar, för annars skulle jag väl också vinna någon gång. — Titta, nu singlar jag! — Sa du gubbe, Jonte? — Min sann ä det inte gubbe för honom igen. — Visa mig, hur du lägger slanten! — Jaså, så där. — Nå, nu kastar jag igen å säger gubbe. — Ä det pil? Nej ni var mig ena baddare allihop, men jag ger mig inte en tum för det.

— Pelle! ropade frun ånyo, men nu litet högre än förut.

— Kommer strax! — Ja nu får jag visst lof att gå in å låta lägga mig, min mamma vill inte, att jag ska vara ute längre, som herrarne hör. Adjö på er, vi träffas, när vi råkas! — Pelle nickade åt sina medspelare, hvilka högt förkunnade, att han var en nedrigt festlig kropp, och slank in genom porten.

— Pelle, hvad tar du dig till? yttrade lilla frun och provade förstulet det där vecket mellan ögonbrynen, men Pelle märkte det ej. Öfver hufvud taget ägde hela familjen en utpräglad förmåga att se bort från allt, som på minsta sätt var störande eller obehagligt.

— Vi spelade om pengar, berättade Pelle — men det skulle vi inte ha gjort, för jag förlorade hela tiden. Kan du tänka dig, inte en enda gång fick jag rätt. Den där Jonte med smutsfläcken i pannan snöt tio öre af mig lika behändigt, som jag nu klappar dig. Men så går det när man låter sina talanger ligga i träde. I min gröna ungdom, må du tro, då var jag slängd i att singla slant, nästan hvarenda cigarrett, som jag smygrökte, vann jag på det ädla spelet. Men nu lönar det sig ej att försöka håfva in några större summor på det sättet, det såg jag tydligt. Genom att måla taflor förtjänar jag bestämdt mycket mer, men vi ska väl se, om jag inte kan öfva upp mina slumrande anlag på lediga stunder, å sedan...

— Nej, men du ä förfärlig.

— Misstag, min skatt, förklarade Pelle obesväradt — jag ä som jag ä å ingenting annat, men jag vet, att du tycker om mig i alla fall, så det generar mig inte ett dugg, att du rynkar näsan. Vars'go, Kalle, härmed bjuder din slaf sin herskarinna armen, mitt hjärta har du ograveradt förut. — Hör du, nu ska vi vara gemytliga å glada, inte gjorde det väl någonting att jag snodde ut på gatan ett ryck å roade mig i sällskap med det yngsta Sverige. — Sir du, jag tänkte skutta ned till sockerbagarn å köpa namnam åt din ögonsten, för jag var kanske

litet tvär mot honom, men när jag kom utanför porten, blef min spelpassion väckt, å jag kastade mig i stället handlöst in i världsvimlet. — Ja, du kan vara lugn för, att det bara ä så här i Stockholms utkanter, som jag hoppar öfver skacklorna. Man får lof att hålla sig inom vissa gränser, det vet jag nog, å får ingen veta det, kan man ju bära sig åt hur som hälst. Var du mans lugn, nedanför Badstugatan ä jag lika stadig som en medelålders lyktstolpe. — Nu sätter vi oss här å leker förlofvade ett tag, säg!

Men unga frun hade ej lust därtill, åtminstone ej genast. Pelle borde först inse, att han burit sig opassande åt. Och till den ändan fick han veta, att han skämde bort flickan och inte var riktigt snäll mot gossen, medan han själf var sju resor värre än det oförståndigaste barn.

— Ja, jag ä ohjälplig, medgaf Pelle, hvars beundran för hustrun växte ännu mer, för det var verkligen roligt, att hon också hade humör — men hva ska man göra åt den saken? Inte hjälper det att taga in medicin för'et, å inte är det värdt att försöka bättra sig håller, det går nog inte. — Kalle du... du... Det kom någonting bedjande vekt i hans stämma, vidt skildt från hans vanliga uppslupna jargon.

Det där tonfallet kunde unga frun aldrig motstå, hon lutade sitt lockiga hufvud mot hans axel och slingrade ena armen kring hans nacke.

— Åh Pelle...! Det var ändå hennes Pelle det, att bli ond på honom var ju otänkbart. Och så lekte de nyförlofvade i två timmar, hviskade helst tyst till

hvarandra, fastän ingen fanns i närheten, och tyckte, att solen sken klarare än någonsin, ehuru den för länge sedan sjunkit bakom höjderna i väster, och gaslyktorna lyste i långa rader under dem.

Lifvets missförstånd.

Borg ringde på i telefonen.

... Alldeles riktigt, lilla fröken, 601 14. Tackar! — Ny ringning. — Ä kassörn inne? — Skönt. Be honom vara hygglig å gå till telefonen! — Tack! — Hallå, ä det du, Skog? — Morjens, morjens! — Hör du inte, hvem det ä? Prat, Borg vet jag. — God dag om igen. — Hva' sa du? — Usch jaa då! — Jaa! — Nej inte dit. — Jaa det ä bättre. Jag tyc-

ker inte vidare om nya ställen, men det stället var rätt hyggligt. — Hon, den där blonda, ja. — Jag? Nej hör du, gamla gosse, nu högg du i sten. — Klockan fem där? Jaa. — Har jag någonsin mankerat, hva? — Jaa då, jag vet, att du ä punktlig. — Precis på slaget. Adjö med dig! — Afringning.

En kvart före fem lämnade litteratören Borg sin bostad, promenerade långsamt utför Drottninggatan, hälsande på de fåtaliga bekanta, hvilka i likhet med honom trotsade sommarvärmen och tills vidare stannade inom stadens hank och stör. Vid Fredsgatan vek han af till vänster och dref med

ytterrocken öfver axeln nedåt «Torget». Utanföör operakällaren kastade han en saknadens blick mot fönstren i sitt gamla stamtillhåll men kväfdde en suck och fortsatte sin väg framåt, han hade ju lofvat att träffa Skog på ett annat ställe, där de för omväxlings skull ämnade intaga sin middag.

Utanför Jakobs kyrka mötte han bekanta, en mor med sina bägge giftasvuxna döttrar, och måste stanna för att säga några artigheter. Han gjorde det alls inte ogärna, ty den äldsta af fröknarna var mycket lik henne »den där blonda», eller kanske det var den där blonda, som liknade henne, det blef svårt att afgöra så här på stående fot. Emellertid hälsade Borg ytterst artigt, frågade pliktskyldigast efter damernas befinnande och tillade, innan de hunnit svara, att en dylik fråga var alldeles obefogad, ty de buro allesamman hälsans prägel på sina strålande anleten. Äldsta fröken smålog uppmuntrande, men systemn fnittrade litet elakt åt den krystade komplimangen, hon hade en idéel uppfattning och kunde inte med sådana där materialister som Borg, och mamma kastade fram några svaga invändningar, hennes gikt var trots värmen efterhängsen och svår. Borg kände sig upplifvad af sällskapet och följde med till Lejas, där han fick beundra fruntimrens talang att pruta men likväl köpa en mängd småsaker, som de alls icke behöfva. Därefter besökte han i sällskap med damerna ytterligare tvänne butiker, ty den äldsta, fröken Axelina, var ovanligt älskvärd, och Borg började till sin förvåning trifvas utomordentligt väl vid hennes sida. Hastigt erinrade han sig middagen och Skog, hvilken förmodligen väntade på det öfverenskomna stället. Han

tog ett brådskanie afsked, skickade en hel mängd vänliga hälsningar till kamrern och lofvade att snart fara ut till skärgården och aflägga en längre visit.

Så fort Borg skilts från damerna såg han på klockan. Tjugo minuter öfver fem, jo nu skulle Skog få någonting att käxa öfver, punktlighet var ju hans käpphäst. I språngmarsch skyndade han samma väg tillbaka, kom andfådd in genom restaurangens glasörrar, och fann en ännu icke upptagen hörnsoffa i matsalen. Skönt, Skog hade ej kommit. När Borg slutat glädja sig däråt, kunde han i stället ej underlåta att blifva förundrad.

— Hm! hostade Borg och beställde sin middag, som han åt med strykande aptit. — Skog, som på många år ej kommit för sent, hm!

Kaféet var nära nog folktomt, när Borg trädde dit in för att skölja ned middagen med en kopp starkt kaffe. Han såg sig genast omkring efter den där blonda, men hon var för tillfället upptagen af tre yngre militärer. Borg kände ett styng af svart-sjukan, då hon afmätt besvarade hans hälsning, men rätterna hade varit utmärkta i förhållande till priset, och han föresatte sig att ej skämma bort sin eftermiddag genom att blifva förargad öfver hennes tvetydiga sätt att bemöta en beundrare från gårdagen. Desutom fann han hennes likhet med fröken Axelina minst sagdt tvifvelaktig, hennes hår var inte på långt när så askblondt och vackert, och hyn... nej han ville inte alls tänka på den saken, för öfrigt hade hon ju rätt att göra hvad som hälst, utan att det angick honom.

Borg tände en cigarr, smuttade på kaffet och lutade sig drömmande mot soffans ryggstöd.

Men hvar tusan fanns Skog? Klockan hade redan slagit sex, och Borg började blifva allvarsamt orolig för sin kväll. Nu på sommaren voro de trefliga bekantskaperna skingrade åt alla fyra väderstrecken, hvem borde han egentligen söka upp, när Skog strejkade? Om han inte ätit så godt, skulle han försökt reta upp sig mot vännen, som mankerade utan ett ord till underrättelse därom, men hvad tjänade väl det till?

Borg följde halfsömnigt rökens lätta ringar och gräfde ned sig i sitt hörn, som om han ej ämnat gå därifrån på åtminstone de närmaste åtta dagarne. Han var alls icke nedstämd, men han var håller inte vid humör. Han inbillade sig, att han skulle varit lugn, därest han vetat, hvar Skog just nu befann sig. — Apropos det ja, Skog hade allt varit litet konstig på sista tiden... börjat jobba om äkten-skapets lugna hamn och sådana där fånigheter. Ja, karlen var fördärfvad, trufdes sällan två timmar å rad på en restaurant, petade ständigt i maten och suckade öfver, att man aldrig riktigt visste hvad man fick i sig på en källare.

Borg blef mer och mer melankolisk. Utan att veta hvarför, erinrade han sig en kväll som de bägge tillbragt på tu man hand för ett par dagar sedan. Det var stämning då, en riktigt urstyf stämning... och så hade de pratat förstås.

Bäst det var förrådde Skog sig, erkände att han utan Borgs vetskap hälsat på Pelle en tre fyra gånger solo, snygg pojke den där kassörn! Oväntadt hade Skog frågat honom, hur gammal Pelle var och hur länge han varit gift. Utan att anstränga sig

det minsta kom Borg ihog hvart ord, de växlat den kvällen.

— Märkvärdigt hvad du intresserar dig för honom, hade Borg svarat.

— Åh inte precis det, menade Skog långdraget och slog bort askan från sin cigarr. — Men han har det ovanligt bra. Sådant där faller i ögonen med detsamma, å just därför att deras äktenskap är så olikt alla andras... Hvad ser du så retfullt på mig för?

Borg skrattade litet elakt och såg med ett puts-lustigt uttryck i sitt ansikte på vännen.

— Hör du min gosse, medge, att du ä fast, ohjälpligt fast. — Seså, inföll han, då Skog gjorde en grimas — neka inte! — Jaa, jag vet, att Pelle å hans fru lefva så lyckligt som tvänne dödlige gärna kunna göra, men om de två komma öfver ens med hvarandra, så ä det därför inte sagdt, att alla skola lyckas lika bra. För den skull varnar jag dig härmed att följa en säkerligen förflugen tanke.

Borg talade utaf öfvertygelse. Han trodde sig eller påstod sig åtminstone hafva förlorat alla illusioner och gjort den upptäckten, att fantasiens skimrande ädelstenar i själfva verket äga mindre värde än verklighetens kattguld. Äktenskapet eller Köpenhamns klasslotteri kom enligt hans åsikt på ett ut, 999 utsikter att förlora insatsen mot en enda fattig utsikt till vinst. Och därpå började Borg hålla ett längre föredrag för sin olycklige vän, som han ansåg det vara en plikt att omvända och föra från den farliga väg, han ämnade beträda.

Skog muttrade en hel mängd mellan tänderna, tuggade sönder sin cigarr, slängde bort den och tände en ny, som delade samma öde, och kastade under tiden mördande blickar på Borg, hvilken i likhet med de gamla åkarhästarne hade mycket svårt att stanna, sedan han väl kommit riktigt i gång. Han ville blott fråga Borg, hvem som sagt att han tänkte gifta sig, som denne insinuerade. Men nu var litteratören riktigt i farten, han hvarken hörde eller såg, svaret uteblef också.

— När du pratar skräp, så gör du det inte alls trefligt, inföll Skog kallt och försökte skaka ifrån sig det obehag, han känt vid Borgs ifriga utfall. För öfrigt var hans samvete lugnt, fastän Borg nog hade rätt till en del — en mycket liten del förstås, Och så här för sig själf kunde han gärna erkänna, att han efter bekantskapen med Pelle börjat — rent ut — fundera på giftas. Hvarför skulle inte äfven han finna lyckan ...? Han hade betraktat Pelle och hans fru, lagt märke till deras strålande ögonkast och med hemlig afund åsett deras pladdrande, skälmaktiga sällhet. Idyll i en träkåk med tre rum och kök var någonting, som förut legat så långt utanför hans inbillning, att han aldrig skulle egnat en tanke däråt, ifall han ej oförmodadt slungats in midt däri och med sina egna ögon skådat det. Herrskapet Grankvists ännu efter nära fyra års äktenskap yrvakna, morgonfriska, outslitliga kärlek, som ständigt sökte och alltid fann nya uttryck, hade på femton minuter omvänt honom och han var redan större affälling, än Borg någonsin kunnat föreställa sig.

Litteratören såg på sin vän, »att gärdet var upp-

gifvet» ... och återvände från sin lilla utflygt i det förflutna till det närvarande.

— Hm tja-a, mumlade Borg halfhögt — han har nog rätt, delvis förstås, men hvem kan ändra det? Visserligen kunde man skaffa sig en liten treflig halfva, som pysslade om sin gubbe, men ... nej! — Hm, fröken Axelinas hår var verkligen vackert, en sådan mjuk färg och så de där små täcka lockarne vid öronen. — Borg smålog förläget. Hur kunde han komma att tänka på fröken Axelinas blonda hår just nu? — Men i alla fall ... tja-a-a, fröken Axalina ägde också ett par ovanligt söta händer, riktiga mönsterhänder — och Borg spetsade omedvetet munnen, som om han stått i begrepp att trycka en kyss på just en af dem. Ifall han rent utaf skulle fara ut till kamrerns sommarnöje på söndagen och göra sig till en smula. Ville då fröken Axalina hugna honom med några af sina älskliga småleenden, så ... så ...

Borg spratt till förskräckt för den afväg, på hvilken hans tankar råkat slå in. Cigarren hade slocknat, kaffet var kallt, Skog uteblef för första gången på flere år, och själf satt han och gjorde sig smått löjlig. Och alltsamman var den förbaskade Pelles fel, jaha. Han pratade ständigt om *sin* utomordentliga lycka och narrade dem bägge två, ett par städiga, förståndiga ungarlar, som redde sig utmärkt, att tänka på just den saken, och det fanns ingenting, som var så farligt som att tänka. — Det förstås, träffade man händelsevis en ung dam med fru Grankvists egenskaper, så hvarför inte? Men den sortens fruntimmer voro tunnsådda och Borg var inte den, som lät lura sig af hvem som hälst. Hela

bundten voro de modedockor, som sprungo från konsertsalen till balsalongen och förde en konversation, som kunde göra en hyggelig karl mjältsjuk, nej han kände till'et.

— Pelle, hm, hvarför har jag inte tänkt på honom förut, man ska få se ...

Borg hvisslade, tände sin cigarr, betalade förtäringen, kastade öfverrocken på axeln, drog ned hatten i pannan, skyndade ut och äntrade en spårvagn, som han lämnade först vid Slussen. Därefter ställde han färden mot söders höjder för att taga Skog på bar gärning, ty han var säker på att finna sin icke ordhållige vän i de där trakterna. Borg skrattade belåtet, då han tänkte sig hvilken min Skog skulle göra, när han oförmodadt slog ned där uppe i stadens utkant.

Vid den namnlösa gatan såg Borg Pelles polis-konstapel ståande i sin blankpolerade pickelhufva. Konstapeln log välvilligt, så fort han märkte den fine herrn och följde honom med blicken; på samma sätt log han mot alla, hvilka han antog ämnade besöka den lifvade artisten i träkåken.

— Hi hi hi, hvad di där målarna ha mycke hyss för sig, flinade han, då han såg Borg i lyssnande ställning luta sig mot planket. Han stannade intresserad kvar i hörnet och gaf akt på litteratören, som med tassande steg smög mot porten och emellanåt stannade för att snappa upp ett eller annat ord inifrån. Plötsligen lutade Borg sig framåt, spände ut kindbenen och gol som en retad tupp, det var hans specialitet att härma djur, isynnerhet fjäderfä. Konstapeln gjorde förargad helt om och marscherade med långa steg utför gatan, nog fanken kunde den

där herrn ha låtit bli att föra oljud på ljusa dagen, då en ordningens upprätthållare fanns inom både syn- och hörhåll. Men i nästa gathörn stannade han åter och såg sig skrattande tillbaka, »dom var ena skojiga kroppar allihop dom där artisterna».

Borg hade verkligen galit, så snart han på andra sidan planket hört Skogs röst; sedan knuffade han upp porten och steg in i trädgården. Ja mycket riktigt, där satt Skog midt i syrenbersån, men af den blygselrodnad, Borg väntade sig få se på löftesbrytarens kinder, syntes ej ett spår. Tvärtom såg han ut att vara utomordentligt nöjd med sig själf, sitt uppförande och hela världen. Innan han rätt visste, hur det gått till, fann Borg sig placerad vid bordet med ett toddyglas framför sig, och när han tänkte gifva Skog, hvad han förtjänade, höll redan Pelle på att orera. Ja den Pelle, han var då omöjlig, där han satt i skjortärmarne och sög sin snarkande snugga, alldeles otänkbart att blifva förargad i hans närvaro.

— Där åteln ä, dit församlas ock örnarne, pladdrade Pelle — å för ombytes skull tycks det vara jag, som spelar den rollen, men det gör ingenting, när man träffar örnar, som inte alls äro roffåglar. — Jaså du luffade hit upp ändå trots den stora värmen å din ännu större lättja, Vicke! Nå det var hyggligt af dig, min son. Fyll nu ditt glas, för vi ska klinga med Skog å...

— Såå, afbröt Borg och sneglade misstänksamt på den omtalade, som rodnat ända upp till hårfästet. — Finns det någon särskild anledning därtill?

— Jo jo men sann, skrek Pelle, innan kassören hann tänka på ett svar. — Anledningar finnas för

resten alltid, å för ögonblicket ä en sådan utaf prima kvalitet i farvattnet. Kan du tänka dig, Vicke, karln har gått å förlofvat sig, å jag ä den förste, som han talar om'et för. Lefve kärleken å vänskapen, utan de två skulle lifvet vara en kuslig tillställning. Kärleken, som bogserar vännen Skog in i äktenskapets lugna hamn, å vänskapen, som förmått honom att dänga i väg ända hit å ge mig en sannfärdig beskrifning öfver sin lycka.

Borg slungade en hvass blick på Skogs vänstra hand, där det tydliga vittnesbördet om Pelles sanningsenlighet syntes, och reste sig för att få luft, nyheten kom väl hastigt, tyckte han.

— När timade olyckshändelsen? frågade han med ett misslyckadt försök att skämta.

— I dag, förstår'u, hojtade Pelle, som tycktes ha föresatt sig, att kassören ej skulle få ett enda ord med i laget. — Han fick tag i föremålet utanför Museum — lämplig plats, inte sant? — å lade genast vantarne på henne för tid och evighet...

— Innan jag gratulerar dig, skulle jag gärna vilja veta, hvem hon ä? mumlade Borg halfhögt.

— Ja hvad hette hon nu igen? — Det var naturligtvis Pelle, som frågade.

— Axelina Kihlgren, svarade Skog, och hans röst, som eljes var ganska sträf, klingade riktigt vacker.

Borg fick tre fjärdedelar af glasets innehåll i vrångstrupen, men när han hostat ut, fattade han Skogs händer och skakade dem kraftigt.

— Gratulerar, gamle gosse, gratulerar! utropade han och gick därefter ned mot staketet vid bergkanten. Det var starkt det här, och Borgs nerver

voro inte så härdade, att de tålde vid hvilka öfverraskningar som hälst. Han betraktade staden under sig och skrattade bittert. Hvad hela det här så kallade lifvet var löjligt. Hade inte han själf, en klok karl, som fyllt sina 32 år starkt funderat på att göra sig till just för henne, som hans bäste vän snappat bort midt för hans näsa. Hade han inte setat och joxat hela eftermiddagen och funnit fröken Axelinas askblonda hår urstyft och... nej, fy tusan ett sådant elände! — Borg stoppade händerna djupt ned i fickorna och tuggade sönder cigarren. Som en italiensk bravo hade Skog smugit fram bakom hans rygg. Sedan en tid tillbaka syntes det förstås på honom, att han blifvit förändrad, men... hvar hade Borg haft sina ögon, var han en vanlig uggla i solsken, eftersom han inte såg ett dugg! Han förtjänade verkligen en dylik knuff, men inte var han kär i fröken Axalina, åh nej, askblondt hår var när allt kom omkring ingenting att hurra för, kastanjebrunt var åtskilligt piffigare. Borg försökte öfvertysga sig, att han aldrig svärmat för blonda fruntimmer, att han aldrig kunnat tåla den fadda färgen, men det gick betydligt långsammare med den saken än han önskade. I alla händelsen var det bra, att Skog annekterat henne, eljes vete fåglarne hur det gått med Vicke Borg. — Hunnen så långt började denne tycka, att det var stil i det hela. Där nere tog sig Stockholm riktigt vackert ut i solljuset, och människorna voro nog inte så värst dåliga. Skog visste ju inte, hvad Borg tänkte på, nej det visste han inte, nå så skulle heller ingen annan få veta ett jota därom. Och när han beskådade saken från dess rätta synpunkt — det hade han nämligen ej

gjort förut — så var det uteslutande Skogs förtjänst, att han ej bröt med sina principer — — och nu var hans roman slut, innan den börjat. — Borg vände om till bordet och lyckönskade ännu en gång sin vän men nu betydligt hjärtligare än förut.

Under tiden hade Pelle slagit i Skog en lång ramsa om, hur styft två människor ändå kunde ha det i kompani. För se ungarlar vore en hädelse mot naturen, hvilken visade sig alldeles för gentil mot sådant frat.

Skog delade inte precis Pelles tankar, men nu när han såg framtiden genom förhoppningarnes rosenröda förstoringsglas, begrep han sannerligen inte, hvarpå han väntat så länge. Och sedan kom Borg med den gamla hjärtligheten i min och röst. Kassören, som fordom varit betydligt skeptisk, började tro, att Pelle hade alldeles rätt; den här planeten var ändå en märkvärdigt trefflig snurra att vistas på.

De tre herrarne hade ofantligt roligt, tryckte hvarandra inbördes, pratade och skrattade så att det hördes lång väg och funno Pelles idé att slå upp sina bopålar så här i stadens utkant rent af öfverdådig.

— Ja ser ni, gubbar, man har aldrig bättre än man själf skapar det, försäkrade Pelle med glaset i ena handen och snuggan i den andra. — Jag har många gånger funderat öfver det här kapitlet, ty äfven jag tänker mig för — ibland. Å så mycket ä då säkert, att skaffar man sig inte själf något finare i lycksalighetsväg, inte gör någon annan det. — Lugna er, gubbar, jag ä ingen sådan där fysik, som laborerar med lifvets svårlösta problem eller pratar om weltschmerz å tocke där, men jag tyc-

ker ändå, att människorna i genomsnitt ä förbaskadt grådaskiga till kulören. Visst ä lifvets bastmatta hoplappad å trasig, men hvad ska man hänga läpp för, det ä ju ännu sämre. — Hej, fatten edra glas å låt oss tre tömma en bägare för... för... si där kommer min halfva, min sol menar jag. Nå då dricker vi för henne, det har hon ärligt förtjänt. Skål på dig, Kalle lilla!

Fru Grankvist, som i detsamma trädde in genom porten, stannade ett ögonblick, då hon såg, att mannen ej var ensam, men strax därpå skyndade hon leende till bordet, medan Skog och Borg icke mindre hastigt reste sig och gingo henne till mötes.

— Inga krumelurer! skrek Pelle, som hatade allt fjesk. — Skaka vacker tass, mitt herrskap, å varen gemytliga, för här finns glädjeämnen i långa banor. — Si så där ja! Behagar det nu hennes nåd att slå sig ned här så vars'go. Vid Pelle Grankvists sida finns trohet, kärlek å andra utmärkta saker på lager. — Hva, ungarna sa du, Kalle? Di sofver som snälla barn, å det gör dom rätt uti. Deras pappa ä nog ingen barnpiga af prima sort, Jon Blund sköter sådana där pysslingar bättre. — Hva ä det med dig, Skog? Du ser ut, som om du hade en bättre eldsvåda i ena västfickan å en större dynamitfabrik i den andra. — Ä klockan mycke, ja än se'n då? — Ska du gå redan? Äh, hör du. Nå jag tycker aldrig om när folk hindrar mig i mina förrättningar, därför kinkar jag sällan, då andra åka i väg. Ja adjö då, eftersom den saken ej kan ändras å välkommen tillbaka om en halftimme, ifall det gäller!

Skog ursäktade sig med, att han hade brådt,

måste springa omkring på diverse olika ställen, hade redan försinkat sig, det var visst inte fru Grankvists närvaro, som orsakade det hastiga uppbrottet... för all del, visst inte, men dyra plikter kallade... och både herr och fru Grankvist förläto honom för den här gången. Med litet mindre ceremonier än vanligt sade herrarne adjö och gingo mot porten, dit Pelle följde dem.

Borg var mer än nöjd med sin dag, då Skog och han arm i arm vandrade utför den namnlösa gatan. Det här var helt enkelt ett ypperligt uppslag till en humoresk, tyckte han vid närmare besinning. Den ene drömmer vaken om den tillbedda och under tiden... ha ha ha... Han stannade och sade utan föregående inledning med en innerlighet, som Skog aldrig förut märkt hos honom.

— Hör du, det här ändrar väl ingenting i... i... jag menar, att vi två framgent ska hålla ihop som hittills.

— Det gör vi, gamla gosse! — Och med ett handslag bekräftade de sin öfverenskommelse.

* * *

Pelle gick af och an i trädgården, gnuggade händerna och fann hela historien ofantligt lifvad, ty likt alla stämmingsmänniskor njöt han af att se andra lyckliga. Hvad det var, som kommit åt Vicke Borg ett ryck, begrep han förstås inte, men det hade ju genast gått öfver, så inte var det någonting att fästa sig vid. Men nu ville också Pelle ha litet mer trefligt på kvällkvisten, någonting riktigt genomtrefligt. Om han skulle taga och etablera ett litet städadt gräl med Kalle, det var så länge sedan de

voro ihop, och försoningen med pusskalas och andra ordningar var vådligt kilig. — Hm, hostade Pelle och grinade till ett tag, idén var inte alls dum, men det fanns tyvärr ej ett spår till anledning.

Lilla frun hade gått ned till båten för att säga farväl åt farsan sin och gumman mor, de flyttade till landet just i dag, och nu kom hon ju hem en hel timme tidigare än hon lofvat. Pelle gjorde ett halfslag öfver gårdsplanen och massakrerade ett par ogräsplanter, som utan lof slagit sig ned på hans tomt, men det var ju ingenting att sysselsätta sig med i längden. Den där idén att börja gräl var för bra att öfvergifvas, men alldeles utan anledning ... Tusan! svor Pelle mellan tänderna, att det i dag inte skulle finnas någonting i den vägen. — Hm, lillan? — Neej, hon hade varit utomordentligt hygglig, somnat precis på slaget sex och pojken uppförde sig så städadt, att det väckte pappas förvåning. Det var kitsligt att råka ut för dylika motigheter, men hvad kunde han göra åt det. Pelle suckade djupt ett par gånger, skrattade åt sig själf, för han var nog inte så värst oäfven ändå och gick fram till syrenhäcken för att titta litet på bofinkparet, som slagit upp sina bopålar vid hans plank. Pelle böjde undan ett par skymmande grenar och såg ned i re-det anläggande precis samma min som den, hvar-med han en gång i tiden tjusat till Kalle.

— Jädrar i det har dom inte lagt ägg! utropade han och bröt i hastigheten af några kvistar men ångrade genast sin omotiverade liflighet och återtog blidkande. — Får be herrskapet så mycket om ursäkt, det var inte min mening att göra intrång på privatlivets helgade område, di kallar, jag skulle

liksom bara aflägga en fransysk visit å fråga hur det står till. — Bra, ja jag ser det, å barnen frodas å mår väl kan jag tro. Ni har det utmärkt fru bofink, era ungar genera sig inte med mässling å tandsprickningsäfventyrligheter å inte för di heller kackalorum om nätterna, så att pappa måste springa opp och vyssja dom, utan sofva som det anstår väl uppfostrade ännu utkläckta fågelungar. Nå inte har jag någon speciell anledning att klaga, mina småttingar förtjäna verkligen beröm för städadt uppförande och måttligt oväsen. Min son, en ung man, som frun nog har sett åtskilliga gånger här utanför, gör mig inga egentliga bekymmer, han har visserligen inga ordinarie inkomster, bara utgifter, men han viggår heller aldrig af far sin, för karaktär ha mina ungar en hel hög. Å äldsta flickan har inte skaffat pappa drag i huset eller annat otyg, som unga damer för sed hafva. — Hör nu frun, vi ska komma öfverens om att uppfostra våra barn rationelt, säg! Pojkarne ska aldrig få bli några grilljannar, som den öfriga ungdomen nu för tiden, å jäntorna ska vi hålla kort, hva? — Ja tjänare, mitt herrskap, i morgon bjuder jag på sockerbrödsfrukost, tjänare! — Med en förtrolig nick åt bofinkshonan, som ytterst uppmärksamt åhört hans ord, drog sig Pelle tillbaka och gick emot sin fru.

— Kalle! ropade han på långt håll, ty nu var han riktigt i tagen. — Som du redan hört så å Skogen förlofvad, å kan du tänka dig, han talte om, hur det gick till med hela surfven. Han hade förstås tänkt litet på saken i förväg, men när han händelsevis mötte den tillbedda, så kom han ändtligen i ordning å allt hvad han hade på hjärtat

trillade ur honom som ärter. Di gick ett slag utåt Skeppsholmen, å när det inte fanns några obehöriga i närheten, så frågade han höfligt, om hon ville bli hans halfva. — Ja vars, det hade hon ingenting emot. — Kyss till sa han å första kyssen brann.

Herr och fru Grankvist stodo vid syrénhäcken, och där illustrerade Pelle på ett lika eftertryckligt som lättfattligt sätt, hur Skog och hans fästmö burit sig åt. Sedan skrattade de bägge en lång stund, för Pelle tyckte verkligen, att det var riktigt fästligt i kväll, men unga fruns skratt klingade ej så osökt och muntert som vanligt.

— Pelle, passade hon på att säga, när han lugnat sig så pass mycket, att han förmådde intressera sig för hvad någon annan än han själf behagade yttra — mamma påstod, att jag ä alldeles för släpphändt mot dig.

— Nä hör du, du du, hva' mente hon med det?

— Det vet jag inte, svarade fru Grankvist oskyldigt men med en min, som utvisade, att hon mycket väl visste det. — Då jag tackade henne för hälsningarne, som du framförde härom dagen, så... så — fy Pelle! — sa hon, att du måtte narras för mig, hon hade inte sett dig på flere veckor.

Pelle gjorde en grimas och försökte se sårad ut, men hans onda samvete slog honom, han såg snopen ut i stället. Det var förstås sannt, att han på tre månader fyra gånger hälsat från svärmorsgumman utan att ha träffat henne, men Kalle blef ju alltid glad, då han sprang upp till föräldrarne och pratade litet med dem, därför så...

Frun betraktade honom från sidan. Inte trodde hon precis, att Pelle gjorde något fuffens, när han

slapp ut på egen hand, och dessutom visste hon ju, att han med bästa vilja i världen ej kunde säga en osanning, men saken föreföll misstänkt, och hennes nyfikenhet var väckt, för den skull anlade hon också sin strängaste min, det var absolut nödvändigt att imponera på honom, ifall han skulle bekänna kort.

Pelle började tycka, att situationen var obehaglig. Han hade förstas tänkt sätta i gång ett litet näpet kvällsgruff, det var ju ingenting ondt i det, men nu var det i stället hon, som fått anledning att göra det, däri låg det förargliga.

— Äh hör'u... sade han liksom på försök, men möttes af en sträng blick. Hans synbara tvekan gjorde frun misstrogen, det låg bestämdt något under det här. — Ja, visst smäckte jag, medgaf han efter en stund, ty när Kalle hopade åskmoln under luggen, var det aldrig värdt att resa borst, men... Pelle stannade. Han kände sig med ens betydligt stukad och fruktade ett ögonblick, att hon antingen skulle gråta eller gifva honom en uppsträckning, hon trodde naturligtvis, att han gjort saker, för hvilka han hvarken vågade eller ville redogöra. Men ifall han nu talade om, att det uteslutande varit för hennes skull, han haft de där påhitten, så... tja-a... äh det var då nedrigt barnsligt af en gammal karl att gå och fåna på det viset. Hon skrattade väl ut honom, åh sådana historier, att inte en gång få smånarras i fred, när man blott gjorde det för att glädja andra.

— Nej Pelle, det kunde jag aldrig tro dig om! utropade frun, som ansåg sig ha väntat länge nog på ett svar, och snurrade rundt. Hon såg, att han var riktigt förkrossad och lämnade honom att en-

sam smälta de bäska pillren. Det skadade för öfrigt aldrig att gifva honom en dufning då och då, och därför tillgrep hon sitt stora medel och låtsade vara ond, ehuru hon i själfva verket kände en nästan oemotståndlig lust att falla honom om halsen, ty det gjorde så innerligt godt, att se honom taga sig så djupt af hennes missnöje. Men en tio minuter fick han allt vara bedröfvad, sedan blef det hennes tur att trösta honom igen.

Pelle blef verkligen bedröfvad, då han såg henne ovanligt rak i ryggen gå uppför sandgången. Han tyckte, att lifvet hastigt blifvit gränslöst fullt af missförstånd och motigheter, riktigt kitsligt ibland, men ville Kalle tjura för en dylik sak, så fick hon mycket gärna roa sig därmed. Pelle beslöt helt enkelt, att inte alls bry sig om det här, för han var intet mähä, som lät hunsa med sig hur som helst, fast nog var det retfullt att komma i klammeri orättvist.

Lilla frun satte sig på förstugbron och väntade tillitsfullt. Men när de tio minuterna, som hon funnit ofantligt långa, förflutit, stod Pelle ännu kvar vid syrénhäcken utan att visa lust till ett närmande. Hon ansåg sig inte alls ha varit för skarp, tvärtom, tänkte hon riktigt på saken, så förtjänade Pelle en ordentlig uppsträckning, han hade gjort gruffligt många dumheter på sista tiden, och så såg hon på honom, att det låg någonting under det här. Bäst det var började Pelle hvissla. Det brukade han visserligen alltid, då han ej var vid humör — eljes också — men hon hade aldrig hört så irriterande drillar och falska toner förr. — — — — Ytterligare fem minuter och Pelle gaf ej annat lifstecken

ifrån sig än de retfulla hvisslingarne. — Nej det gick för långt. Hon reste sig och kastade en forskande blick bort mot syrénhäcken, skulle han då inte komma och bedja om förlåtelse snart? — Jaså inte. Med en energisk knyck på nacken gick hon in och stängde hårdt dörren bakom sig.

Pelle stoppade händerna i fickorna och såg långt efter henne. Hvad skulle det här betyda? Hm, han borde kanske krama ur sig, hvarför han svarfvat ihop sina små, oskyldiga lögner, Kalle fick väl skratta en vers åt honom, efteråt blef hon så mycket snällare. Nåja någon egentlig brådska var det inte, han kunde gärna vänta än så länge, för han tyckte, att hon var åtskilligt konstbesynnerlig i kväll.

En stund därefter visade sig unga frun åter. Hon hade kommit på andra tankar och trodde, att hon varit för häftig. Hon gick också rakt mot Pelle, som envist vände ryggen till och ej låtsade se henne, då hon tog första steget var det aldrig farligt att morska sig.

— Det ä inte vackert af dig, Pelle, att narras så där, sade hon med en rest af förtrytelse i stämman, ty det gick naturligtvis ej an att förlåta honom för snart.

— Hur många gånger tror du, att jag gjort det då? frågade han öfver axeln i stället för att svara.

— Hur många? — En vet jag.

— Nehej du, fyra, inföll Pelle nonchalant, ty inte var han den, som gaf sig i första taget inte.

— Fyra!

Pelle hörde på tonfallet i hennes röst, att hon var ledsen och ångrade genast sin elakhet, men att

ge sig så hastigt — hm! I alla händelser fann han hela tillställningen mindre lyckad och önskade, att han aldrig kommit på den där idé, försoningen var nog tusan så styf, men själfva gruffet var förbaskadt — hu! Han kände sig några sekunder ungefär lika lefnadsglad som en hund i en brunn med locket på, men... ja hon fick gärna flina åt honom, nu var det omöjligt att visa sig kall längre, och så gjorde han hastigt helt om och sade trohjärtadt, om än något motvilligt.

— Herre gud, det var ju för din skull, du blir alltid så glad när jag kommer med hälsningar...

Längre hann Pelle ej i sin förklaring, med ett gladt utrop lutade hon sig mot honom, hon hade blott väntat det där tonfallet för att gå honom till mötes.

— Åh Pelle, mot dig kan man inte vara för snäll, hviskade hon, och den där glittrande glada blicken, som alltid gjorde honom hufvudyr af förtjusning, strålade ur hennes ögon.

— Hö hö hö! skrattade Pelle och sökte efter ord för att uttrycka hvad han kände, men nu stod det stilla, han förmådde ej frambringa annat än ett skrällande hö hö hö!

En lång stund hördes ingenting under syrénhäcken, och som mörkret redan inbrutit syntes heller ingenting i dess skugga, men snart drog Pelle sin fru med sig till förstugtrappan, skulle det vara riktigt högtidligt, borde de också sitta på det gamla vanliga stället. Och där berättade lilla frun i ett anfall af uppriktighet, att hon på hemvägen fått en utomordentligt magnifik idé, hon skulle vid hemkomsten förarga sin herr man. Hvarför ville hon

ej säga, men Pelle, som såg, hur hon rodnade, trodde sig begripa skälet utan kommentarier. Han plirade knipslugt med ögonen och gaf henne en vänskaplig puff i sidan, sedan skrattade han omåttligt åt bekännelsen, skrattade, så att han måste vika sig dubbel ett par tre omgångar och nämnde som hastigast ett par ord om livvets små missförstånd, de voro enligt hans mening för tillfället ungefär detsamma som peppar på maten, emellanåt och i lagom stora portioner skadade de inte alls, men si man kan ibland få för mycket, hö hö hö!

Lilla frun hade ej tid att höra på honom, hon hade stökat ifrån sig det värsta och skrattade äfven — åt sig själf, åt Pelle, åt alltihop, det var ju för komiskt. Men då Pelles skrattparoxysm hotade att räcka ovanligt länge, blef hon litet orolig, fastän han skrattade på ö hela tiden.

— Nej men hvad ä' det då? frågade hon slutligen.

— Det ska jag — hö hö hö! — tala om i nästa månad eller ... ja litet längre fram ... kanske i morron ... för resten kan jag gärna säga det genast, jag — hö hö hö! — funderade ut — hö hö! alldeles detsamma — hö!

— Nej!

— Hö hö hö! Jo, hör du ju!

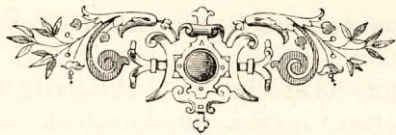
Pelle stannade en stund, han började bli trött, men så brast det lös igen. Hvad det skrattades i tråkåken denna afton! Pelle var riktigt rosenrasande, slog sig på knäskålarne så att det sjöng efter det, och visade sin glädje på tjugu olika sätt. Men till slut blef han litet allvarligare, icke ens den starkaste karl kan hålla på att väsnas i evighet, och då

lade han armen kring hennes lif och såg henne rätt in i de vackra, gråblå ögonen, där han så många tusen gånger förut läst en bekräftelse på och ett löfte om samma glada, ungdomsfriska kärlek, och sade med varm, fulltonig röst.

— Det ä' skönt, säg! — Och då hon endast nickade ett ja till svar, fortsatte han ifrigt. — Jag menar alltihop, hela lifvet, säg tycker du inte det!

— Jo, svarade hon och nickade ånyo — det ä mycket vackrare än man vill tro.

En frukostmiddag.

Det var då själfva ...

— Svär inte, Pelle!

— Var du mans lugn, min lilla vän, jag ämnade bara uttrycka mitt missnöje på ett kraftigt sätt. — Pelle makade med foten en stol intill väggen, skakade ett draperi, som ej hängde precis som det borde, och gick mumlande rundt omkring rummet.

I dörren till barnkammaren satt lillan iförd en splitt ny kolt och försökte spräcka en gammal träsked, men hon visade intet egentligt intresse för saken, ty ännu ljöd mammas stränga tillsägelse, att ej snaska ned sig, i hennes öron, och dessutom kände hon sig generad af de vida puffärmarne och de blå sidenbanden kring lifvet. Och till på köpet visade sig bror svettig och nedsmord i dörren. Han hade fått tillåtelse att städa pappas skrubb och begagnade sig i vidsträckt mån däraf för att samla stora smutshögar på händer och kläder. Lillan kände djupt det orättvisa i att hon måste sitta stilla, medan stora bror ännu en stund ägde

sin fulla frihet och fick göra hur mycket odygd som helst.

— Det var då själfva ...

— Hör du inte, Pelle!

— Ja, men när det regnar så ...

— Inte blir det vackert väder, om du svär aldrig så mycket.

— Nej, jag fruktar det, men det kan aldrig skada att försöka, ser du.

— Usch, Pelle! — Detta utrop föranleddes däraf, att herrn sans façon slagit armen kring lilla fruns smärta lif och dragit henne till sig; men med en färdighet, som utvisade både stor vana och lång öfning, slingrade hon sig ifrån honom och utropade skrattande: Flickan ser på oss!

— Låt 'na titta; Kalle, jag förmodar, att hon i mig har ett godt exempel för ögonen.

— Ja, men inte för öronen, så mycket du vet det. — Och innan Pelle, som eljes hade så lätt för att säga ungefär hvad som helst, hann tänka på hvad han skulle svara, skyndade lilla frun ut och stängde en dörr mellan sig och sin efterhängsne herr man.

Pelle var dock ingalunda den, som lät ett så tydlig afslag inverka på sig, han sprang helt enkelt efter och ämnade just öppna dörren, då han möttes af ett energiskt:

— Seså, jag håller på att byta om klädning.

— Jaså, på det viset, sade Pelle filosofiskt, lade vänstra handens pekfinger parallelt med sin bakvänt romerska näsa och försökte med den högra fånga en lefnadsglad fluga, men misslyckades. Pelle snurrade rundt på klacken och gick sedan fram till fönstret

för att kasta en sista blick på omgifningen. — Det var då ... jäså! — Han såg sig försiktigt omkring, och när han fann, att lillan var utom hörhåll och gossen fortfarande bökade i skrubben, lättade han sitt beklämda bröst med en ramsa, som på intet vis skulle taga sig bra ut i tryck. Men nog var det också retfullt, att det skulle regna just i dag, då han i likhet med hela den öfriga naturen gjort sig grön och inviterat främmande på frukostmiddag.

För ungefär en vecka sedan dök den där idén upp i hans produktiva hjärna; de skulle bjuda folk och fästa ett ryck. Inte många, det var aldrig trefligt, bara några få goda vänner och därmed jämt. Kalle, frun förstås, hade inte alls någonting emot det och så lade han förtroendefullt sin för tillfället tämligen välförsedda plånbok i hennes händer mot löfte, att hon å sin sida hvarken skulle spara på det ena eller andra.

Sedan kvistade Pelle i väg en bit utåt Saltsjön, där svärfar och hans lilla trinda gumma lågo på grönbete öfver sommaren; men mor själf var inte lifvad för saken, hon bodde på landet för att slippa staden och tänkte inte fara in ens för att hälsa på sin dotter; det hann hon göra tillräckligt många gånger under vinterns lopp. »Gubben» däremot lofvade att komma, han tyckte om Pelle och trifdes utmärkt hos honom, ty där fick man taga af sig i skortärmarne, när det blef varmt, och ingen kinkade, ifall man råkade spotta på golfvet, allt saker, på hvilka han satte stort värde.

Återkommen till staden sökte Pelle upp Borg, inbjöd honom högtidligt, och snodde sedan rätt på Skog, som han bad taga fästmän med sig, om hon

hade lust att besöka vännerna i träkåken. För resten voro fruntimren gamla bekanta, de hade förut träfats på ett par tillställningar i familj, och här var det inte fråga om krus och krumbukter, inte. På hemvägen köpte Pelle ett kilogram valnötter, de kunde alltid blifva bra till något, och bäst det var törnade han emot Kalle Strand, en gammal akademiekamrat, han var för resten skåning och gick för tillfället och förargade sig öfver, att telefornet »stod» så fördömdt kladdigt mot luften. »Den förhårdade skåningen» ombads genast att infinna sig precis på slaget ett nästkommande torsdag, och långt förrän han skorrat fram ett »tack, bror!» sträfvade Pelle redan uppför Hornsgatan. Det var lagom många, tyckte Pelle, och kom Skogs fästmö med, slapp Kalle vara ensam, och så är fruntimmerssällskap en så helsefyrs piffig krydda till maten.

När Pelle kom hem lämnade han valnötterna åt sin fru; sådana dugde nog att bjuda folk. Lilla frun lofvade att mycket gärna gömma påsen till den stora dagen, men dessförinnan hade Pelle senior och junior ingått förbund och genom upprepade attentat mot den från början så pösande nötpåsen förmått den att sjunka ihop till ett bedröfligt intet.

Och nu stod Pelle vid sitt salsfönster och småsvor öfver regnet. Han hade väl aldrig sett något så nedrigt förr: just samma dag, som han tänkte ha riktigt livvadt, öppnade himlen sina slussar och sköljde snöpligt bort hans planer på dukadt bord under syrehäcken. Nu måste man krypa inomhus och vara utan den härliga utsikten öfver hufvudstaden, som eljes låg så vacker där nere i solgasset.

Nåja, man får väl finna sig, mumlade Pelle re-

signeradt, men kastade icke desto mindre en sned blick mot höjden. — Det var nedrigt i alla fall.

Han gick in till sig, slängde kavajen i en vrå och krängde på sig den gamla hedersknyffeln till frack, som visade en opassande lust att grina i söm-marne, men det gjorde förstås ingenting; är man bara glad och målarfrisk kan en livvad prisse gå barfotad i snön. Pelle fumlade förtvifladt med sin halsduk, svängde på höft ihop en omöjlig knut, men det var bra i alla fulla fall, ty han kunde absolut inte med de där färdiggjorda rosetterna, utan föredrog obetingadt sin gamla knythalsduk; den var ett minne från tiden på principskolan, och då hade det varit livvadt med besked. Så snart Pelle färdig i all sin glans och nickade belåtet mot den skäggiga figur, som spegeln troget återgaf.

— Si så där ja, nu lönar det sig inte, att någon morskar sig mot mig! — och segerviss knuffade han upp dörren och trädde ut i salen.

Där stod redan lilla frun med unga herrskapet Grankvist vid sidan. Hon var så förtjusande täck i sin ljusa sommarklädning med den ostyriga luggen som en ram kring det käcka ansiktet, att Pelle häpen måste stanna för att riktigt beundra henne.

— O, Kalle, du ä gräsligt söt! skrek han öfverljuddt.

— Tycker du!

— Alltid Kalle, alltid!

— Men du ... Usch, Pelle, du har färg på armen, gammal intorkad färg.

— Har jag? — Åh, det låtsar vi inte om, så märker ingen annan det heller. För resten ska' väl jag också skylta på något sätt ...

— En så'n halsduk se'n! Kom hit, så får jag knyta om den åt dig!

— Det ä då aldrig värddt att vara öfvermodig, mumlade Pelle snopen — man blir alltid så illa stukad efteråt.

Lilla fruns flinka fingrar arbetade redan under hans skägg, men nu började Pelle göra konster och försökte kyssa på hand, så att den nya knuten blef inte stort bättre än företrädaren.

— Se så, Pelle! — Hon hoppade förbi honom och sprang ut på förstugbron för att titta på vädret, och Pelle följde naturligtvis med.

— Äh, ska' du alltid vara så där tråkig, så bry vi oss inte om några bjudningar en annan gång.

— Du skrynklar ju min klädning!

— Nej, men bara en enda liten puss, se'n slipper du mig.

Ja Pelle, han var då omöjlig, hvar man hade honom, och dessutom tiggde hans ögon så vackert, det blef för svårt att motstå en sådan bön, framställd på ett sådant sätt. Men ödet hade beslutat, att Pelle denna dag skulle blifva utan, ty i detsamma lilla fruns svällande mun närmade sig intill hans gula skägg, hördes ett bullrande skratt från trädgården, och under ett uppspänt paraply kikade svärfarsgubbens jovialiska ansikte fram.

— Nä, se på dom! skrek den gamle herrn och puffade Borg, som gjorde honom sällskap, i sidan. — Di förstår att använda sin tid.

Pelle förlorade eljes aldrig kontenansen, men denna gång dröjde det ett par sekunder, innan han fått klart för sig hvad saken gällde; han tyckte förmodligen att fallet från hans molnfria lyckas him-

mel direkt ned på en regnblöt planet var väl bråd-
störtadt, men när tre sekunder förgått, var han ögon-
blickligen inne i situationen, hoppade midt i en vat-
tenpuss och bemäktigade sig tvänne händer, som han
skakade med verklig kännbar ömhet.

— Morjens! Morjens! Det var hyggligt, att ni
kom i god tid. In med dig, svärfar, å stå inte här
ute, när Jupiter Pluvius ä nog ogentil att duscha
samtliga svenska medborgare. — Hör du, Vicke,
hvad står du där å ordnar med? Torka af dig det
värsta här på min nya matta å maka dig sedan un-
dan för de efterkommande. — Vi få dumt nog inte
sitta ute i dag, för som ni ser, regnar det ganska
duktigt, å det fastän meteorologiska byrån eller hvad
inrättningen heter lofvat vackert väder hela veckan,
men det ä nog bara drift. Nå, di ska' ha igen'et, di
ska' ha igen'et; kan jag ställa till solsken härnäst
dom spår regn, så ska' jag också göra't, var lugn
för det. — Kalle du! Jaså, mina ögons ljus smet. Nå,
vi träffa henne väl endera dagen. — Nej, men så
rör på galoscherna! Just så, svärfar, opp med begge
dörrarna; fint folk går alltid stora vägar. — — Hvad,
kommer det fler? Se där ha vi Skog och hans ga-
lanta. Ur vägen, moskoviter! — Pelle knuffade Borg
åt sidan, hoppade ånyo midt i den vattenpuss, som
bildats nedaför trappan — för det stänkte så stilig,
anmärkte han —, ilade mot de bägge personer, som
just nu trädde in genom porten, och fortsatte vänd
till den unga damen. — Min fröken, jag hälsar er
välkommen till mitt privattuskulun! Ni har, förstås,
inte sett mig mer än jag er, det vill säga inte alls,
så vi ä ungefär lika mycket bekanta med hvarandra,
men det ger sig snart, det ger sig, å om ett par tre

halftimmar ska ni känna mig lika bra som er egen klädningsficka, för jag...

... bär hjärtat på tungan, afbröt Skog för att sätta sin öfver det ovanligt hjärtliga mottagandet något förvånade fästnö in i förhållandena.

— Det var inte precis det, jag ville säga, återtog Pelle, som sett sig nödsakad att tiga nästan hela förmiddagen och för den skull hade ett par timmars svada att afbördas sig. — Men det låter, som om du skulle fått stämbanden i ordning; inte ondt i det, snarare tvärtom. Ja där ser ni, fröken, hvilket fördelaktigt inflytande »das ewig weibliche» utöfvar äfven på den mest döfstumma människa. Ni kan smickra er med, fröken... förlåt, hur var namnet? Jaså, Kihlgren. Ja ser ni, jag glömde bort att fråga efter det, men bättre sent än aldrig, vet jag, och du, Skog, uppfyllde inte dina skyldigheter och presenterade mig, som sig egnar och anstår, men vi ursäktar honom, lilla fröken, för jag vet af egen erfarenhet, hur besynnerlig man är så här — hvad ska' jag säga? — i den härliga förlofningstidens guldringsförgyllda början. — Men inte ska' vi väl stå här ute i regndusket och bli våta om våra små söta fötter å få snufva och bröstvärk i morgon, nej framåt, mitt herrskap, framåt!

Fröken Axelina Kihlgren såg litet förundrad på sin fästman. Visserligen hade denne förberedt henne och sagt några ord om Pelles förmåga att prata, men det här var betydligt värre än hon väntat. Skog smålog tillbaka, Pelle tycktes vilja öfverträffa sig själf i dag men innan han hunnit lemna de biografiska upplysningar, han förde på tungan, vände Pelle sig om och fortsatte med kurirtågsfart.

— Äh hä! Jag tror min liv å kniv som Kalle Strand alltid svor förr i tiden, innan han blifvit civiliserad, att herrskapet går å gör miner bakom min rygg. Å det undertecknads ringa person, som framkallat detta löje på edra läppar, min fröken, så skattar han sig lycklig däröfver, men vi ska vänta litet å spara oss till längre fram, jag har ju inte sagt något roligt än.

— Nu tror jag, att jag snart känner er, herr Grankvist, inföll fröken Kihlgren skrattande och räckte Pelle handen, som denne fattade och kysste med betydligt större galanteri än Skog väntat af honom.

— Säger fröken det, nå det var lifvadt! — Fröken ä bestämdt en lika styf pojke som min bättre hälft, å därför gratulerar jag uppriktigt min vän Skog, som sent omsider begrep sitt eget bästa å af alla krafter skyndade att förlofva sig. — Hm, tittar herrskapet på mig? Det var väl inget dumt, jag nu sa? — Nej, jag kunde tro det, men om det skulle hända, att jag trycker ur mig en liten groda då å då, så får fröken inte bli stött i kanten för det; meningen ä i alla fall genomgående god. Jaa, jag känner å erkänner mina fel å ber bara att så här i förbifarten få påpeka dem, som ett slags hjälpreda, tills jag går lös på allvar, för då blir det mycket värre. Men i dag kan jag på inga vilkor hålla ihop läpparne en tiondels sekund, för jag ä så vårdslöst glad så. — Si så där ja, nu ä vi framme. Ifall ni godhetsfullt lyfter er vackra fot en half aln från marken, fröken, så ska ni medels denna kroppsrörelse lyckas förflytta er under mitt jordiska paradys' vattentäta tak. Jaha, just så! — Se där kommer min hulda

gemål för att be oss hänga våra yttre människor på en spik här i tamburen å vara så goda å klifva på. Nå, då öfverlemnar jag våra värderade gäster i ditt beskydd, min skatt, medan jag snor ut i köket ett tag å bligar på kokfrun. Hon har ett så kiligt ansikte, att det storligen fröjdar mig hvar gång jag tager hennes fyrkantiga fysionomi i skärskådande. Hvad sa' du, Kalle? — Äh, pratar jag för mycket? Nähäj, ser du, i dag tänker jag prata ända tills jag stannar. — Nå eftersom vi nu alla ä församlade så... Hvad för något, har inte Strand kommit än, å klockan ä redan öfver ett? — Det blir endast vi, utom arfprinsarne förstås, så på det viset ä vi ungefär sju hela å en halfportion sammanlagdt, å det anser jag lagom. — Joo jag bjöd honom för han ä en så skojig figur. Frågar du honom om en sak i dag, så svarar han inte förrän i morgon, å det ä en sällskapstalang, som jag å di andra fruntimmerna värdera, för då få vi snacka alldeles ensamma. — Hvarför? Äh hör'u, Kalle, jag träffa'n å då kunde jag väl inte låta bli att bjuda honom. — Nej farväl på en half minut, jag kommer bums igen. — Pelle bjöd på en af sina vildaste gubbar, snurrade rundt ett hvarf och försvann genom salsdörren.

Där inne satt svärfar, grosshandlar Enbom, på hvilken lillan för egen räkning lagt beslag, medan Pelle junior red grensle öfver »fabbo» Borgs ena knä.

Pelle rusade tvärs öfver salen, törnade emot bordet, som i en hast blifvit dukadt, kastade i förbigående en vänlig nick till sina bägge gäster, klappade ungarna och kilade ut i köket, allt under samma tid, som en vanlig människa behöft för att göra en af dessa saker.

Uti köket höll den enkom för tillfället engagerade kokfrun för den likaledes på några dagar förhyrda jungfrun ett fräsande tal om porslinets och glasvarornas hållbarhet, hvilken den landtliga oskulden betydligt öfverskattade, men Pelle afbröt diskussionen och skrek i dörren.

— Klart att vända, för här ska ätas med känsla å öfvertygelse. Har frun det i ordning? — Skönt! Ja se inte så sur ut, jag tviplar inte, snarare tvärtom, men... Pelle stannade tvärt, ty ett par små hvita händer lades bakifrån öfver hans ögon. — Äh, hör du, Kalle, tror du inte jag känner igen dig?

Kokfrun mumlade någonting om det oanständiga i att kalla ett bättre gift fruntimmer vid pojko- och öknamn, men hvarken Pelle eller hans fru hörde det. Husets lefnadsglade herre hade helt enkelt fattat henne om handlederna och genom att böja sig framåt kommit henne att intaga en mycket obekväm ställning på sin rygg.

— Nu ska vi bära påse, förklarade han och styrde kosan mot dörren. — Hä hä hä, våra ärade gäster ska få se så uppuren du ä, min lilla vän, å så ...

— Nej, hör du, Pelle! Nej, hör du! ropade unga frun förtviflad. Hon visste nog, att han ville bära henne på händerna, men att göra sin entré hängande på hans rygg, useh då, hvad skulle de andra tänka. Hon stretade för att komma lös, men det var ej alltid hon fick sin vilja fram, och så var Pelle vådligt stark.

— Ungarna, hvar ä ungarna?} väsnades Pelle och höll sin stretande fru kvar. — Hä hä hä, kom ska ni få se mamma leka mjölsäck.

— Pelle, du ä ryslig!

— Trösta dig, jag blir nog värre ...

Hon gaf Pelle en stöt med knäet. — Jaså, han vill inte släppa ändå, en gång till då.

— Aj, hör du!

— Pelle, jag blir ond, om du inte släpper!

Han hörde på tonfallet i hennes röst, att det ej var värdt att krångla längre, och suckade; det var så roligt att härja med Kalle.

— Hoppa då! ropade han och med ett språng stod hon på golfvet.

— Ser du, du måste släppa! utropade hon triumferande och slätade hastigt ut sin tillskrynkade klädning.

Det där »måste» klingade litet obehagligt, och han visade en tydlig lust att börja samma lek om igen från början, men lilla frun lyckades smyga förbi honom och skyndade ut i salen tätt följd af Pelle. Men hade hon hoppats att ej väcka någon uppmärksamhet, så syntes det genast, att hon missräknat sig, hennes upphettade ansikte och tillrufsade hår var nog att fästa allas blickar på henne, och så fort Pelle såg detta, hviskade han helt öfvermodigt.

— Kuggad, tösen min.

Hon sköt fram underläppen och tänkte ett ögonblick anlägga sin stora min, men det var för tokigt alltihop, och i stället svarade hon med en halfkvädf fnissning.

Det föreföll, som om herrskapet Grankvists goda lynne smittat gästerna, ty alla kastade sig hufvudstupa in i det mest lifliga samspråk, medan barnen, som för länge sedan glömt mammas tillsägelse, rullade sig i rummets dammigaste vrå. Med sedvanlig

talang deltog Pelle i diskussionerna, berättade ett par första klassens akademihistorier, slog i stadiga helor och började mot all rim och reson sin middag med en ostsmörgås, men det var sådan stil i hela pepparn, att till och med Borg, som røjde tydliga anlag för gourmandise, icke visste hvad han åt.

Kvick som en ödla kilade lilla frun fram och tillbaka, flikade in ett ord här och ett där och ersatte med sitt strålande leende tillräckligt det solska, himlen nekade Pelle denna dag. Äfven unge herr Grankvist och hans syster visade sig vara värdiga ättlingar till en ovanligt gladlynt far. De resonnerade visserligen på ett språk, som ingen förstod, men de hade i stället så mycket mer att säga. Under tiden åto de vid ett särskildt bord på samma tallrik och smetade samvetsgrannt ned sina bästa kläder, men inte var det värdt att gråla på dem för det, tyckte Pelle, de skulle väl också ha något roligt.

Värden utvecklade en otrolig förmåga att hinna med allt. Han pratade med herrarne, sade damerna de mest hårresande artigheter, klingade med hvar och en särskildt och alla gemensamt, drog upp pil-senerbuteljer, fyllde glasen och hindrade sin fru hvar gång hon ville ställa till rätta det, han bringat i oordning.

Ändtligen var middagens inledning öfverstökad utan större olyckshändelser med undantag af en spräckt asiett och en halslös ölbutelj, som ej kommit riktigt öfverens med Pelle, och man tog plats vid bordet. Stämningen blef om möjligt ännu gladare, alla kände sig som gamla bekanta, och gross-handlaren försäkrade en hvar, som ville höra på honom, att hos Pelle kände han sig ung på nytt. Frö-

ken Kihlgren var den som sade minst, men hon skrattade icke mindre för det. Skog lemnade helt och hållet sin vanliga stelhhet utanför och visade sig till både sin och fästmöns förundran i en ny dager, men det berodde på omgifningen, förklarade han efteråt. Borg var den lugnaste i sällskapet, men det kom sig helt enkelt däraf, att han var för lat att släppa Barrabas lös, och för resten skadade det nog inte, att han sparade sig till längre fram, då de andra började tröttna i mungiporna.

— Nä men Strand ha vi ju glömt, skrek Pelle plötsligt med en stämma, som öfverröstade sorlet rundt omkring. -- Hvar håller han hus?

— Joo jag ä här, skorrade en djup basröst från rummets bortre ände och ett skägglöst fullmånsansikte med ty åtföljande undersätsig kropp presenterade sig i förstugdörren.

Pelle rusade upp med sin matsked i ena handen och serveten i den andra, hvarpå de bägge gamla akademikamraterna på stående fot utförde en tragikomisk omfamningsscen, för det är naturligtvis världens skyldighet att roa gästerna, och då får man ibland hugga till med hvad som helst.

— Akta dig, jag har rödfärg på rocken, tillkännagaf den sist anlände, och då Pelle, som väntat en helt annan hälsning, ej genast svarade, fortsatte Strand så långsamt och säfligt, att alla bäfvande frågade sig, när han ämnade sluta: — Jag klättrade öfver planket, förstår du.

— Hä, planket sa du?

— Jaa. — Strand snöt sig betänksamt och putsade sedan omsorgsfullt sin lilla spräckliga näsa. — Jag kom in på gården bredvid, å när en gumma då

sa mig att du bodde här å inte där, så klättrade jag öfver planket hellre än att gå ut på gatan igen.

— Hä hä hä, du ä dig alltid lik.

— Skulle jag inte det då? — Strand vek ordentligt ihop sin näsduk och stoppade den i fickan, därpå tycktes han erinra sig, att han glömt något och sade tvärt: — Ja, god dag på dig, Pelle. — Å det din fru?

— Neej. — Tillåt mig, fröken Kihlgren — artisten Strand.

— Jaså på det viset, sade den sistnämnde och lät hennes lilla hand försvinna i sin jättestora näfve — ja mitt namn ä som sagdt Strand. — Si där sitter Borg, honom känner jag förut.

Pelle presenterade hastigt sin vän för de öfriga och placerade honom sedan bredvid svärfarsgubben, hvilken därigenom fick en osökt anledning att taga tersen, någonting som han eljes icke vågat proponera; men han behöfde ett slags ersättning, ty det där vinblasket brydde han sig inte vidare om. Han hade fått nog af den varan, då hans fruntimmer för fyra år sedan narrat honom att resa utrikes; då hade de oförskämda fransoserna narrat i honom litervis af sin sura rappakalja, som bara gjorde honom lös i magen.

Allt det där fick Strand veta, medan Pelle som ett apropos för dagen berättade sin förlofningshistoria för fröken Kihlgren. Strand gaf den gamle herrn rätt till alla delar, han hade själf bott därnere ett par år och kände till deras matordning. Hvad konsten beträffade, ställde han fransmännen högst, men för resten... »tvi för attan, di elemenskade jönsarne begrepu ju inte en gång att äta grrröt om kvällarne.»

— Hm, hostade grosshandlaren och fortsatte. —

Om fransmännen ville han i det stora hela inte säga ett ondt ord, nej, hvad som förargade honom var ordningen i deras kommunikationer. Vid alla järnvägsstationer, som han under sin utländska resa besökt, och de voro ej så få, snodde tågen om hvarandra likt lössläppta dårhushjon, och stannade händelsevis ett af dem, så var det alltid ett tåg, som ingen skulle med. Riskerade en hederlig resande sin lekamliga välfärd och klef in i en vaggon, fördes han långt för hin i våld och lassades af som en känslolös kolly vid en station, om hvilken han aldrig drömt att den fanns till. Grosshandlaren hade nog luktat på det krutet och gjorde aldrig om'et. Tvi tusan en sådan ordning... oordning, menade han naturligtvis!

De båda herrarne blefvo så intresserade, att de glömde både middagen och gästerna. De dunkade hvarandra vänskapligt i ryggen, drucko hvarandra till i utländskt vinblask och lade bort titlarne; sådant skräp var ingenting att hålla på, förklarade grosshandlaren; han, som gifvit sin enda dotter åt en målare, hade tydligt visat, att han ej fäste sig vid småsaker.

Pelle, som understundom äfven lyssnade till hvad andra sade, hörde händelsevis sin svärfars yttrande och började skratta, så att han storknade och måste springa ut på förstugbron för att hosta ett tag.

Grosshandlaren sken upp som en liten blankpolerad sol; Pelle var då åtminstone en karl, som senterade hans kvickheter.

När Pelle skrattat ut, kom han in igen, kisade med ögonen mot sin fru, som måste bita i serveten för att inte göra något galet, och sedan han klap-

pat svärfarsgubben — det förtjänade han verkligen — tog han åter plats vid bordet och ropade till Strand:

— Förstår du dig på fåglalåt?

— Nää, jag äter dom hellre.

— Jo, sir du, vi ha kokfru i dag och därför så...

— Kokfru, afbröt Strand betydligt hastigare än under vanliga förhållanden och spetsade öronen — smakar det bra, så tag hit en stadig portion, för jag äter hvad som helst.

Gästerna befunno sig i den sinnesstämning, att de funno allting roligt, också tystades Strand ned af ett enstämigt skratt, och grosshandlaren hvi-skade till honom, att ett så skojfriskt svar hade han ej hört på länge; han fattade bara inte, hur man kunde säga något dylikt med så allvarsam min.

Strand tittade misstänksamt åt sidorna, och då han fått klart för sig, att det var åt honom det skrattades, blef han fundersam och tystlåten. En stund därefter anförtrodde han sin granne, grosshandlaren, att han inte var någon fin karl, utan bara en vanlig målarjanne, och som sådan hade han ingen skyldighet att hålla reda på alla nymodiga anordningar, som bara voro till för att reta och förvilla hyggligt folk.

Innan man visste ordet af voro fem rätter mat expedierade, och desserten bars in. Värdfolkets sprittande glädtighet hade elektriserat gästerna, så att hvar och en för länge sedan glömt bort att sysselsätta sig med saker af så underordnad vigt som tid och rum. Först när Skog knackade mot sitt glas för att om möjligt tilltvinga sig ett par minuters

odelad uppmärksamhet, började man förundra sig öfver, att man redan hunnit med så mycket. Samtalen afstannade, och alla sågo förväntansfullt mot den, som frivilligt åtog sig att frambära de församlades obligatoriska tacksägelser.

Med samma korrekta hållning som alltid reste sig kassören från sin plats. I en kort inledning omtalade han sin oförmodade bekantskap med Pelle och dess lika oväntade som intima fortsättning. Han gaf en träffande bild af den hjärtegode, glade och pratsjuke, framför allt pratsjuke artisten i träkåken, och prisade hans förmåga att i smått som stort se ett glädjeämne. Kassören var ömsom humoristisk, ömsom litet rörd, och Borg, som gärna skröt med sin skarpa blick, började fundera, om han verkligen kände sin bästa vän riktigt. Men Skog lemnade snart den sentimentala afväg, han råkat beträda, och vände sig till värdinnan. Nu var han åter den något stele, men ständigt utmärkte festtalaren, strödde ett par oratoriska praktblomnor för hennes näpna fötter och slutade som sig bör med att föreslå hennes skål.

En lång stund hördes endast stolarnes skrapande mot golfvet, då de skötos tillbaka, glasens klingande och det obestämda, dämpade sorl, som uppstår, när alla samtidigt resa sig från bordet, men snart tyckte Pelle, att alla i en hast blifvit så högtidliga och städade, och det gick ej an på hans bjudning. För att åter framkalla den larmande glädje, som han älskade och som han aldrig trodde existera, så vida ej han och alla andra pratade för full maskin, sprang han upp på en stol och beredde sig att hålla ett snyggare föredrag. Men det gick, tyvärr,

som det alltid plägade gå, då Pelle skulle vara ordentlig — han kom af sig. Emellertid ramlade han åstad, så länge det bar, sedan plumsade han ned och fick lof att från sitt poetiska gungflys förrådiska grund bogseras upp på prosans torra strand.

— Mina damer och herrar! började han dock och vinnlade sig om att se allvarsam ut, ehuru det ryckte i mungiporna, men så gjorde också lilla frun hvad hon kunde för att bringa honom ur fattningen. — Tillåt en gammal pratmakare att några minuter taga er dyrbara tid i anspråk. — Tackar så mycket, nu ä det lagom tyst. — Alltså lägger jag i väg å talar med homerisk tunga, efter som det passar så bra till den goda maten å stämningen. — När solens gyllene sköld denna morgon hissades upp på horisontens cirkulerande båge, fann den till både min å sin förundran, att en mängd regnstinna skyar lägrat sig mellan dess strålande klot å den här trefliga planeten. Det var, för att uttrycka mig mindre vackert men mer lättfattligt, ett streck i räkningen för mig å många andra. Ty hade de där blaskiga skyarne, i stället för att väta ned våra stofthyddor, makat sig undan, så hade vi nu suttit under bar himmel...

Pelle stannade och kastade en förgrymmad blick på sin fru, som alldeles omotiveradt fnittrade likt en odygdig flickslyna. Men lilla frun kunde ej hjälpa det, hon förstod nu, hvarför Pelle gått fram och tillbaka i trädgården och mumlat långa ramsor de bägge sista eftermiddagarne; han hade öfvat sig. Och så erinrade hon sig hastigt, hur hon stått vid salsfönstret och sett honom snafva öfver lill-Pelles skottkärra, oj, oj, hvad han såg festlig ut just då.

— Hvar var jag nu igen? återtog Pelle och kliade sig bekymrad bakom ena örat. Han begrep nog hvad Kalle skrattade åt, men nu hade han gifvit sig sjutton på att hålla ett nobelt tal, och det skulle han också göra.

— Midt emellan solen å jorden, inföll Borg, som nu ansåg det vara sin tur att säga något.

— Skönt! skrek Pelle och glömde genast sitt inlärdade tal för det nya uppslag han fått. — Då ber jag herrskapet betrakta mig som en bättre himlakropp, men för att inte sätta ert tålmod på prof genom att hålla en längre föreläsning i astronomi och stjernkikning, öfvergår jag härmed till min ursprungliga plan å...

Nu var det omöjligt för fru Grankvist att längre hålla sitt skratt tillbaka, oemotståndligt tvingade det sig fram öfver hennes läppar, oj, oj, hvad Pelle såg komisk ut, då han låg framstupa öfver skottkärran i går. De öfriga visste väl ej, hvaråt hon hade så ofantligt roligt, men de instämde allesamman, man skrattade ju alltid hos herrskapet Grankvist.

Pelle bet i mustascherna, trampade sönder stolsitsen och tyckte, att Kalle blifvit riktigt fånig, men när de andra skrattade så godt, kunde han ej låta bli att instämma — och en half minut därefter hade han glömt både sitt tal och sitt nederlag. Han var ju, som Borg mycket riktigt anmärkte, ingen talare, han kunde bara prata.

Flera störande afbrott, så kallade Pelle blygsamt nog sitt talförsök, förekommo ej under dagens lopp, och han fick lyckligtvis orera så mycket han orkade. Men när gästerna sågo efter hvad tiden led, funno de, att klockan redan slagit fem.

— Åh, hvad tiden går fort här, utropade fröken Kihlgren och spärrade i oroväckande grad upp sina vackra ögon, hvilka ej allt för långt tillbaka i tiden hållit på att göra den stadige, kloke Borg hufvudyr.

— Ja, därom enades alla, men så hade de också haft omåttligt roligt. Det var egentligen ingenting och det var allt, som gjorde vistelsen under herr och fru Grankvists tak så öfverdådigt angenäm.

— Vars go'a! skrek Pelle och sträckte fram en cigarrlåda. — Behagar herrarne anstränga sig å suga några bloss. De här pinnarne röka hyggligt, tror jag, så vi behöfva nog inte lokomobil för att få drag i dem. — Hör ni, vi pallrar oss ut ett ryck, regnet har märkvärdigt nog blifvit instäldt på en stund, å därför ska' vi passa på å vädra oss. Framåt, gubbar, man muss gemütlich sein! — Ställ opp er! Nu leker vi tennsoldater... håll rättningen där! — Strand, in med magen! — Jaså, du har naturhinder, nå, då ursäktas du. Framåt marsch! Takt, tu, jämna steg, samma takt, som mamma sagt. Tror ni inte, att man har exerceerat beväring? Jo, var lugn för det! — Med stram hållning och cigarren i ena mungipan marscherade Pelle ut på förstugbron, där alla herrarne samlade sig. — Nu ska' vi sätta i gång någonting extra, säg! Motion på maten är väldigt hälsosamt å... hvad var det jag skulle säga? — Sannerligen glömde jag inte bort 'et, nå, det får vara så länge. — Kan ni gå på händerna, pojkar? — Hvad för slag, inte; det kan jag. — Och oväntadt fingo gästerna se värden med benen i vädret, medan frackskörten smekte marken. Pelle försökte säga något lifvadt, men det var ju klart, att det måste

bli något bakvänt i stället, när han stod på hufvudet, och så öfvergaf han sina gymnastiska öfningar och ställde sig på rätt köl igen.

Strand ämnade äfven göra ett försök, men i sista stunden erinrade han sig, att västen, som lemnade åtskilligt öfrigt att önska, blifvit hopbunden med ett segelgarnssnöre i ryggen, och efter som den saken inte precis angick de andra, så brydde han sig inte om några gymnastiska öfningar utan blåste som ersättning ett par nummer i händerna; det kunde han tryggt göra utan att förråda sina toaletthemligheter.

Man drack sitt kaffe på förstugbron, beundrade utsigten, rökte och skrattade åt Pelle, som pratade med cirka tjugo knops fart; litet festligt ska man väl ha på alla snyggare bjudningar.

Där nere utminuterade visarne på Riddarholmskyrkans torn obevekligt tiden och lade sekund till sekund, men det hade hvarken Pelle eller hans gäster tid att märka. Och medan regnet plaskade mot fönsterrutorna, tändes de kinesiska papperslyktorna i salen, och för att få riktig stämning, narrade Pelle, understödd af de andra herrarne, damerna att röka.

— Jag vet ingenting som ser så hemtrefligt ut som ett stilig fruntimmer med en rykande pinne mellan läpparne, förklarade värden, när damerna med kanske mer tillgjord än verklig tvekan tändt sina cigaretter. — Och hvarför skulle inte de älskvärda damerna få röka en liten oskyldig papyross, då karlslokarne ideligen bolma på sina stora kåldolmar. Just så här i halfskymningen tar det sig riktigt snobbigt ut, när det glimmar litet hvar stans i vråarne ... Hvad vill pappas sicka? — Röka, tror jag.

Väldigt förståndig jänta, hon hörde mina ord och nu vill hon också vara med på ett hörn, men si den gubben går inte. Så där unga fruntimmer bli vanligtvis yra i knoppen, om de få sin vilja fram, men hos pappa får jäntan sitta, det ä nog lika bra, säg! — Pelle placerade lillan i sitt knä och lutade sig halft drömmande mot stolens ryggstöd. Ehuru han hade ofantligt mycket att säga ännu, lyckades han för tillfället ej kläcka ut någonting riktigt lifvadt och då kunde han lika gärna hålla mun så länge.

En viss dåsigheit hade smugit sig öfver alla pauserna i samtalet blefvo längre och längre, men så var det också en både stadig och god middag de fått, och man behöfde nog tänka litet emellanåt också.

Inne i barnkammaren sutto grosshandlaren och Strand. De hade smugit sig undan från sällskapet i salen, annekterat ett par af Pelles snuggor och redo grensle öfver hvar sin stol, grosshandlaren i skjortärmarne och Strand med uppknäppt väst, för han var heller inte den, som generade sig onödigtvis. Bägge två voro riktigt uppspelta och smuttade flitigt på sina punschglas, ty grosshandlaren, som alltid visste hvad han gjorde, hade i hemlighet låtit en fylld butelj göra sig sällskap. Och med pipan i munnen drog Strand fram den ena historien efter den andra, och grosshandlaren skrattade, så att magen hoppade; alla målare voro ändå ena helsikes trioliga själar och satte på en enda vecka i gång mera skoj än en annan hyggelig människa kunde fundera ut under hela sin listid.

Men där ute blef endrэгten störd. Skog, som anade, att värden tänkte se sina gäster äfven på

kväll, begagnade sig af en liten paus och förkunnade, att han — kassören talade redan om sig och sin fästnö i singularis — måste bryta upp senast klockan åtta; båten gick på slaget nio.

— Så förargligt! utbrast fru Grankvist, reste sig brådskande och skyndade ut för att säga till om supéns framdukande, innan Pelle ännu hunnit få klart för sig hvad det här var för ett nedrigt påhitt. — Men saken kunde ej ändras, »fast aldrig trodde jag, att en ångbåt skulle komma ända hit opp å ställa till oreda», suckade Pelle.

Emellertid angrep man bordet, som frun hastigt trollat fram, och alla ljusnade betydligt vid anblicken af de kulinariska öfverraskningar, som Pelle förstått att sno upp dagarne förut.

Supén blef lika animerad som middagen. Pelle bröt upp ostron, skaldjur och annat rackartyg med en fermeté, som kostade honom skinnet på venstra handens tumknoge och förskaffade gästerna ett extra skratt, men det var det bästa plåstret för hans sårade kroppsdela, påstod Pelle; deras glädje var ju också hans.

Men allt har ett slut, och när fröken Kihlgren sade god natt, följde de andra hennes exempel. Som vanligt vid dylika tillfällen, dröjdes det ända in i sista sekunden, och Pelle hann inte säga något styft, ingenting alls; för resten hade de inte tid att höra på honom.

— Ja, tjänare då, svärfar, efter som det tycks vara allas oomkullrunneliga beslut att öfverge oss. — Morjens, Vicke! — Tjenis, Kalle, och välkommen åter, när andan faller på dig. — Äh, nog kunde svärfar kinesa hos oss till i morgon; det ä nog ingen,

som bryr sig om att enlevera gumman där ute...
 Aj, du nyp, min engel! — Nåja, vill svärfar prompt fara, så inte lägger jag några hinder i vägen därför.
 — Frid med dig, siffermänniska! Jag ä inte ond på dig, fast du kucklade ihop det här åt mig. —
 Adjö, bästa fröken! Nej, tacka mig inte, åtminstone inte i dag, jag kan ju få ha de där tacksägelserna att fordra till en annan gång.

Paraplyen spändes upp, rockarne knäpptes, och därpå gingo de allesamman.

Utänför porten gjordes ett ögonblicks uppehåll, ännu några afskedsord vexplades, och så bar det i väg utför den namnlösa gatan, men efter tio stegs promenad stannade alla ånyo, ty Pelles röst hördes ofvanför dem, och när de höjde blicken från den bristfälliga stenläggningen, upptäckte de Pelle lig-gande framstupa på planket med grabben under ena armen.

— Jag ville bara titta ett tag, förklarade han med ett af sina bredaste leenden. — Å som jag ser, tänker ni visst gå hem hyggligt å ordentligt hela knippan; nå, min välsignelse har ni, ty hvarje godt förehafvande bör uppmuntras. I alla fall ämnar jag taga er tid...

— Adjö! Adjö! lät det nedifrån gatan, de hade ju brådt, och dessutom föll regnet i strida strömmar.

— Adjö, god natt då! — Pelle såg efter dem och skrattade. Oj, hvad folk voro härliga i regn-väder.

Nere vid hörnet vände Borg sig om och viftade med hatten, sedan sade han som ett slags reflektion utan att vända sig till någon direkt.

— Det måtte dock vara sannt, att hvar å en

bär sin egen lycka inom sig. — Hans ton var inte spydig som vanligt, magsyran plågade honom väl ej för tillfället.

Pelle hasade sig ned från planket, tog sin son som fann det ogement nöjsamt att få väta ned sig, på axeln å sprang in. Hä, hä, hä, de hade haft lifvadt, det var inte tu tal om den saken, synd blott att ingenting varade i evighet.

När barnen krupit till kojs, lillan låg för resten redan, togo de — hon och han — plats under den stora kinesiska lyktan, men något egentligt samtal ville ej komma i gång denna afton kanhända berodde det på regnet och gråvädersstämningen, kanhända han kört sig trött, Pelle visste inte riktigt hvad det var som hindrade. Oväntadt fick han en knuff i sidan och hon fnissade till. Pelle vädrade någonting i luften, Kalle var bestämdt hygglig och glad, bäst det var hade han sig en ordentlig dubbelpuss, men hvad han väntade uteblef, i stället sade hon med en röst, där förtrytelsen och skrattlusten kämpade om väldet med hvarandra:

— Åh, du ä vådlig!

Pelle tappade pipan och koncepterna med. När hon skrattade så där, hade han vanligtvis gjort någon större gubbe, tyvärr förmådde han ej erinra sig på hvad sätt, han senast utmärkt sig, men att han skulle få på tafsens det hördes tydligt.

— För det första, fortsatte lilla frun — ä du så oartig att... att... hon måste stanna och söka ett ord, som med centnerstyngd kunde krossa honom, och då inföll Pelle:

— Åh, det menar du inte. — Han kände sig

märkvärdigt oskyldig, och det gaf honom mod att återtaga. — Å äfven om jag ä lite si å så...

Nu var det hennes tur att afbryta honom.

— Försök inte att slingra dig undan! Du trampade två gånger på Axelina Kihlgrens klädning...

— Jag?

— Just du, ja. Du flyger å far som ett yrväder å ser dig aldrig för. Vi måste gå in å fästa upp klädningen strax efter middagen, å knappt var det gjort, förrän du trampade ned den ett tag till.

— Jaa, jag tror verkligen, att jag mins det, medgaf Pelle eftersinnande — men inte ska du tro, att jag gjorde det med flit.

— Det fattades bara det. Men det där med klädningen var långt ifrån det värsta; om du blott bedt om ursäkt, hade det väl ingenting gjort, men det tänkte du inte ens på. Alltså fasthåller jag -- hon talade mycket bestämdt och slog med högra pekfingret mot venstra handens innersida — att du för det första ä gräsligt oartig...

Han fick lof att skratta ett tag, Kalle var för härlig allt emellanåt, och som det var långt lidet, hoppade han utan betänkande öfver den hotande inledningen, började i slutet och kysste henne eftertryckligt.

Något för det andra hördes ej af den kvällen, de hade fått annat att tänka på.

Adjö, prissar!

Pelle kom utrusande med fånget fullt af klädespersedlar och kastade alltsamman i en hög midt på gräsplanen. Vidare ordentligt var det väl ej att göra så, men här skulle rafistuleras utaf hundra gubbar, och han hade inte tid att tänka sig för.

Lilla frun sprang af och an, grufvade sig emellanåt öfver hans tokiga tilltag, men fann likväl det hela utomordentligt roligt.

De skulle flytta, hela familjen, gamla och unga, med rubb och stubb, fara utrikes och för obestämd tid slå sig ned i Frankrike, Italien eller hvar som helst, bara det föll Pelle i smaken och blef lifvadt. Fruen var nästan vimmelkantig. Pelle, ja, honom hade det ju aldrig varit någon ordning uti, och grabbarne, som inte riktigt begrepo hvad frågan gällde, lade sin förtjusning i dagen på ett sätt, som utvisade, att de egde ovanligt goda lungor och ännu bättre röstresurser.

Pelle hade haft framgång på sista tiden, kolossal framgång. En tafla hängde nu på Nationalmuseum, tre andra voro fördelaktigt sålda, så det fanns

väldigt med pengar i huset, och dessutom erhöll han oväntadt en hel knippa finare beställningar. Nå, hvad gör en förståndig karl, då lyckan pladask dimper öfver honom så där? — Jo, då ger han sig buns i väg och flyger ut i stora, vida världen. Den tanken hade Pelle för öfrigt länge burit inom sig, nu skulle den realiseras och det i en tvärhast ändå.

Oj, hvad Pelle var glad! Ledsen hade han förstås aldrig varit, det låg inte för honom, men nu var det också någonting särskildt med i spelet, någonting jubelextra. Förut fick han sig allt som oftast en pådyfling för sin något tunna färg och sitt petiga manér, men just när kritikussarne borstade sig som värst och hotade att grundligt klatscha om honom, vände sig bladet och de började tala ur en annan ton. Petigheten blef hastigt och lustigt en utsökt delikat behandling och hans tunna färg vittnade om en berömvärd pietet för naturens sanningar o. s. v. Pelle blef nästan allvarsam, när han läste det där, men sedan började han anse sig för en knäfla duktig karl, hjulade ett hvarf öfver gräsplanen och hojtade på Kalle, så att hon förskräckt sprang ut, troende att han brutit armar och ben af sig eller drabbats af någon annan svårare olyckshändelse. Men när hon fått läsa allt berömmet, slingrade hon armarne kring hans hals och kysste honom så där innerligt genomhjärtligt, som endast hon kunde det. Herre Gud hvad det var stiltigt alltihop, och när han sedan sade: nu dyker vi i väg, förstår du, kysste hon honom en gång till.

De hade aldrig talat med hvarandra om den saken förut, fastän bägge längtat därefter, så att de kunnat längta ihjäl sig, men nu... nu sutto de uppe

halfva natten och pratade om hur trefligt och bra de skulle ha det där ute, och märkvärdigt nog var det Pelle, som hörde på den här gången.

Och nu var hela penninghögen inkasserad, och en ovanligt stinn plånbok lemnad åt Kalle; det var säkrast, att hon skötte mojängerna så länge. Sannt var väl, att Pelle först erbjudit Strand en vigg på obestämd tid, för han var inte den som knusslade, när det fanns möjligheter; men Strand ville inte låna af kamrater, han hade verkligen kåranda och lurade inte gärna hvem som helst, utan sög hellre på ramarne, tills det blef bättre tider och mera mynt prägladt i landet. Sedan sprang Pelle omkring och köpte en hel mängd saker, som vid hemkomsten befunnos totalt oanvändbara, men det gjorde ingenting, litet festligt skall väl en hyggelig prisse ha.

I trädgården arbetade tvenne karlar, spikade igen lårar och packade koffertar, plockade in pinaler och grejor utom de mest skrymmande tillbehören och möblerna; de skulle tills vidare ackorderas in hos svärfar.

Pelle var riktigt yr i mössan, gjorde allt hvad han inte borde göra och sprang i vägen för alla människor, narrade karlarne att skratta och resonnerade förstånd med hjälpmadammen, för hon var en riktigt härlig gumma, som hade reda på litet af hvarje — på sitt sätt naturligtvis. Ibland lekte han med grabbarne; de skulle också begripa, att här månne blifva något af; ibland jagade han sin fru och ställde till ett sådant trassel, att de andra blott med förenade ansträngningar lyckades bringa någon reda i den allmänna villervallan. Men i dag föll det ingen in att gruffa. Frun bara skrattade åt

herrns dumheter, och pojken visade oroväckande anlag att träda i sin fars fotspår. Och så blef det ett jubel utan all ände, då Pelle svettig och varm trillade utför förstugtrappan med sina sängkläder i famnen. Som det var vid middagstiden, låtsade Pelle om ingenting, utan tog helt lugnt fram sin klocka och förklarade, att han tänkte ligga kvar; han behöfde fritt en stund, för nu var han utschasad, och han var ingen åkarhäst, åh nej, pass för det!

— Usch hvad jag har knogat! utbrast han och strök sig om hakan med den inre tillfredsställelse, som endast en verkligt nyttig och arbetsam människa kan visa.

Frun sköt fram underläppen och snörpte på munnen.

— Har du? sade hon och tillade litet elakt — Stackars Pelle!

Han märkte genast, att det där skulle föreställa ironi, men sådant generade aldrig honom och för att visa det sade han lugnt och öfverlägset:

— Åh, hör du, smäcker jag kanske! Har jag inte ...

— Joo, du har burit ut allt möjligt, så att vi sedan måst bära in det igen, och så har du spikat igen två lårar, där jag för tillfället lagt ned några saker, som inte skulle med, och gud vet hvad du inte ställt till för oreda. — Hon knixade på nacken och försökte dölja sin skrattlust. — Men flitig har du varit, det erkänner jag. — Nu hade han fått för sitt oresonliga spring hela dagen, och glad som en lärka hoppade hon in för att laga till middagen.

Pelle kom sig inte för med något svar, han tyckte att hon uppträdde väl myndigt. Men då hon

snurrat in gjorde han en grimas och fann, att alla människor utan undantag öfverskattade sina egna åtgöranden och underkände alla andras. Sedan brydde Pelle sig inte längre om den saken, för det var så tjemmigt hela bundten, och för att göra något afprovade han ett par riktigt skojfriska bondgrin. Fast man är pin ensam, kan man väl göra en lifvad gubbe för det.

Middagen blef mer än treflig. Pelle glömde både mat och dryck och pratade för alltihop, frun skrattade som en liten hedning, och grabbarne väsnades värre än tio andra gliungar. Men Pelle blef ändå så mätt, nöjd och belåten, att han sken lång väg; hö, hö, hö, att Pelle Grankvist verkligen kommit på grön kvist, det var inte dåligt. Så fick han lof att lägga sig på soffan och fundera ett tag, det var ju i alla fall sista dagen under träkåkens tak. — Han tände sin pipa och drog några ordentliga bloss. — Hö, hö, hö, hvad de haft det stiligt de här åren, men så var också Kalle ett par omgångar styfvare än alla andra, en riktig urstyf hedersprisse, det var just jämnt hvad hon var. — Pelle skrattade belåtet, spottade ut en portion tobaksolja, som inte hade någonting i hans mun att göra, och lade sig bekvämare. — Han undrade just om många af de andra lergökarne haft det så bra som han, men fann det otänkbart, för när allt kom rundt omkring, var det bara en enda Kalle i hela världen, och henne hade han varit nog klok att hugga för egen räkning. Ja, de två ... de två ... hö, hö, hö ... de hade säkert slagit rekordet, ty deras smekmånad varade ännu efter fyra års äktenskap och skulle säkert räcka ytterligare en tid ... hö, hö, hö ... en tid, nej, allde

les förbaskadt länge, den saken ämnade Pelle själf sköta.

På eftermiddagen tittade Borg in. Han blef nästan vemodigt stämd, då han såg hela huset upp och nedvändt med nakna väggar och möblerna framme på golvet. Borg hade varit mycket filosofisk och allvarlig en tid bortåt, grubblade öfver likt och olikt, lifvets problem och en hel hop mest smått sorgliga saker, och tyckte det vara ett helgerån af Pelle, att så där tanklöst förstöra sitt privatparadis; i hans ställe skulle Borg aldrig gjort det. Men snart blef han uppspelt igen och gaf pessimismen på båten; de där två, Pelle och hans Kalle eller hvad hon nu hette, de buro lyckan inom sig, på dem gick det ingen nöd. En stund efteråt suckade han öfver sina krossade illusioner och föreslog Pelle, att de två skulle kila ut och tömma en afskedsbägare för sig själfva.

Pelle var inte precis lifvad för saken, inte olifvad heller, men det var ett sådant schå att flytta, och han behöfdes öfverallt; gick han bort, så saknades den ledande kraften och ... Men då kom frun till stället och tog både hjälpmadammen och arbetskarlarne till vittne på, att herrn blott var i vägen — och betydligt slokörad lomade Pelle af.

De kvistade in på närmaste locus, tömde en bottenföck, för de voro ändå ett par gamla goda vänner, och så gnodde Pelle hem igen. Han hade ingen ro i kroppen och hans närvaro var absolut nödvändig, ja, det var den; det där, som Kalle och de andra sagt, var bara prat, det förstod nog Borg. Ute på gatan talade Pelle som hastigast om, att de skulle direkt ner till Loire på ett ryck; det var den

styfvaste flod, Pelle kände till, där hade han första gången träffat sin halfva. För resten kunde Borg gärna jämka sig ned till Centralstationen i morgon, de foro pr tåg till Göteborg och därifrån sjövägen till la belle France, för Kalle, hon var inte bang, åhnej, kom aldrig i fråga. — Och så satte Pelle som en raket i väg uppför gatan och lemnade Borg, som stod där ensam och tyckte, att allting började bli så fördömdt grått och trist.

Nu var han ensam, Pelle och Skog, två riktiga hedersplantor för resten, gingo all världens väg, och han, sologöken, stod och bligade efter den förstnämnde, som icke ens hade tid att vända sig om och vifta med handen. Nåja, han fick väl göra på samma sätt som de, men ännu var det ingen brådska; skulle en klok karl klumpa åstad och göra en dumhet, så nog hann han det alltid. En dumhet ja, han hade omedvetet valt rätta ordet, han kom säkert att hoppa i en galen tunna, men ingen kan undgå sitt öde... Borg började hvissla, äktenskapet egde dock sina ljusa sidor, och af friheten hade han njutit tillräckligt, och så beslöt han att kväsa till de där bägge lycksalighetsgökarne och göra på samma sätt, som de.

Pelle kände sig mer än vanligt upprymd, skakade tass med sin poliskonstapel i den namnlösa gatans hörn och narrade sedan hela gatpojkligan att stämma upp ett fyrfaldigt hurra, för i dag låg det någonting, som kräufde en kraftyttring, i luften. Men det roliga tog slut innanför porten, ty där var han alldeles öfverflödig. Nu låg lilla frun på en annan bog än under förmiddagen; det var nämligen brådt, hon tillät heller ingen obehörig att komma i de verk-

ligt nyttiges närhet. Pelle begrep inte riktigt hvad hon menade med sina verkligt nyttige, men en obestämd farhåga afhöll honom från att begära närmare upplysningar, och för att ha något att påta med, satte han litet fart i grabbarne och narrade dem att göra en hel hop odygd för mamma. Så blefvo de upptäckta, och lill-Pelle motades in. — Asch! Pelle fann flyttningsstöket mer än enformigt; en half dag gick det väl an, men sedan blef det tröttsamt, ingen omvexling alls, ty att kånka möbler var ingenting för själen; dessutom rökte pipan så illa, att det var synd och skam åt det.

Två timmar gick Pelle och spånslog i trädgården, naturligtvis på behörigt afstånd från arbetsmyrorna, men utaf att titta på dem blef han inte gladare. Rätt som det var fick han en idé — människan har sina anfall — han skulle taga ett formligt afsked af sina bevingade hyresgäster. Bofinkarne eller hvad det var för ena, dem hade han försummat på sista tiden och nu voro de kanske stötta i kanten däröfver.

— Mjukis! började han med en artig bugning, ty äfven småfåglar kunna göra anspråk på belevnhet. — Wie steht's und wie geht's? — Bussigt, ser jag. — Ja, nu ä det liksom på det viset, att under-teknad ska absentera sig från det här landet å rycka i väg långt för tusan i våld, långt för aj aj aj aj. — Pelle glömde helt och hållet sin ursprungliga afsigt och trallade på med känsla och öfvertygelse, men så var det också totalt otänkbart att hålla tankarne samlade en dag sådan som denna. Allting var så genuint piffigt, och därmed klämde han i och tog hela bondbeväringssraddan om igen från början.

— Hä, hä, det kan man kalla musik, inte sant? —
 Jo, jag skulle tro det. Om vi nu i sista minuten
 toge å droge åstad med en afskedsduett, nej, en
 trio, efter som både frun, herrn och jag ä tillstä-
 des...

Pelle stod just i begrepp att stämma upp en
 ny slagdänga, då en rund arm lades kring hans hals
 och en stämma, för hvilken han ständigt lemnade
 allt annat åt sitt öde, hviskade i hans öra:

— Nu ä jag ledig.

— Ä du, Kalle! Nå, då gör jag en konst i sån-
 garbröderna å återvänder till familjelifvets dyrare
 plikter. — Har di andra redan gått hela bundten?

— Ja, nu ä det färdigt, för när du inte hjälpte
 till gick det af sig själf.

— Hm! Han fick lof att hosta ett tag.

— Och i morgon far vi. — Hennes stämma
 darrade litet, men en underton af jubel smög fram
 igenom orden, och uti ögonen glittrade det på
 samma gång så skälmaktigt och så ömt, att Pelle
 måste släppa sig lös och skratta ut. Det var för
 härligt alltihop... alltihop.

— Hö, hö, hö, vi två... Längre kom han ej,
 ty det var en ofantlig mängd ord, som trängdes
 om hvarandra på hans tunga, och alla ville de ut
 i dagen, men det gick som alltid, när känslorna stor-
 made in på honom, det gick inte alls, han bara skrat-
 tade på ö, tjockt och djupt.

De gingo arm i arm upp och ned i trädgården
 en hel timme, och denna kväll lekte de ej, denna
 kväll voro de så nyförlovade som möjligt. Men
 bäst det var sprang frun ifrån honom; det var flere,
 som gjorde anspråk på henne.

— Borta det, som borta är, sade den ena kär-
 ingen, bet näsan af den andra, munlade Pelle och
 såg efter hennes smärta gestalt, men sedan knäppte
 han sig kännbart på näsan; det där stod ju inte i
 den allra minsta öfverensstämmelse med hans kän-
 slor. Hm! märkvärdigt att han, som eljes ledigt
 sade hvad som helst, ej dugde till att klämma ur
 sig något vackert. Gud vet, om han i hela sin tid
 sagt Kalle en riktig artighet. Nå ja, det stod ej till
 att hjälpa, men om han bara för ro skull skulle öf-
 verraska henne med en sådan? Ja, hvarför inte,
 och så gick han in, öppnade dörren och skrek: Oh,
 jag är lika lifvad och glad, som när jag var din or-
 dinarie fästmanskalle. — Det var det styfvaste i ar-
 tighetsväg, han förmådde prestera, och när det var
 sagdt, tyckte han själf, att det inte var vidare sti-
 ligt, men lilla frun hade visst inga större anspråk
 på honom, hon skrattade hela tiden tyst, innerligt
 och mjukt.

* * *

De åkte naturligtvis i hyrvagn till Centralsta-
 tionen hela högen. Mamma och arfprinsarne fram-
 länges, pappa själf var bakvänd sedan ett par dagar
 tillbaka, och därför satt han med ryggen åt kusken;
 det passade bäst, tyckte han.

Hela trasvargsparaden stod uppställd utefter
 planket, men de hurrade inte den här gången, en
 extra poliskonstapel gick på pass i hörnet.

Pelle lyfte mycket artigt på hatten för sina vän-
 ner, och barfotalassarne bockade sig tillbaka, så godt

de kunde. Pelle kom genast i stämning. Det såg förstås litet gjordt ut så där med femton stycken små snorhyflar i rad, men de tyckte om honom, det märkte han nu, och han hade heller ingenting emot dem. Sådana där bytingar skall man vara hygglig emot, ty är man det, blifva de lika beskedliga som vax, men slår man efter dem och visar sitt förakt, så göra de lika mycket rackartyg som dagarne i året. Han kände nog till dem, han, och hade själf ingenting att skryta med; i sina yngre dagar var han full med svinborst han också.

Vid stationen väntade svärfar, Borg, Skog och ett par andra prissar, medan Strand ännu höll på att knoga öfver Centralplanen; han kom alltid för sent, det var en af hans egenheter.

Pelle plockade ned grabbarna, men sprang ifrån sin fru och alla småsakerna för att ila mot vännerna. Ja, där stod han nu med hatten på tre kvart, cigarren i ena mungipan, sommarrocken kastad öfver axeln och promenadkäppen dinglande mellan venstra handens tumme och pekfinger, alltid densamme.

— Tjenis, gubbar, tjenis! — Jaså, fröken Kihlgren ä också med, då tar jag tillbaka å säger mitt herrskap i stället. — Ja, egentligen skulle jag väl säga adjöken tvärt på skifvan, men det får vara så länge. Ja, nu åker man med barn, blomna å hela pepparn ... Adjöss, min far, adjöss, min mor, adjöss, min syster och min bror, nu reser jag te' främmand land ... men jag kommer snart igen. — Pelle gnolade så högt, att frun måste draga honom i rocken, men han hvarken hörde eller såg, icke ens den massive portvakten, som hotande närmade sig för

att i kraft af sin myndighet ålägga den högljudde passageraren tystnad, imponerade på honom. — Husch, prissar, det ä skönt att få komma ut igen å vädra dammet ur lungorna! — De stodo redan på perrongen, och Pelle blef oupphörligt afbruten, men han pratade vidare i alla fall. Litet hvarstades slamrades i kupédörrarna, och så gaf stationsinspektoren första signalen, första varningen, sade Pelle. — Tiden räcker då aldrig till, knotade han och stoppade in sina tillhörigheter, såväl lösa som fasta, lefvande och döda, i en andra klassens kupé och därpå skrek han öfver hufvudet på konduktören, som märkte biljetterna: Ni ser inte ut som några lifvade laxar, boys! Men tänk bara på, att återseendets glädje förljufvar skilsmessans bitterhet å saknad — man lägger sina ord med en viss elegans, skulle jag tro — så går den saken öfver. — Faderväl, nu går repet! — Jaså, det var bara en förberedande knyck, nå, då så ...

En gäll hvissling från lokomotivet satte punkt midt i meningen, och då Pelle stannade, passade Skog på att yttra några varmhjärtade ord, hvilka nästan gjorde de närvarande litet högtidligt stämnda, men så kom Strand stickandes, och vips fingo skrattmuskulerna nytt arbete. Pelle tyckte emellertid, att det borde vara hans tur, men i detsamma han öppnade sin mun slogs kupédörren skrällande igen, och han hann med knapp nöd göra den reflektionen, att järnvägsresor och långa tal ej höra ihop. I sista minuten ämnade han dock säga något snyggt, men lokomotivet hade ej tid att vänta tills han blef i ordning därmed, och hela hans granna föredrag reducerades till ett halft om halft sorglustigt:

-- Adjö, prissar!

Men det låg någonting innerligt i rösten, den glade Pelle lemnade ett ögonblick helt och hållet rum för den hjärte gode.

En ryckning i vagnarne åtföljdt af det gnisslande ljud, som uppstår, då ett tåg sättes i gång, och järnvägssträngen rullade ut under banhallen.

Lilla frun viftade ifrigt med sin näsduk, hon hade lärt sig att hålla af mannens vänner och så stod ju pappa där, bred och skinande, och ehuru hon var så sprittande glad ända innerst in i hjärteroten, att hon velat hoppa jämfota eller göra något annat galet, så bredde likväl det vemod, som alltid ligger i ett afsked, en slöja öfver hennes ögon.

— Adjö, prissar! ropade Pelle ännu en gång. Han var både glad och rörd, äfven stolt, ty de svängde förtvifladt med hattarne, och svärfarsgubben skyldrade med sin påk, och Kalle Strand, gamla jubelfagotten, var pin vriden. Det gjorde Pelle godt att se, hur de tyckte om honom hela bundten, hedersknyfflar där!

Ehuru de försökte se obesvärade ut, voro de verkligen smått allvarliga allesamman, och Borg, som aldrig var rädd för att kläda så väl sina som andras känslor i ord, vände sig till Skog och sade:

— Var du lugn, min gosse, han kommer snart igen, å en vacker dag sitta vi alla tre, eller kanske alla sex ...

— Hm! hostade kassören och betraktade nyfiket sin vän.

Men Borg låtsade som om det regnat, och fortsatte ej. Han hade i en hast blifvit ofantligt intres-

serad af det bortilande tåget och följde stenkolsrökens tunga ringar, bland hvilka han ännu bredvid en fladdrande näsduk såg två lefnadsglada, strålande ansikten, som nickade ett sista »auf wiedersehen» till vännerna på perrongen.

På WAHLSTRÖM & WIDSTRANDS förlag:

ALLEN, Hon vågade det Pris 3 kr.

(Högst spännande; första upplagan slut-
såldes på ett par månader.)

D'ANNUNZIO, Giovanni Episcopo 1: 50

GEBHART, På Petri stol. Historisk roman 2 kr.

HALLSTRÖM, Vilsna fåglar. Berättelser... 2 kr.

(Glänsande stil . . Lifskraftig humor . . *I. P.*
Sannt nöje att stöta på dessa friska
originalskildringar . . . *N. A.*)

— „ — Purpur. Berättelser..... 3 kr.

JAMES, Fru de Mauves 1: 50

MEADE, Fru Doktorinnan 3 kr.

(. . en i hög grad spännande skildring. *G. P.*
. . scenerna äro briljant berättade.
N. Sk. P.)

— „ — En lyckoriddare 2: 75

(. . vi stå i tacksamhetsskuld till för-
fattaren för ett i hög grad läsvärdt
arbete. *Scotsman.*)

ELLEN LUNDBERG, f. NYBLOM, Ly-
riska stämningar. Prisbelönta af Svenska
Akademien 2 kr.

HELENE NYBLOM, Digte. Tredie sam-
ling 2 kr.
inb. 3: 50

HELMER KEY, Offrad. Skådespel i 4 akter 2 kr.
(under tryckning)

OSCAR WILDE, Salome. Sorgspel i 1 akt 2 kr.